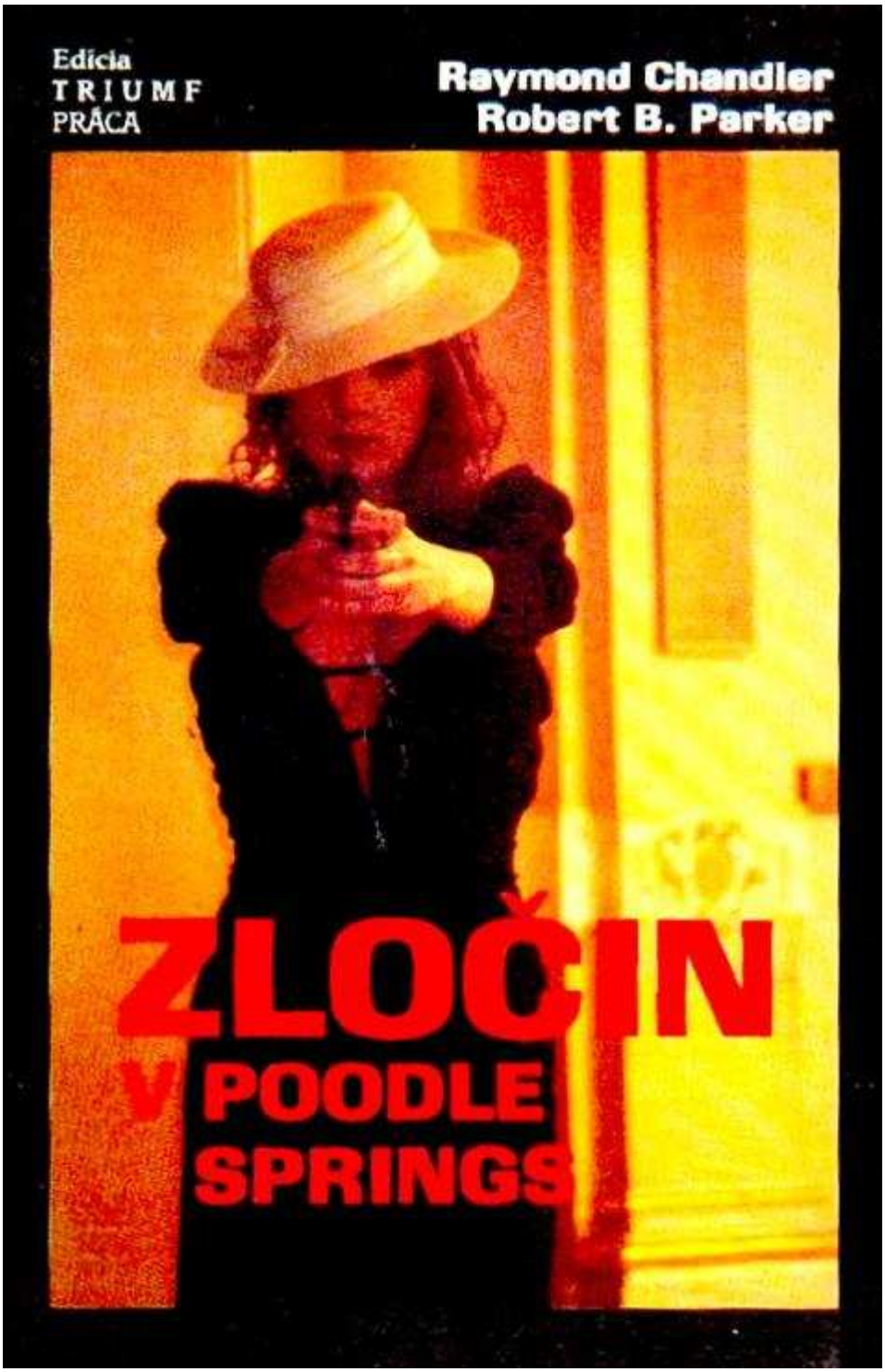
Edícia
TRIUMF
PRÁCA

Raymond Chandler
Robert B. Parker

ZLOČIN V POODLE SPRINGS

RAYMOND CHANDLER
ROBERT B. PARKER
ZLOČIN V POODLE SPRINGS

PRÁCA
VYDAVATEĽSTVO A NAKLADATEĽSTVO
ODBOROV NA SLOVENSKU

BRATISLAVA

Preložila
Veronika Redererová

Translation Copyright © Veronika Redererová 1991

ISBN 80-7094-239-S

Linda neodbočila na príjazdovú cestičku, ale zastavila svoj fleetwood kabriolet rovno pred domom. Pohodlne sa oprela, pozrela na dom, a potom na mňa.

„Sme v novej štvrti Poodle Springs, miláčik. Dom som prenajala na jednu sezónu. Je trochu frajerský, ale také sú už Poodle Springs.“

„Bazén je príliš malý,“ poznamenal som. „A chýba doska na skákanie.“

„Majiteľ sľúbil, že nejakú namontuje. Dúfam, miláčik, že sa ti dom bude páčiť. Sú v ňom síce len dve spálne, ale v hlavnej je francúzska posteľ veľká ako tenisový kurt.“

„Fajn. Ak do nej nevhupneme spolu, môže sa stať, že sa ani nestretneme.“

„Kúpeľňa je nadpozemská - čo nadpozemská, božská! A šatník vedľa má ružový koberec, do ktorého zapadneš po členky. Na troch sklenených policiach je všetka kozmetika, o akej si kedy počul. Toaleta - ak mi prepáčiš tú prízemnosť - je v oddelenej miestnosti za dverami a na záchodovej doske je veľký reliéf ruže. A zo všetkých izieb je výhľad do dvora alebo na bazén.“

„Už sa neviem dočkať, aby som sa tri, štyrikrát vykúpal. A potom do postele.“

„Je ešte len jedenásť hodín predpoludním,“ vyhlásila ostýchavo.

„Počkám do jedenásť tridsať.“

„Miláčik, v Acapulku ...“

„V Acapulku bolo fajn. No mali sme tam len kozmetiku, čo si si priniesla so sebou, a posteľ bola iba posteľ, nie pastvina, a v bazéne sa máčal každý, kto chcel a v kúpeľni nebol vôbec nijaký koberec.“

„Miláčik, nebuď protivný. Poďme dnu. Za tento brloh platím

mesačne tisíc dvesto dolárov. Chcem, aby sa ti tu páčilo.“

„Zamilujem sa do toho. Ako detektív nemôžem na tisíc dvesto mesačne ani pomyslieť. Prvýkrát, čo budem takto vydržiavaný. Mám nosiť sarong a lakovať si nechty na nohách?“

„Anciáša tvojho, Marlowe, nemôžem za to, že som bohatá. A keď už tie prekliate peniaze mám, tak ich aj míňam. A keď si so mnou, čosi z nich odskočí a obtrie sa aj o teba. S tým sa musíš zmieriť.“

„Áno, drahá,“ pobozkal som ju. „Obstarám si domácu opičku a po chvíli nás už vôbec nerozoznáš.“

„V Poodle Springs nemôžeš mať opičku. Musíš mať pudla. Jedného krásavca mám sľúbeného. Je čierny ako uhoľ a veľmi inteligentný. Absolvoval hodiny klavíra. Možno vie hrať aj na organ Hammond, čo je v dome.“

„My máme organ Hammond? Vždy som vedel, že bez toho sa nezaobídem.“

„Prestaň! Začínam uvažovať, že som sa mala vydať za vikomta de Vaugirard. Bol celkom zlatý, až na to, že sa voňavkoval.“

„Môžem si vziať pudla do práce! Obstaral by som si malý elektrický organ ako pre detičky, na ktorom človek môže hrať, keď má namiesto uší kapustné listy. A kým mi budú klienti klamať, milý pudlík môže hrať. Ako sa volá?“

„Bobík.“

„Veľký duch, čo vymyslel také meno.“

„Ak budeš protivný, nebudem ... vieš čo.“

„Ale budeš. Nemôžeš sa dočkať.“

Cúvla s autom a odbočila na príjazdovú cestu. „Nechaj garážové dvere tak. Augustino auto odstaví. No v tomto suchom púštnom podnebí to naozaj ani netreba robiť.“

„Ach, áno, náš sluha, komorník, kuchár a utešiteľ osamelých sŕdc. Zlaté chlapča. Mám ho rád. Je tu však drobná nepríjemnosť.

Jeden fleetwood nám nebude stačiť. Potrebujeme ešte jeden, aby som mohol jazdiť do kancelárie.“

„Anciáša tvojho! Ak nebudeš dosť slušný, vytiahnem svoj biely bičík. V remienku má oceľovú výplň.“

„Typická americká manželka,“ poznamenal som a prešiel okolo auta, aby som jej pomohol pri vystupovaní. Vkĺzla mi do náručia. Voňala božsky. Opäť som ju pobozkal. Chlapík pred vedľajším domom vypol postrekovač, uškrnul sa a zakýval.

„To je pán Tomlinson,“ zašepkala mi do zubov. „Sprostredkovateľ.“

„Sprostredkovateľ, doručovateľ, všetko jedno!“ A bozkával som ju ďalej.

Boli sme manželia iba tri týždne a štyri dni.

Dom vyzeral veľmi pôvabne až na to, že bol cítiť dekoratérom. Čelnú stenu tvorilo dvojité tabuľové sklo s motýľmi uväznenými vnútri. Linda mi vysvetlila, že tento nápad pochádza z Japonska. Podlahu v hale pokrýval modrý vinylový koberec so zlatými geometrickými vzormi. Z haly sa vchádzalo do malej pracovne. Zariadili ju množstvom nábytku a štyrmi obrovskými mosadznými svietnikmi, ako aj krásnym intarzovaným písacím stolom, aký som dosiaľ nevidel. Dvere vedľa pracovne viedli do kúpeľne pre hostí, ktorú Linda pomenovala umyváreň. Za pol druha roka pobytu v Európe sa naučila hovoriť po anglicky. V kúpeľni bola sprcha, toaletný stolík a nad ním zrkadlo jedenkrát jeden a pol metra. V každej miestnosti sa nachádzali reproduktory hifi súpravy. Tie teraz ticho hrali, lebo Augustino súpravu zapol. Zjavil sa vo dverách s úsmevom a úklonom. Bol to príjemný mládenec, napoly Havajčan a napoly Japonec. Linda ho zbalila počas nášho krátkeho výletu na Maui, pred odchodom do Acapulka. Nádherné, čo všetko môžete zbaliť, keď vlastníte osem alebo desať miliónov dolárov.

Uzavretý dvor zdobila veľká palma, zopár tropických kríkov a prírodné kamene, ktoré boli v púšti zadarmo, tu ich však zákazník dostal po dvestopäťdesiat dolárov za kus. Z kúpeľne, o ktorej Linda vôbec nezveličovala, viedli dvere k bazénu a do vonkajšieho a vnútorného dvora. Obývaciu izbu zariadili svetlosivým kobercom a do baru bol vstavaný organ Hammond. Takmer ma to položilo. V obývačke stáli ešte pohovky farebne zladené s kobercom a kreslá v kontrastných farbách, a ďalej obrovský krytý kozub vyčnievajúci takmer na dva metre od steny. Okrem toho tu bola veľmi autenticky vyzerajúca čínska truhlica a na stene tri plastické čínske draky. Jedna zo stien bola celá sklenená, ostatné asi do výšky pol druha metra z tehál vo farbe koberca a nad tým zo

skla.

Vaňa v kúpeľni bola pod úrovňou podlahy a za posuvnými dvermi sa nachádzal šatník takých rozmerov, že by sa doňho zmestilo všetko šatstvo, po ktorom túži tucet debutantiek.

Vo francúzskej posteli v hlavnej spálni sa mohli pohodlne vyspať štyria ľudia. Koberec tam bol bledomodrý, a kým ste zaspali, mohli ste čítať pri svetle lámp pridržiavaných japonskými soškami.

Prešli sme do hosťovskej izby. Stáli tu oddelené, nie manželské postele a v pripojenej kúpeľni nad toaletným stolíkom bolo opäť obrovské zrkadlo a rovnako za štyri až päťsto dolárov kozmetiky, parfumov a bohvie čoho na troch sklenených policiach.

Ostávala kuchyňa. Pri vchode mala servírovacie okienko, ďalej vstavaný príborník s dvadsiatimi súpravami koktailových, koňakových a vínových pohárov, vzadu bol sporák bez rúry a grilu. Dve elektrické rúry a gril však umiestnili pri druhej stene, rovnako ako obrovskú chladničku a mrazničku. Pri raňajkovom stole s doskou zo zrnitého skla stáli na troch stranách pohodlné široké stoličky a na štvrtej zabudovaná lavica. Zapol som ventilátor s krytom. Jeho široké, pomaly sa krútiace lopatky pracovali takmer nehlučne.

„Na mňa je to tu priveľmi honosné," oznámil som. „Radšej sa rozveďme."

„Ty psisko! To je nič oproti domu, čo si postavíme. Je tu aj zopár lacných čačiek, ale vcelku nemôžeš povedať, že dom pôsobí lacno."

„Kde bude spávať pudlík? V posteli v hosťovskej alebo s nami? A aká farba pyžamy by sa mu páčila?"

„Prestaň!"

„Po tomto si budem musieť v kancelárii utierať prach. Ináč sa budem cítiť nepríjemne."

„Hlupáčik, nebudeš mať nijakú kanceláriu. Kvôli čomu

myslíš, že som sa za teba vydala?“

„Vráťme sa do spálne.“

„Dočerta s tebou, treba nám vybaliť.“

„Stavím sa, že Tino to práve robí. Pripadá mi ako chlapec, čo sa vie obracať v robote. Musím sa ho opýtať, či mu neprekáža, ak ho budem volať Tino.“

„Možno vybaľuje. Ale nebude vedieť, kam si chcem uložiť veci. V tom som dosť úzkostlivá.“

„Poďme sa pohádať o skrine, kto dostane ktorú. Potom by sme sa mohli trochu popasovať, a potom ...“

„Môžeme sa osprchovať a zaplávať si a trochu skôr sa naobedovať. Zomieram od hladu.“

„Ty sa naobeduj. Ja pôjdem do mesta a poobzerám sa po nejakej kancelárii. V Poodle Springs predsa musí byť robota. Peňazí je tu množstvo, a tak občas hádam môžem zhrabnúť dáky ten centík.“

„Nenávidím ťa. Neviem, prečo som si ťa vzala. Bol si však neústupný.“

Načiahol som sa a pritiahol šiju. Dotýkal som sa jej obočia a mihalníc, dlhých a hustých. Pokračoval som k nosu a lícam a k ústam. Najprv to boli len ústa, potom jazyk, potom prišiel vzdych a dvaja ľudia si boli tak blízko, ako len dvaja ľudia môžu byť.

„Uložila som pre teba milión dolárov, s ktorými si môžeš robiť, čo len chceš,“ zašepkala.

„Pekné od teba. Ale sama vieš, že sa ich nedotknem.“

„Ako to budeme robiť, Phil?“

„Treba vydržať. Nebude to vždy ľahké. No nehodlám byť pán Vydržiavaný.“

„Nikdy ťa nezmením, čo?“

„Naozaj by si chcela zo mňa spraviť pradúceho kocúrika?“

„Nie. Nevzala som si ťa preto, lebo ja mám veľa peňazí a ty sotva čosi. Vydala som sa za teba, lebo ťa milujem, a jednou z

vecí, prečo ťa milujem, je, že ti figu záleží na hocikom - niekedy dokonca aj na mne. Miláčik, nechcem z teba urobiť gigola. Chcem sa len pokúsiť urobiť ťa šťastným.“

„Ja chcem urobiť šťastnou teba. Neviem však ako. Nie som dostatočne spoľahlivý chlap. Som chudobný človek, čo sa dobre oženil. Neviem, ako sa správať. Som si istý len jedným - nech už bola moja kancelária viac či menej ošarpaná, len tam sa zo mňa stalo to, čím som. A tam budem tým, čím budem.“

Ozval sa tichý šramot a v otvorenom poloblúku vchodu sa ukláňal Augustino s ospravedlňujúcim úsmevom na svojom elegantnom ciferníku.

„O koľkej si bude madam želať obed?“

„Môžem vás volať Tino?“ spýtal som sa ho. „Len preto, že je to jednoduchšie.“

„Samozrejme, pane.“

„Ďakujem. A pani Marlowová nie je madam, ale pani Marlowová.“

„Veľmi sa ospravedlňujem, pane.“

„Nemáte sa za čo. Väčšine dám to vyhovuje. Moja žena však používa moje priezvisko. A rada by už obedovala. Ja odchádzam do práce.“

„Dobre, pane. Hneď pripravím pani Marlowovej obed.“

„Tino, je tu ešte čosi. Sme s pani Marlowovou do seba zaľúbení. Prejavuje sa to vo všetkom. Nič z toho si nevšímajte.“

„Poznám svoje postavenie.“

„Vaše postavenie vyplýva z toho, že nám pomáhate pohodlne žiť. Sme vám za to vďační. Možno vďačnejší, než si myslíte. Technicky ste sluha. V skutočnosti ste priateľ. To sú, zdá sa, základné pravidlá v týchto veciach. Budem ich rešpektovať takisto ako vy. Ale v podstate sme kamaráti.“

Srdečne sa usmial „Myslím, pán Marlowe, že tu budem veľmi šťastný.“

Ťažko by ste povedali, ako a kedy zmizol. Jednoducho tu zrazu nebol. Linda sa prevrátila na chrbát, vystrčila špičku nohy a obzerala si prsty.

„Čo ti mám na to povedať! To by som naozaj strašne rada vedieť. Páčia sa ti moje prsty na nohách?“

„Je to tá najpôvabnejšia súprava prstov, akú som kedy videl. A zdá sa byť kompletná!“

„Si hrozný, zmizni preč. Prsty mám náhodou naozaj pôvabné.“

„Môžem si na chvíľu požičať fleetwood? Zajtra zaletím do Los Angeles a priveziem si svoj oldsmobil.“

„Miláčik, musí to byť? Zdá sa mi to zbytočné.“

„Podľa mňa to ináč nejde,“ odvetil som.

Fleetwood ma s tichým pradením dopravil ku kancelárii človeka menom Thorson, ktorého výklad hlásal, že je realitný maklér a prakticky všetko, s výnimkou drobnochovateľa králikov.

Bol to príjemne pôsobiaci plešivý chlapík, ktorý vyzeral, že sa nestará o nič na svete, len aby mu horela fajka.

„Nájsť kanceláriu je komplikované, pán Marlowe. Pokiaľ chcete nejakú na Canyon Drive, ako predpokladám, bude to čosi stáť.“

„Nechcem kanceláriu na Canyon Drive. Chcem dáku v bočnej uličke alebo na Sioux Avenue. Kanceláriu na hlavnom ťahu si nemôžem dovoliť.“ Podal som mu navštívenku a nechal ho prezrieť si fotokópiu mojej licencie.

„No, neviem,“ zapochyboval. „Na policajnom oddelení asi nebudú príliš šťastní. Naše mesto je vyhľadávané a návštevníci si tu radi užijú. Ak sa zaoberáte rozvodmi, nebudú vás tu mať ľudia veľmi radi.“

„Nezaoberám sa rozvodmi a ľudia ma mávajú radi len veľmi zriedkavo. Pokiaľ ide o policajtov, tým to vysvetlím sám, a ak by ma chceli z mesta vypoklonkovať, mojej žene by sa to nemuselo páčiť. Práve si prenajala pekné moderné sídlo v štvrti neďaleko novej rezidencie Romanoffcov.“

Nedá sa povedať, že by rovno spadol zo stoličky, ale pridržať sa musel. „Myslíte dcéru Harlana Pottera? Počul som, že si vzala akéhosi ... ach, dočerta, čo to vravím? Vy ste ten človek, ak dobre rozumiem. Som presvedčený, že vás niekde upichneme. Ale prečo to chcete v bočnej uličke alebo na Sioux Avenue? Prečo nie rovno v najlepšej štvrti?“

„Financujem to z vlastného vrecka. A dočerta, vôbec nemám tak veľa peňazí.“

„Ale vaša žena ...“

„Dobre počúvajte, Thorson. Zarobím najviac ak pár tisíc mesačne - hrubého. A niektoré mesiace vôbec nič. Nemôžem si dovoliť reprezentačné prostredie.“

Už aspoň deviaty raz si zapálil fajku. Prečo to, dočerta, ľudia fajčia, keď to nevedia?

„A vašej žene by sa to páčilo?“

„Thorson, táto záležitosť nemá nič spoločné s tým, čo sa páči alebo nepáči mojej žene. Máte pre mňa dačo, alebo nemáte? A neskúšajte na mňa nejaké triky. Zaoberal som sa nimi profesionálne. Môže sa stať, že naletím, ale nie vám.“

„Teda ...“

Do dverí strčil hlavu akýsi energický mládenec a s úsmevom vošiel. „Zastupujem Poodle Springs Gazelie. Dozvedel som sa, pán Marlowe ...“

„Keby ste rozumeli tomu, čo ste sa dozvedeli, neboli by ste tu.“ Vstal som. „Ľutujem, pán Thorson, máte pod stolom priveľa tlačidiel. Poobzerám sa niekde inde.“

Odtisol som reportéra z cesty a bez náhlenia som vyšiel otvorenými dvermi. Ak vôbec niekto v Poodle Springs zatvára dvere, znamená to, že má zničené nervy. Pri odchode som vrazil do mohutného, zdravo stavaného chlapa, prevyšujúceho ma o dákych desať centimetrov a pätnásť kilogramov.

„Som Manny Lipshultz,“ predstavil sa. „Vy ste Philip Marlowe. Poďte, pozhovárame sa.“

„Prišiel som sem asi pred dvoma hodinami,“ začal som. „Hľadám si kanceláriu. A nepoznám nijakého Lipshultza. Dovolíte, prosím? Chcel by som prejsť.“

„Možno pre vás čosi mám. V tomto zapadákove sa správy šíria rýchlo. Zať Mariana Pottera, však? Čviriká to už každý vrabec.“

„Zmiznite.“

„Nebuďte taký. Mám problémy. Potrebujem schopného

človeka.“

„Až budem mať kanceláriu, príďte ma navštíviť, pán Lipshultz. Teraz musím premýšľať o dôležitých veciach.“

„To už možno nebudem naživе,“ dodal ticho. „Počuli ste už o Agony klube? Ja som majiteľ.“

Obzrel som sa na kanceláriu seňora Thorsona. Spolu s dravcom od novín natŕčali uši.

„Nie tu,“ požiadal som ho. „Zavolajte mi, až sa pozhováram s predstaviteľmi zákona.“ Dal som mu číslo.

Venoval mi unavený úsmev a ustúpil z cesty. Nasadol som opäť do fleetwooda a graciózne som ho presunul o pár čísiel nižšie k policajnej stanici. Zaparkoval som na vyznačenom mieste a vošiel dnu. Za písacím stolom sedela veľmi pekná plavovláska v policajnej uniforme.

„Dočerta,“ vykĺzlo mi, „myslel som, že policajtky majú tváre z panciera. A zrazu taká kočka ako vy!“

„Máme tu z každého druhu,“ odvetila nevzrušene. „Ste Philip Marlowe. však? Videla som vašu fotografiu v losangelských novinách. Čo by ste od nás potrebovali, pán Marlowe?“

„Chcem sa zaregistrovať. Môžem hovoriť s vami, alebo so službukonajúcim seržantom? A ktorou ulicou sa mám pustiť, aby ma hneď nepoznali po mene?“

Usmiala sa. Zuby mala rovné a biele ako vrcholky hôr nad mestom. Stavil by som sa, že používala jeden z devätnástich druhov zubných pást, ktoré sú lepšie a novšie a väčšie než všetky ostatné.

„Azda by ste sa mohli pozhovárať so seržantom Whitestonom..“ Otvorila lietacie dvierka a kývla, aby som prešiel k zavretým dverám. Zaklopal som, otvoril som ich a uvidel smutného chlapíka s červenými vlasmi a očami, aké občas máva každý policajný seržant. Očami, ktoré už videli priveľa špinavostí a počuli príliš mnoho klamstiev.

„Volám sa Marlowe. Som súkromný detektív. Chcem si tu otvoriť kanceláriu, ak nejakú nájdem a ak mi to dovolíte.“ Položil som na stôl ďalšiu vizitku a otvoril peňaženku, aby si prezrel moju licenciu.

„Rozvody?“

„O tie nemám záujem, seržant.“

„Dobre. To by šlo. Nehovorím, že som nadšený, ale azda by sme mohli spolu dobre vychádzať, ak necháte policajné záležitosti polícii.“

„Rád by som, ale nikdy neviem zistiť, kde presne sa mám zastaviť.“

Zamračil sa. Potom luskol prstami. Zakričal: „Normanová!“

Pekná plavovláska otvorila dvere. „Kto je toto indivíduum?“ zakvílil seržant. „Nič nevravte. Sám to uhádnem.“

„Obávam sa, že je to tak, seržant,“ odvetila váhavo.

„Čert aby to vzal! Je už dosť zlé, keď okolo obsmŕda súkromný detektív. Ale súkromný detektív, ktorého zozadu istí dvesto, tristo miliónov - to je kruté.“

„Neistí ma nijakých dvesto miliónov, seržant. Žijem z vlastného a som relatívne chudobný.“

„Áno? Aj ja, lenže ja som sa zabudol oženiť s dcérou veľkého šéfa. My, policajti, sme sprostí..“

Sadol som si a zapálil cigaretu. Plavovláska odišla a zatvorila dvere.

„To vari netreba, či áno?“ začal som. „Nemám vás ako presvedčiť, že som len ďalší chlapík pokúšajúci sa splašiť čosi na živobytie. Poznáte dajakého Lipshultza, majiteľa klubu?“

„Až pridobre. Sídli v púšti, mimo našej jurisdikcie. Riversideský okresný prokurátor tam dosť často nariaďuje razie. Vravia, že v tom brlohu sa hrá hazard. Naozaj neviem.“

Prešiel si mozoľnatou rukou po tvári, až začal vyzerať ako človek, ktorý naozaj nevie.

„Počkal si na mňa pred kanceláriou realitného makléra Thorsona. Vravel, že má ťažkosti.“

Seržant na mňa bezvýrazne civel. „Ťažkosti k nemu patria ako to, že sa volá Lipshultz. Držte sa od neho čo najďalej. Čosi z tých ťažkostí by sa na vás mohlo nalepiť.“

Vstal som. „Vďaka, seržant. Chcel som sa vám len prihlásiť.“

„Prihlásili ste sa. Teším sa na deň, až sa odhlásite.“

Vyšiel som a zatvoril dvere. Pekná policajtka sa na mňa milo usmiala. Zastal som pri jej stole a chvíľu na ňu bez slova uprene pozeral.

„Zdá sa mi, že nikto od polície nikdy nemal rád súkromného detektíva,“ poznamenal som.

„Mne sa celkom pozdávate, pán Marlowe.“

„Vy sa mi väčšmi než len pozdávate. Ale v niektorých chvíľach sa pozdávam aj svojej žene.“

Oprela sa lakťami o písací stôl a ruky si zopäla pod bradou. „A čo robí vo zvyšnom čase?“

„Želá si, aby som bol majiteľom desiatich miliónov. Potom by sme si totiž mohli dovoliť ešte zopár ďalších cadillacov fleetwood.“

Fascinovane som sa na ňu uškrnul, opustil som policajnú stanicu a nastúpil do nášho jediného fleetwooda. A vyrazil smerom k našej rezidencii.

Hlavná cesta sa končí prudkou zákrutou doľava. Aby sa človek dostal až k nášmu domu, treba pokračovať rovno. Po ľavej strane nie je nič, len kopec a po pravej strane občasná odbočka. Okolo mňa prešlo niekoľko áut s turistami, ktorí sa šli pozrieť na palmy do štátnej prírodnej rezervácie, akoby im nestačilo vidieť všetky možné palmy v Poodle Springs. Za mnou šiel odpočinkovým tempom veľký buick roadmaster. Na rovinke, keď nebol nikto na dohľad, zrazu pridal, mihol sa okolo a skrútil si to rovno predo mňa. Uvažoval som, čo zlé som spravil. Z auta vyskočili dvaja veľmi športovo oblečení chlapi a batolili sa späť k miestu, kde som zabrzdil. V plne zamestnaných rukách sa im zablysli zbrane. Pohol som rukou k páčke smerovky, a to mi stačilo, aby som zaradil jednotku. Nahol som sa k priehradke na rukavice, ale neskoro. Stáli už tesne pri fleetwoode.

„Lippy chce s vami hovoriť," zavrčal nosový hlas.

Vyzeral ako hociktorý iný lacný frajer. Neobťažoval som sa podrobnou inventarizáciou jeho zovňajšku. Druhý bol vyšší, štíhlejší, ale vôbec nie príjemnejší. Avšak zbrane zvierali obaja s nonšalantnou zručnosťou.

„Kto akože má byť Lippy? A odložte búchačky. Ja nijakú nemám."

„Potom, čo sa s vami zhováral, ste šli k policajtom. To Lippy nemá rád."

„Počkajte, budem hádať," odvetil som inteligentne. „Lippy by mohol byť pán Lipshultz, ktorý vedie alebo vlastní Agony klub, čo leží mimo rámca pôsobnosti poodlespringských policajtov a zaoberá sa operáciami mimo rámca zákona. Prečo ma potrebuje tak naliehavo, že musel za mnou poslať párik zdochliakov?"

„Obchodne, ty mudrlant."

„Prirodzene. Nemyslím, že sme až takí blízki priatelia, aby sa nemohol bezo mňa naobedovať.“

Jeden z dvojice, ten vyšší, obišiel fleetwood zozadu a chcel otvoriť pravé dvere. Ak vôbec, musel som to urobiť teraz. Skočil som na plyn. V lacnejšom aute by bol motor skapal, nie však vo fleetwoode. Stroj vyrazil, až vyššieho chuliša odhodilo. Tvrdo som vrazil do zadnej časti roadmastera. Nevidel som, čo to urobilo s fleetwoodom. Na prednom nárazníku možno ostalo zopár malých škrabancov. Uprostred nárazu som trhnutím otvoril priehradku a vybral tridsaťosmičku, ktorú som nosil v Mexiku. Niežeby som ju bol býval niekedy potreboval. Keďže som tam bol s Lindou, nechcelo sa mi riskovať.

Menší z dvojice začal utekať. Ten druhý ešte vždy sedel na zadku. Vyskočil som z auta a vypálil chlapíkovi ponad hlavu.

Druhý chuliš ostal zvädnutý necelé dva metre ďalej.

„Pozrite sa, moji drahí,“ začal som, „ak sa chce Lippy so mnou zhovárať, nepodarí sa mu to, keď budem plný olova. Nikdy neukazujte zbraň, ak ju nemáte v úmysle použiť. Ja mám. Vy nie.“

Vyšší chlapec sa zviechal na nohy a namrzene schoval zbraň. Druhý urobil po chvíľke to isté. Pobrali sa obzrieť si svoje auto. Cúvol som s fleetwoodom, čím som uvoľnil roadmaster, ktorého sa dotýkal, a obišiel som ho.

„Chystám sa navštíviť Lippyho,“ oznámil som. „Potrebuje poradiť, pokiaľ ide o jeho zamestnancov.“

„Máte peknú ženu,“ poznamenal menší chuliš zlovestne.

„Lenže každý, čo sa jej len dotkne, akoby už napoly absolvoval kremáciu. Zbohom, smradi. Uvidíme sa na cmiteri.“

Šliapol som na plyn a zmizol im z očí. Odbočil som na našu ulicu, ktorá bola - ako všetky ostatné v tejto časti mesta - slepá a po oboch stranách lemovaná úbočiami kopca. Zastal som pred domom a prezrel si predok fleetwooda. Bol trochu preliačený - nie veľmi, ale dosť na to, aby na ňom mohla jazdiť taká dáma ako

Linda. Vošiel som dnu a našiel ju v spálni civieť na šaty.

„Akosi sa flákaš," zahlásil som. „Ešte si neprestavila nábytok."

„Miláčik!" hodila sa na mňa ako stredne silná polovysoká prihrávka. „Čo si celý čas robil?"

„Narazil som ti auto. Radšej by si mala telefonicky požiadať o pár ďalších fleetwoodov."

„Čo sa pre všetko na svete stalo? Nie si predsa nepozorný vodič!"

„Urobil som to zámerne. Keď som vychádzal z kancelárie realitného makléra, zastavil ma chlap menom Lipshultz, ktorý vedie Agony klub. Chcel so mnou hovoriť obchodne, ale nemal som vtedy čas. A tak za mnou poslal dvojicu imbecilov s búchačkami, ktorí sa ma na ceste domov snažili presvedčiť, aby som šiel za ním hneď teraz. Naparil som to do nich."

„Samozrejme, miláčik. A dobre si spravil! Čo je to realitný maklér?"

„Človek, čo predáva a prenajíma nehnuteľnosti. Nespýtala si sa, ako veľmi som ti poškodil auto."

„Prestaň ho nazývať mojím autom. Je to naše auto. A predpokladám, že nie je až také poškodené, aby to stálo za zmienku. Aj tak potrebujeme na spoločenské príležitosti nejaký sedan. Obedoval si?"

„Berieš to dáko čertovsky chladnokrvne. Veď ma mohli zastreliť!"

„Ach, naozaj som myslela na čosi iné. Obávam sa, že sem čoskoro dobehne otec a začne skupovať mesto. Vieš, ako sa stavia k publicite."

„A má pravdu! Moje meno tu poznalo najmenej pol tucta ľudí vrátane mimoriadne krásnej plavovlasej policajtky."

„Podľa všetkého asi ovláda džudo," poznamenala len tak mimochodom Linda.

„Pozri, ja nezískavam ženy násilím."

„Ach, to je možné. Predsa si však matne spomínam na akýsi nátlak, pod ktorým som bola zahnaná do čejsi spálne.“

„Nátlak? Nezmysel! Nemohla si sa dočkať.“

„Požiadaj Tina, aby ti dal obed. Keď sa budeme ešte chvíľu takto zhovárať, zabudnem, že som si chcela poukladať šaty.“

Napokon som si našiel kanceláriu v štvrti podľa poodlespringských kritérií mierne ošumelej, južne od Ramon Drive nad benzínovým čerpadlom. Bola to jednoposchodová budova z napodobeniny nepálených tehál s ozdobnými hrebeňovými tyčami trčiacimi z línie strechy. Popri múre vpravo sa tiahlo vonkajšie schodište, ktoré viedlo do miestnosti s umývadlom v kúte a s lacným písacím stolom, čo tu ostal po predošlom nájomníkovi, možno agentovi poisťovne a možno agentovi s čímsi iným. Nech už predával čokoľvek, nezarobil dosť na to, aby mohol zaplatiť nájomné, a čudák, ktorý vlastnil budovu a prevádzkoval čerpadlo, ho pred mesiacom vykopol. Pri stole stála pískajúca otočná stolička, sivá kovová skrinka na spisy a kalendár s obrázkom psa, ktorý ťahá malé dievčatko za plavkové nohavičky.

„Miláčik, je to tu hrozné," skonštatovala Linda, keď to uvidela.

„Mala by si vidieť niektorého z mojich klientov," poznamenal som.

„Čo keby som sem bola niekoho pozvala ..."

„Toto je presne to, čo si môžem dovoliť," prerušil som ju.

Linda prikývla. „Dobre. Som presvedčená, že ti to bude vyhovovať," vyhlásila. „Teraz poďme na obed."

Zazvonil telefón. Vzala ho Linda.

„Kancelária Philipa Marlowa," ohlásila sa. Potom počúvala, skrčila nos a podala mi slúchadlo. „Určite je to klient, miláčik. Pripadá mi hrozný."

Povedal som do slúchadla „áno" a hlas, ktorý som už raz počul, mi odpovedal: „Marlowe, tu Manny Lipshultz."

„Ozaj super!" prehodil som.

„V poriadku, spravil som chybu, keď som za vami poslal tých tvrdých chlapcov. Už som urobil aj väčšie chyby.“

Nechal som to bez odpovede.

„Ak už úradujete, rád by som sa s vami pozhováral.“

„Pokračujte,“ povzbudil som ho.

„Môžete prísť sem?“

„Do Agony klubu?“

„Áno. Viete, kde to je?“

„Hneď za hranicami mesta,“ odvetil som. „Kedy?“

„Teraz.“

„Som tam o pol hodiny,“ prisľúbil som mu a zavesil.

Linda na mňa pozerala s rukami skríženými na prsiach. Nechal som písknuť stoličku, keď som sa oprel a založil si ruky za hlavu, a usmial sa na ňu. Mala smiešny klobúčik s náznakom závojčeka a krátke biele šaty bez rukávov a biele topánky na vysokých opätkoch s remienkom okolo členka. Špičkou pravej topánky klopkala o zem.

„Som tam o pol hodiny?“ zopakovala ako otázku.

„Prvý klient,“ vysvetlil som. „Musím zarábať.“

„A čo náš obed?“

„Zavolaj Tina, možno ťa rád odprevadí.“

„Nemôžem ísť na obed so sluhom.“

Vstal som. „Vysadím ťa doma.“

Prikývla, obrátila sa a vyšla z kancelárie predo mnou. Pri vystupovaní z auta ma na rozlúčku nepobozkala, hoci som dokonca prešiel okolo a otvoril jej dvere. Šarmantný Marlowe. Zosobnená zdvorilosť.

Agony klub ležal na severovýchod od Poodle Springs, rovno na hranici riversideského okresu. Svojho času sa jeden slávny herec rozhodol vybudovať si v púšti zámok. Potom sa rozhodol vybudovať si vrtkavé šťastie založené na epizóde s pätnásťročnou dievčinou a zámok padol za obeť. Vyzeral ako bordel pre

blahobytných Mexičanov, s bielymi omietkami a červenými dlažbami, s fontánami na dvore a buganvíliami ťahajúcimi sa po bokoch. Za bieleho dňa pôsobil trochu ošarpaným dojmom, ako starnúca filmová hviezda. Na širokej kruhovej príjazdovej ceste vysypanej štrkom neparkovali nijaké autá. Odkiaľsi, kam som nedovidel, sa niesol šum klimatizácie podobný cvrlikaniu cikád za domom.

Zaparkoval som oldsmobil pri padacej mreži vzadu na dvore a pobral sa do chladivého prítmia pred vchodom. Dvojkrídlové vyrezávané mahagónové dvere boli pootvorené. Pretisol som sa cez ne dnu do náhleho chladu. Dom pôsobil príjemne po drsnej horúčave púšte, ale zároveň akosi falošne, ako utišujúci dotyk balzamovača. Obaja chuliši, čo ma pred pár dňami napadli, sa zjavili odkiaľsi sprava.

Vyšší sa opýtal: „Máte striekačku?“

„Samo,“ odvetil som, „tu človek nikdy nevie, kedy sa vynorí čosi, čo treba odbachnúť.“

Menšieho z nich bolo sotva vidieť na tmavom pozadí dverí vpravo. V svetle z hlavnej miestnosti som zazrel zalesknúť sa zbraň, ktorú zvieral.

„Nemôžete ísť za Lippym so zbraňou,“ vysvetľoval vysoký.

Pokrčil som plecami a rozopol sako a vysoký mi jemne vybral zbraň spod pazuchy. Pozrel na ňu.

„Päťcentimetrová hlaveň,“ poznamenal. „Na dlhé vzdialenosti je nanič.“

„Pracujem len na blízko,“ prehovoril som.

Vysoký ma previedol cez otvorený centrálny priestor. Boli tu kartárske stoly, kolesá rulety a stoly na hru v kocky. Pri vzdialenejšej stene vľavo stál leštený mahagónový bar s umne naaranžovanými fľašami pred zrkadlovou stenou. Jediné svetlo teraz prichádzalo z vysokých úzkych okien pod stropom, ktoré podľa originálneho návrhu mali pravdepodobne pripomínať

strieľne. Zo stropu viselo niekoľko krištáľových lustrov. Malý chuliš kráčal päť krokov za mnou. Nezdalo sa mi, že má ešte v ruke zbraň, ale nechcel som, aby ma prichytil, že sa kvôli tomu obzerám.

Na vzdialenejšom konci baru viedli tri schodíky k zníženej podeste a z nej sa otvárali dvere do veľkej kancelárie Mannyho Lipshultza. Bol vnútri, sedel za písacím stolom veľkosti lodnej paluby.

„Marlowe," oslovil ma. „Sadnite si. Dáte si pohárik?"

Vstal, prešiel k sekretáru z ružového dreva, vybral odtiaľ karafu a nalial z nej dopoly do dvoch širokých pohárov z ťažkého skla. Jeden mi podal a prešiel za stôl.

„V poriadku, Leonard," obrátil sa na vysokého chuliša. „Padaj!"

Leonard a jeho malý kamoš bez slova zmizli v šere. Sŕkal som škótsku, a to lepšiu, než na akú som bol zvyknutý, aj keď moja žena mala desať miliónov.

„Som rád, že sa do toho pustíte, Marlowe," začal Lipshultz.

„Aj ja," odvetil som. „Treba mi zarábať na živobytie."

„Veď ste ženatý s dcérou Harlana Pottera!"

„To znamená len toľko, že ona na živobytie zarábať nemusí."

Lipshultz prikývol. „Mám problém, Marlowe."

Vyčkával som.

„Viete, to, čo tu robíme, nie je celkom legálne."

„Viem," poznamenal som.

„Vôbec sa nezamýšľate nad tým, prečo na nás ešte neskočila polícia?"

„Nie," začal som, „ale ak by som sa zamyslel, došiel by som k záveru, že vás niekto kryje. A ten niekto má také peniaze, čo nedovolia polícii skákať na ľudí."

Lipshultz sa usmial. „Bystrý Marlowe! Vedel som, že ste bystrý ešte prv, než som si vás preveril."

„Načo však potrebujete mňa, keď máte za sebou takého dobrodinca?“

Smutne pokrútil hlavou. Mal mohutný nos, ktorý dobre pristal k jeho červenej tvári, a ulízané čierne vlasy, rozdelené a hladko sčesané na obe strany guľatej hlavy.

„V tejto veci ho nemôžem využiť,“ vysvetľoval. „V skutočnosti to vyzerá tak, že ak mi nepomôžete, môj dobrodinec asi pošle pár ľudí, aby sa na mňa lepšie pozreli, chápete?“

„Ak prídu, mali by ste si zadovážiť lepších pomocníkov, než sú tí dvaja ťuťmáci, ktorí vás akože ochraňujú teraz.“

„Máte pravdu,“ súhlasil Lippy. „Lenže ťažko nájsť ľudí, ktorí by chceli prísť sem von. Toto nie je Los Angeles. Nie každý má rád púšť. Prečo by som sa ináč tak potešil, keď som zistil, že ste tu. Počul som o vás, keď ste pôsobili v Hollywoode“

„Vaše jediné šťastie,“ dodal som. „Čo chcete, aby som pre vás urobil?“

Podal mi dlžobný úpis na stotisíc dolárov s podpisom Les Valentine, napísaný úhľadným, veľmi drobným písmom. Potom si sadol, aby sa mi to dobre rozležalo v hlave.

„Sám som vzal od toho chlapíka papier na sto tisícoviek,“ pokračoval. „Určite už starnem.“

„Ako ste mohli?“ spýtal som sa.

„Má prachy v rodine. Predtým to vždy fungovalo.“

„A keď váš veľký šéf jedného dňa skontroloval účtovné knihy, zistil, že vám chýba stotisíc.“

„Jeho účtovník,“ upresnil Lipshultz. „A pán Blackstone ma potom navštívil.“

V klimatizovanej miestnosti bolo chladno, ale Lipshultz sa potil. Vytiahol z vrecka ozdobnú hodvábnu vreckovku a utrel si ňou krk.

„Prišiel sem osobne autom, sadol si tam, čo vy, a dal mi tridsať dní na to, aby som schodok vyrovnal,“ pokračoval.

„Alebo?“

„Keď ide o pána Blackstona, nejestvuje nijaké ‚alebo´, Marlowe.“

„Takže chcete, aby som našiel chlapíka, čo vás obtiahol o prachy.“

Prikývol.

„Lipshultz, ja ľudí hľadám, ale neošklbávam.“

„Žiadam vás len o to. Marlowe. Som ľahší o sto papierov. Ak sa mi nevrátia, som mŕtvy. Pohľadajte toho chlapíka. Pozhovárajte sa s ním.“

„Čo ak ich nemá? Mládenci, čo prehrávajú pri stole sto tisícoviek, ich zvyčajne ešte dosť dlho potom nemajú,“ skonštatoval som.

„On ich má. Jeho žena vlastní dvadsať, tridsať miliónov.“

„Prečo si ich teda nevypýtate od nej?“

„Pýtal som, ale neverila mi. Povedala mi, že jej Lester by čosi také neurobil! Chcel som, nech si to overí u Lestera, ale vraj je teraz preč, robí kdesi severne od Los Angeles fotografa pri nakrúcaní akéhosi filmu.“

„Prečo ste ju neošklbali?“

Lipshultz pokrútil hlavou. „Je to dáma.“ vysvetlil.

„A vy ste gentleman.“ dodal som.

Pokrčil plecami. „No a?“ zašomral.

Veril som mu asi tak, ako som veril, že ľudia sú v svojej podstate čestní, ale nezdalo sa, že by som sa mal pre to škriepiť.

„Ak získate peniaze, zaplatím vám z nich desať percent,“ navrhol mi.

„Beriem sto dolárov na deň plus výdavky,“ oznámil som.

Lipshultz prikývol. „Počul som, že ste hotový vzor nezištnosti.“

„Zopár ľudí si odkrúca dvadsať rokov v San Quentine, lebo si myslelo to isté,“ zahlásil som.

Lipshultz sa uškrnul. „Počul som tiež, vraj si o sebe myslíte, že ste tvrdý chlapík.“

„Kde nájdem toho chlapa?“ opýtal som sa.

„Volá sa Valentine, Les Valentine. Žije so svojou ženou v Poodle Springs, neďaleko Racquet klubu. Chcete, aby som vám to zistil presne?“

„Som trénovaný pátrač. Nájdem to sám. Môžem si vziať ten dlžobný úpis?“

„Iste,“ povedal Lipshultz. „Mám kópie.“

Dal mi zálohu sto dolárov a zrejme stlačil nejaký gombík, lebo zrazu sa zjavil Leonard a jeho alter ego. Leonard mi vrátil zbraň, alter ego postál obďaleč, takže som ho nemohol uhryznúť, a odprevadil ma cez hráčsku dvoranu do horúceho žiarivého denného svetla pred vchod. Spolu s Leonardom sledovali, ako som nastúpil do oldsmobilu a odštartoval v horúcom vetre, ktorý ma ovieval cez otvorené okná.

Dom Lesa Valentina bol až za Racquet Club Road, na jednej z krivoľakých uličiek v jej bezprostrednom susedstve. V pravidelných intervaloch tu rástli gigantické kaktusy a palisandre, ktoré už začínali meniť farbu. Bungalovy so širokými strechami stáli blízko cesty, takže v zadných častiach bolo dosť miesta na bazén a dvor, ktoré tvoria vrchol civilizačného pokroku v púšti. Nebolo tu vidieť nikoho. Hýbali sa tu jedine jemné pramienky postrekovačov. Všetci sa pravdepodobne vnútri pripravovali na sobotňajší večierok v Racquet klube.

Zaparkoval som oldsmobil pred domom a vystúpil na bielu štrkovú cestičku vedúcu k verande. Na oboch krídlach dverí zo španielskeho duba boli priezory z vypuklého skla, ktoré sa hodili k španielskej architektúre ako päsť na oko. Dvere otvoril japonský sluha, odobral mi klobúk a zaviedol ma do prijímacieho salónika, kde ma usadil, kým zájde po madam.

Celá miestnosť bola vymaľovaná na bielo. V jednom rohu stál takisto biely omietnutý kužeľovitý kozub pre prípad, že by po západe slnka teplota klesla pod tridsať stupňov. Ohnisko mal z červených mexických obkladačiek. Na čelnej stene visel veľký olej zobrazujúci akéhosi držgroša v obleku s vestou, s mohutným bielym obočím a ústami človeka, ktorý vymeriava prepitné v halieroch. Na náprotivnej stene, vľavo od kozuba, visela séria fotografií žien v póze ‚pohľad cez plece', umelecky nasvietených zospodu a zboku. Boli čiernobiele a zarámované v drahých rámoch, akoby šlo o vzácnosť. Na stojane pri dverách do dvora stála veľká zväčšenina zachytávajúca muža a ženu. Žena mala asi štyridsaťpäť rokov, vážny výraz a tie isté lakomé ústa ako starý chlapík z obrazu na čelnej stene. Jej spoločník, hoci plešivejúci, vyzeral mladší. Na obrázku mal okuliare bez obrúčok a úsmev,

ktorý hlásal: „Mňa si nevšímajte!“

„Pán Marlowe?“

Obrátil som sa a uvidel naživo ženu z fotografie. Mračila sa na jednu z mojich práve vytlačených navštíveniek. Keď som ich objednával, ešte som nemal kanceláriu, a tak na nich stálo len Philip Marlowe, vyšetrovateľ, Poodle Springs. Linda zakázala, aby z nich bila do očí bohatá neokrôchanosť.

„Áno, madam,“ prikývol som.

„Prosím, sadnite si,“ vyzvala ma. „Obdivujete prácu môjho muža?“

„Áno, madam. To je váš manžel, tu vedľa vás?“ naznačil som smerom k obrázku.

„Áno, to je Les. Nastavil samospúšť a pridal sa ku mne. Je veľmi šikovný.“

Jej telo bolo v rozpore s tvárou. Tvár s lakomými ústami akoby vravela: Odo mňa nedostaneš absolútne nič. Avšak telo s pevnými ňadrami a pyšnými bokmi vyzývalo: Môžeš mať všetko, čo len chceš. Bol som čerstvo ženatý, a to s anjelom, ale tú výzvu som cítil.

„Ten pán na obraze je môj otec,“ pokračovala.

Usmial som sa.

„Môžete fajčiť, ak máte chuť,“ vravela ďalej. „Ja nefajčím, otec to neschvaľuje, ale Les fajčí, a ja mám rada tú vôňu“.

„Ďakujem,“ ozval som sa. „Možno neskôr.“

Prehodil som si nohu cez nohu.

„Snažím sa zistiť, kde je váš manžel, pani Valentinová.“

„Vážne?“

„Áno, najal si ma istý človek, ktorý tvrdí, že váš manžel mu dlhuje stotisíc dolárov.“

„To je absurdné.“

„Môj klient tvrdí, že váš manžel sa pri hre v jeho ... ehm, kasíne, zadĺžil na stotisíc dolárov a nechal mu dlžobný úpis na túto

sumu.“

„Dlžobné úpisy z ilegálneho hazardu nie sú právne vymáhateľné,“ vyštekla.

„Áno, madam. Môjho klienta to však stavia do nepríjemnej pozície voči jeho zamestnávateľovi.“

„Pán Marlowe, niekoho to nepochybne zaujíma. No určite nie mňa a ani nikoho, kto pozná môjho manžela. Môj manžel nehrá hazardné hry. A nedáva ľuďom dlžobné úpisy. Za to, čo kupuje, platí. Nepotrebuje to robiť iným spôsobom. Sám slušne zarába a ja mám to šťastie, že môžem využívať značnú štedrosť môjho otca.“

„Madam, mohli by ste mi povedať, kde sa nachádza váš manžel teraz? Možno by sa to vyjasnilo, ak by som sa s ním mohol pozhovárať.“

„Les je s filmovou spoločnosťou v okolí San Benedicta. Fotografuje priebeh nakrúcania. Štúdiá ho často zamestnávajú na tento typ práce. Je veľmi uznávaný a vyhľadávaný fotograf mladých žien.“

Účasť mladých žien pri tejto činnosti sa jej pozdávala asi ako krave biftek.

„Chápem,“ povedal som. „Pre ktoré štúdio pracuje?“

Pani Valentinová pokrčila plecami, akoby šlo o bezvýznamnú otázku. „Nesledujem to,“ dodala.

Keď práve nehovorila, mala pery mierne pootvorené a bez prestania po nich prechádzala jazykom. „A celkom iste ho nemienim prenasledovať na základe bláznivých obvinení chlapa, ktorý je známy ako kriminálny živel.“

„Nepovedal som vám, kto si ma najal,“ ohradil som sa.

„Viem, o koho ide, je to pán Lipshultz. Obrátil sa už na mňa priamo, a vtedy som mu naznačila, čo si myslím o tej jeho za vlasy pritiahnutej historke.“

Z vnútorného vrecka som vybral Lippyho dlžobný úpis a podržal ho, aby sa pozrela.

Zlostne pokrútila hlavou. „Aj on mi to ukazoval," prehodila. „Neverím tomu. Nie je to Lesov podpis."

Vstal som a prešiel k umelecky zarámovaným fotografiám na stene. V pravom dolnom rohu bolo meno Les Valentine, napísané tým istým nevypísaným, kŕčovitým drobným písmom, aké som mal na úpise. Pridržal som dlžobný úpis pri fotografii. Minútku som tak postál so zdvihnutým obočím.

Civela na oba podpisy, akoby nikdy ani jeden z nich nevidela. Jazyk sa jej mihal po perách. Dych sa jej zrýchlil.

Náhle vyskočila a prešla k sekretára z bledého dreva pod obrazom jej otca.

„Dám si pohárik. Môžem ponúknuť aj vás?"

„Nie, madam," odmietol som, „ale teraz by som si zapálil."

Potriasol som balíčkom a vložil cigaretu medzi prsty. Zapálil som ju, z plných pľúc vdýchol dym a pomaly ho vyfukoval nosom. Pani Valentinová si naliala akýsi zelený likér, vypila ho na dva, tri rýchle dúšky, a potom sa obrátila ku mne.

„Môj muž rád hrá hazardné hry. Viem to, ale dúfala som, že to pred vami zatajím."

Pohrával som sa ešte chvíľu s cigaretou, kým dopíjala zvyšok svojho zeleného nápoja.

„Som šťastná, že mu môžem umožniť, aby si dožičil túto ... môj otec by to nazval, ako predpokladám, slabôstku. Už som povedala, že sa teším láske a štedrosti môjho otca. Les je umelec a ako mnohí umelci je excentrik. Má množstvo zvláštnych zvykov. Je v ňom istá zmyselnosť, ktorá sa u iných svetaskúsených mužov, napríklad aj u vás, nemusí nevyhnutne prejavovať. V minulosti som jeho dlžoby platievala a bola som šťastná, že môžem svojím spôsobom prispieť k plnému rozvinutiu jeho umeleckých vlôh."

Vrátila sa k sekretáru a opäť si naliala. Nezdalo sa, že by jej to robilo ťažkosti. Trochu si odpila.

„No týchto stotisíc chlapovi ako Lipshultz ..." Pokrútila

hlavou, akoby nevládala, alebo nevidela potrebu pokračovať. „Zhovárala som sa s Lesom. Povedala som mu, že už by sa mohol prejavovať trochu zodpovednejšie a praktickejšie vo veciach tohto sveta. Priznám sa, dúfala som, že ho takto odnaučím jeho detinskosti. Povedala som mu. že tento dlh musí zlikvidovať sám.“

Dofajčil som a zahasil ohorok vo vyleštenej morskej mušli na konci stola, tu, uprostred púšte. Zahľadel som sa na fotografie mladých žien na stene. A zišlo mi na um, koľko zmyselnosti si Les musel dožičiť!

„Pracuje mimo domu?“ chcel som vedieť.

Lomcovák, ktorý pila, sa na nej začínal prejavovať. Stála pri sekretári, preniesla váhu z nohy na nohu a pritom bujne rozhojdala boky. Stehná pod čiernym hodvábom domácich nohavíc mala plné energie. Na lícnych kostiach prísnej učiteľskej tváre sa jej objavili červené škvrny.

„Ako inštalatér na polovičný úväzok? Sotva. Má kanceláriu v Los Angeles.“

„Máte adresu, pani Valentinová?“

„Pravdaže nie. Les prichádza a odchádza, kedy chce. Naše manželstvo je založené na úplnej dôvere. Nepotrebujem vedieť adresu jeho kancelárie.“

Preletel som pohľadom po príťažlivých ženách na fotografiách. Niektoré boli slávne. Dve filmové hviezdy a jedna modelka známa z obálky časopisu Life. A na všetkých bol v pravom dolnom rohu zlatý podpis charakteristickým rukopisom.

Pani Valentinová ma pozorovala. Pohár mala takmer plný.

„Myslíte, že mám strach z tých žien, pán Marlowe? Myslíte, že ho neviem udržať doma?“

Odložila pohár na dosku sekretára, pootočila sa, takže som ju videl čiastočne z profilu, a prešla si rukami po tele od pŕs až dolu, pohladiac jemnú látku na stehnách.

„Fíha!“ zatiahol som obdivne.

Uprela na mňa pohľad ešte vždy v rovnakej póze, len tmavá červeň jej zaplavila líca. Potom sa krátko, vulgárne a klokotavo zachichotala.

„Tých stotisíc sa týka vás. Lesa a toho hrozného Lipshultza. Ak sa chcete hrať ako malí chlapci, len pokračujte. Počkám si na ...“ ticho zaštikútala „... výsledok.“ Odpila si.

„Čo to pijete?“ spýtal som sa. „Má to arómu ako hnojivo na rastliny.“

„Zbohom, pán Marlowe.“

Vstal som, vzal si klobúk a vyšiel von. Ešte vždy stála v póze s vypnutou hrudou. Na verande pred vchodom rástla v črepníku veľká palma. Pozrel som sa na ňu, keď som prechádzal okolo.

„Možno dá trochu aj tebe,“ prihovoril som sa jej.

Tino stál vo dverách, keď som zaparkoval oldsmobil vedľa Lindinho fleetwooda.

„Pani Marlowová je pri bazéne, pane“

„Vďaka, Tino, ako vyzerá?“

„Nádherne, pane.“

„Správna odpoveď, chlapče.“

Tino sa naširoko usmial. Prešiel som cez neskutočnú obývačku do dvora a k bazénu. Linda ležala na bledomodrom ležadle v celých bielych plavkách a v bledomodrom klobúku so širokou strechou tej istej farby ako ležadlo. Na nízkom bielom stolíku pri ňom stál vysoký úzky pohár obsahujúci čosi s ovocím. Linda zdvihla oči od knihy.

„Miláčik, iste máš za sebou únavný deň, keď si sa musel zhovárať s pánom Lipshultzom.“

Vyzliekol som si sako a uvoľnil kravatu. Sadol som si na bledomodrú stoličku vedľa ležadla. Linda mi prešla nechtom po puku nohavíc.

„Celodenná práca môjho veľkého detektíva celkom vyčerpala?“

Vo dverách dvora sa zjavil Tino.

„Môžem vám niečo priniesť, pane?“

Vďačne som sa usmial.

„Gimlet,“ požiadal som. „Dvojitý.“

Tino prikývol a zmizol.

„Zhováral som sa s Lipshultzom,“ začal som, „a takisto som sa zhováral s manželkou Lesa Valentina.“

Linda zdvihla obočie. „S Muffy Blackstonovou?“

„Asi štyridsaťpäťročná,“ opisoval som ju, „vyzerá, akoby niekto prilepil hlavu učiteľky na telo modelky.“

„To je Muffy. Hoci sa mi neveľmi páči, že si si všimol práve jej telo.“

„Robím len svoju robotu,“ dodal som.

„Je to dcéra Claytona Blackstona. Ockovho kamaráta. Veľmi bohatého. V štyridsiatke sa po prvý raz vydala za kohosi celkom bezvýznamného. Celé mesto z toho bolo hore nohami.“

„Čo vieš o Lesovi?“

„Veľmi málo. Nijaké peniaze, nijaké postavenie. Predpokladá sa, že si ju vzal pre peniaze. Clayton Blackstone je možno ešte bohatší než ocko.“

„Nebesá!“ vydýchol som.

„Pôsobí ako sivý drobný človiečik,“ pokračovala.

„Jasné,“ zapojil som sa. „Pravdepodobne má ošarpanú kanceláriu kdesi nad garážou.“

„Ach, miláčik,“ vzdychla Linda. „Nebuď taký.“

Tino sa zjavil s veľkým hranatým pohárom na krátkej nôžke. Opatrne ho zdvihol z podnosu a položil na obrúsok vedľa môjho lakťa. Pozrel na Lindin pohár, zaregistroval, že je ešte takmer plný, a ticho odišiel.

„Čo robí Clayton Blackstone?“ opýtal som sa.

„Je bohatý,“ odvetila. „To robí.“

„Ako tvoj ocko,“ dodal som.

Linda sa zvonivo zasmiala. Napil som sa gimletu. Bol čistý a studený a vkĺzol do hrdla vysušeného púšťou ako osviežujúci dážď.

„Ťažká robota zarobiť toľké peniaze,“ pokračoval som, „a ani trochu si pritom nezašpiniť ruky.“

„Také čosi ocko nikdy nevravieva.“

„Nie, stavím sa, že nie.“

„A prečo to vravíš ty? Prečo si sa zhováral s Muffy Blackstonovou?“

„Valentinovou.“

„Tak Valentinovou.“

Odpil som ďalší dúšok. Vedľa mňa sa leskla modrá a pokojná hladina bazénu. „Jej manžel dlhuje Lippymu stotisíc.“

„Dlhuje?“

„Lippy vzal od neho úpis. Pani Valentinová mu predtým vždy z ťažkostí pomohla. Tentoraz však nie. Vraví, že musí konať ako dospelý a vyrovnať si svoj dlh sám.“

„Správne, dobre robí. Som si istá, že jej tým hrozne šiel na nervy.“

„Vyzerá trochu otrávená,“ súhlasil som.

„Áno, viem si to predstaviť,“ zamyslela sa Linda. Medzi obočím sa jej urobila pôvabná vrásočka. Nahol som sa a pobozkal ju na ňu. „Celý čas bola slobodná a oddaná svojmu otcovi, a tak... A trochu priveľa pije.“

„Skrátka a dobre. Chlapík, pre ktorého Lippy pracuje, je nervózny kvôli stotisíc dolárom a Lippymu dal tridsaťdňovú lehotu, aby ich získal nazad. Lippy nemôže Lesa nájsť. Pani Valentinová vraví, že je preč z domu a spolupracuje na príprave filmu. Lippy vraví, že ak nedostane prachy späť, jeho šéf za ním pošle pár tvrdých chlapov. A tak ma Lippy najal, aby som našiel Lesa a pozhováral sa s ním, nech mu vráti jeho stotisíc.“

„Ak to vôbec niekto dokáže, som si istá, že iba ty. Aha, ako sa ti podarilo prehovoriť ma, že je správne ostať bez šiat,“ prehodila Linda.

„To mi pripomína, že si nechávam ujsť príležitosť,“ odvetil som. Pozrel som sa na bazén. „Už si niekedy...?“

„V bazéne?“ spýtala sa. „Miláčik, ty si ale beštia. A mimochodom, čo Tino?“

„Nestarám sa, či to Tino niekedy robil v bazéne.“ poznamenal som.

Obidvaja sme sa napili. Navečer sa v púšti ochladzovalo a začínali sa rozliehať púštne zvuky. Chvíľu som načúval a pozeral

sa na oblúk Lindinho chodidla. Aj ona načúvala.

„Zvláštne," povedal som po chvíľke, „ten veľký šéf, ten chlapík, čo pohrozil Lippymu. Volá sa Blackstone."

„Clayton Blackstone?"

„Neviem. Pravdepodobne nejaký iný Blackstone."

„Ach, určite," vydýchla.

O chvíľu prišiel Tino s dvoma novými nápojmi na podnose. Vzal prázdne poháre a stratil sa tak ticho, ako sa predtým zjavil. Dokonca aj keď človeka obsluhoval, akoby nejestvoval. Vysoko na oblohe pomaly krúžil prérijný jastrab, pričom využíval vzdušné prúdy a roztiahnutými krídlami takmer nepohol.

„Miláčik, prečo sa do toho púšťaš? Prečo pracuješ pre toho Lipshultza?"

„Je to moja profesia," odvetil som.

„Aj keď nepotrebuješ peniaze?"

Vzdychol som. „Ty nepotrebuješ peniaze. Ja áno. Nemám nič odložené bokom."

„No robiť pre chlapa ako Lipshultz?"

„V mojej branži sa človek nestretáva so samými noblesnými ľuďmi z vyšších kruhov, ktorí sa vedia správať a žijú v bezpečí medzi svojimi susedmi," začal som. „Pri mojej práci je Lipshultz slušný priemer."

„Prečo teda nerobíš niečo iné?" spytovala sa ďalej.

„Mám rád svoju robotu."

„Som presvedčená, že ocko by ti..."

Prerušil som ju. „Určite by mohol, a ja by som mohol nosiť sivý flanelový oblek a byť šéfovým zaťom, až na to, že som trochu pristarý na to, aby som bol šéfovým zaťom."

Linda sa odvrátila.

„Pozri sa, pani Marlowová," pokračoval som. „Ja som už raz taký somár. Sú veci, ktoré viem robiť. Viem strieľať. Viem si stáť za slovom, viem vchádzať do tmavých úzkych priestorov. A tak to

robím. Nachádzam si prácu, ktorá zodpovedá tomu, čo viem robiť a kto som. Manny Lipshultz sa dostal do ťažkostí, je schopný platiť, nenajal si ma na nič ilegálne, dokonca ani na nič nemorálne. Dostal sa do ťažkostí a potrebuje pomoc a tú mu ja môžem poskytnúť. Má peniaze a ja ich potrebujem. Bola by si šťastnejšia, keby som vzal peniaze od pani Valentinovej, aby som pomohol jej manželovi utiecť pred zaplatením dlžoby?“

„Bola by som radšej, keby sme o tom prestali hovoriť a šli dnu a navečerali sa a oddýchli si a ...“ Pokrčila plecami spôsobom, ktorý neznamenal a neviem.

„Máš veľké nároky, pani Marlowová.“

„Áno,“ prikývla. „Mám.“

Šli sme dnu a poháre sme nechali tam. No čo, Tino ich odnesie. Nech sa služobníctvo nenudí.

V losangelskom telefónnom zozname bolo päťdesiatpäť Valentinovcov. Jeden bol Lester a jeden Leslie. Lester býval v Encine a bol oblastným riaditeľom telefónnej spoločnosti Pacific Bell. Leslie sídlil na Hope Street a mal malé kvetinárstvo. Zavolal som na informácie. V zozname nemali nijakého ďalšieho Lesa Valentina.

V Los Angeles som už nemal kanceláriu. Všetky telefonáty som vybavoval z automatu na rohu Cahuenga a Hollywood Boulevard, naproti mojej voľakedajšej kancelárie. Zavolal som do miestnej agentúry evidujúcej fotomodelky a do Obchodnej komory v San Benedicte. V oboch prípadoch boli ku mne zdvorilí, čo je v Los Angeles jav mimoriadne výnimočný.

Bol január a chladno. Najvyššie štíty pohoria San Gabriel na druhej strane údolia mali snehové čiapky. V Hollywoode sa ľudia tvárili, že je zima, a po bulvároch chodili v kožuchoch, a keď šli producenti na obed k Mussovi a Frankovi, obliekli si pod tvídové saká mohérové svetre. Hladko oholený a voňajúci kolínskou som bol po mesiaci po prvý raz nazad v meste. Aktívny, neústupný a pracujúci na prípade.

Nastúpil som do oldsmobilu, prešiel smerom na juh po Sunset Boulevard okolo bloku domov a zamieril na západ.

Agentúra pre fotomodelky Triton sídlila vo dvore na Westwood Boulevard severne od Olympiku. V strede dvora boli štvorce z tenkých sekvojových líšt vysypané bielymi okrúhliakmi. Do každého štvorca zasadili malú palmu, a tie tvorili v strede dvora jednoduchý rad. Okrem Tritonu tu sídlilo asi desať obchodných firiem, malý obchod so vzácnymi knihami, ďalší s mexickými šperkami, tretí s výrobkami z kože, a napokon tu mal kanceláriu právnik. Prešiel som okolo vysunutých plátených

markíz nad vchodmi až k Tritonu. Zazvonil som na malý mosadzný zvonček a otvoril si dvere. Ocitol som sa v prepychovej striebornej vykobercovanej kancelárii. Steny a plafón mala vymaľované na strieborno, recepčný stôl bol zo striebristého plastu a za ním sedela plavovláska s dlhými stehnami v dokonalých nylónkach. Mala na sebe purpurové šaty z akejsi voľnej pleteniny, a keď som vstúpil, domaľúvala si pery purpurovou farbou. Venovala tomu všetku pozornosť, kým ja som čakal pred stolom.

„Hip, hip, hurá!“ ozval som sa.

Dokončila ešte posledné ťahy, zavrela pudrenku so zrkadlom a pozrela na mňa.

„Áno, kovboj?“

„Som mierne vzrušený,“ začal som.

„Pekné od vás,“ odvetila.

„A aj ženatý,“ dodal som.

„Pekné od vás,“ zopakovala.

„Vďaka. Volám sa Marlowe. Telefonoval som kvôli jednej z vašich modeliek, Sondre Leeovej.“

„Á, vy ste ten detektív!“ Obzrela si ma tým istým spôsobom, ako ryba študuje červíka. „Veru, máte na to stavané plecia,“ dodala.

„Môžete mi poradiť, ako sa spojiť so slečnou Leeovou?“ spýtal som sa.

„Iste,“ odvetila plavovláska. „Volala som jej. Vravela, aby ste ju navštívili u nej doma.“

Podala mi kúsok papiera s adresou. „Ide sa tam cez Beverly Glen. Je to až takmer hore.“

Poďakoval som a obrátil sa na odchod.

„Ak by vám to v manželstve neklapalo ...“

Obzrel som sa, pozdravil ju ako pištoľník spojeným palcom a ukazovákom a šiel som.

Z Beverly Glen som sa vydal na Wilshire. Severne od Sunsetu

začínala cesta stúpať. Lístie ju zužovalo a na oboch stranách sa zdvíhali kopce vyčkávajúce na prvý poriadny dážď, ktorý by odplavil domy na úbočí až na cestu. Sídlo Sondry Leeovej by to schytalo ako jedno z prvých. Jeho zadná časť spočívala na dvoch mocných štyri a pol metrových pilieroch postavených na betónovom základe na úpätí kopca. Príjazdová cesta obiehala dom a bola zakončená kruhom pred vchodom. Nebol tu dvor, ale celý priestor vpredu bol plný kvitnúcich kríkov a kolibríkov, ktoré tancovali navôkol. Zašiel som pred hlavný vchod a zastavil auto.

Po zazvonení mi otvorila Mexičanka. Slečna Leeová bola v soláriu. Šiel som za slúžkou cez prepchatý bungalov do skleneného prístavku na prednej strane domu. Na jednom konci sa otvárali dvere k bazénu. Teraz boli zavreté, aby chránili pred nepríjemnou hollywoodskou zimou, a slečna Leeová ležala vnútri na kožou obtiahnutom gauči neurčitej farby. Mala na sebe veľmi úsporné dvojdielne plavky a opaľovala sa v lúčoch popoludňajšieho slnka, ktoré sa filtrovali cez sklenenú strechu. Na bližšom konci bol bar a niekoľko plátenných stoličiek.

Žena na gauči bola už na toľkých obálkach časopisov, že som mal pocit, akoby som ju poznal. Mala ako uhoľ čierne vlasy a čierne oči a pleť napriek opaľovaniu svetlú. Vyzerala, akoby ste sa mohli navždy stratiť v niektorom z jej vzdychov.

„Slečna Leeová," začal som, „som Philip Marlowe."

„Samozrejme, pán Marlowe. Čakala som vás. Budete niečo piť?"

Prikývol som.

„Prosím, obslúžte sa. Skutočne sa potrebujem ešte pätnásť minút opaľovať," dodala. Hovorila veľmi pomaly, preťahovala každé slovo, takže človek bol nútený uvažovať o každom z nich. Nalial som si pri bare veľkú škótsku, pridal zo strieborného vedierka ľad a sledoval, ako sa v horúcej miestnosti pohár zarosil.

Vzal som nápoj a sadol si na jednu z plátenných stoličiek tak,

aby na mňa videla. Usiloval som sa na ňu nezízať.

„Včera som videl vašu fotografiu zavesenú v hale domu istého človeka," začal som. „Je to fotograf a vy ste mu pózovali."

„Áno? Ako sa volá?" spýtala sa.

„Valentine. Les Valentine," odvetil som.

Siahla na stôl vedľa seba a odpila si dlhý dúšok z pohára naplneného dopoly čímsi, čo vyzeralo ako voda, ale voda to asi nebola.

„Valentine," zopakovala. „Aké má krstné meno?"

„Les, tak sa podpisuje na fotografie, zlatou farbou do pravého dolného rohu."

„Les," premýšľala. Pomaly pokrútila hlavou a usrkla si ešte trochu z pohára.

„Nepoznám nijakého Lesa," oznámila.

„Často vás fotografujú," pokračoval som. „Musí sa vám ťažko spomínať."

Pokrútila hlavou a opäť zaborila nos do pohára. Keď sa vynorila na vzduch, vysvetlila: „Nie, dávam sa fotografovať len niekoľkým ľuďom. Viem, kto ma fotografuje."

Mierne sa posunula, akoby chcela udržať kontakt s pomalým, kĺzavým pohybom slnka po západnej oblohe, aby jej takmer nehybné telo absorbovalo z neho všetko, čo sa dá. Ako nádherná jašterica. Vyprázdnila pohár a natrčila ho ku mne.

„Buďte taký milý," požiadala, „a nalejte mi."

Vzal som ho a prešiel k baru.

„Z tej brúsenej karafy celkom vpravo," dodala.

Vybral som karafu, odzátkoval ju a nalial takmer plný pohár. Nenápadne som ovoňal, čo nalievam. Vodka. Niet sa čo čudovať, že hovorila pomaly. Zazátkoval som fľašu a odniesol jej nápoj.

„Prečo potom by mal chlapík, čo sa volá Les Valentine, vašu fotografiu podpísanú svojím menom?" opýtal som sa.

„Lebo chce, aby si ľudia mysleli, že ma fotografoval. No nie je

to tak.“

„Pretože ste slávna?“ doplnil som.

S obsahom znovu naplneného pohára slušne pokročila.

„Prirodzene. Privádza tým ľudí na myšlienku, že je dôležitý. No nie je. Ak by bol, poznala by som ho.“

„A on vás,“ obrátil som to.

Usmiala sa na mňa, akoby sme poznali tajomstvo večnej mladosti.

„Stavím sa, že máte obrovské svaly,“ zahlásila.

„Nie väčšie než Bronco Nagarski,“ odvetil som.

„Myslíte, že som krásna?“ spýtala sa.

Prikývol som. Odpila si ešte trochu, položila pohár a usmiala sa na mňa.

„Myslím, že aj vy ste krásny,“ pokračovala, „ale ešte ste nevideli všetko.“ Náhle sa skrútila, dala si ruky dozadu a rozopla si podprsenku, potom sa prevalila a prehla a s tou istou rýchlou gracióznosťou si stiahla spodný diel bikiniek. Nato si opäť ľahla na ležadlo a usmiala sa na mňa, na bledo opálená a nahá ako salamander.

„Úžasné,“ povedal som.

Ďalej sa usmievala a vystrela ku mne ruky.

„Vravel som vám už o pani Marlowovej?“ spýtal som sa.

Ešte žiarivejšie sa usmiala.

„Ste ženatý.“ Pokrčila plecami. „Ja som vydatá.“ Opäť roztvorila náručie.

Vybral som cigaretu, strčil ju do úst a nechal ju tam visieť nezapálenú

„Pozrite, pani Leeová ...“ začal som.

„Pani Ricardová,“ prerušila ma. „Leeová je moje dievčenské meno. Takže ma môžete volať buď slečna Leeová, alebo pani Ricardová, chápete? No v nijakom prípade pani Leeová.“

„Fajn,“ prikývol som. „Ste veľmi atraktívna a ja som veľmi

mužný, a keď vás tu vidím povaľovať sa nahú, má to na mňa normálny účinok, ale zvyčajne radšej strávim trochu viac času so ženami, s ktorými sa mienim vyspať, a keďže som ženatý, a tak ďalej, spávam jedine so svojou ženou.“

Vybral som z úst nezapálenú cigaretu a pošúľal ju medzi prstami. Obaja sme na ňu hľadeli.

„A robím to často,“ dodal som.

Na konci stola vedľa jej ležadlá stál ťažký okrúhly zapaľovač zo striebra a bravčovej kože. Načiahol som sa a vzal ho. Opäť som. si vložil cigaretu do úst a zapálil ju. Keď som zdvihol oči od tejto činnosti, uvidel som stáť vo dverách vysokého chlapa s pozoruhodným nosiskom. Pomaly som vtiahol dym.

„Čo sa tu. dočerta, deje?“ opýtal sa chlapík. Mal hranaté plecia, čierne lesklé vlasy sčesané nahladko z čela dozadu a tvrdé tmavé oči, ktoré sa blyšťali po oboch stranách ohnutého nosa.

„Tommy,“ oslovila ho Sondra Leeová a ani naňho nepozrela. Vyberane ochutnala zo svojej vodky. „Pán Marlowe obdivuje, aká som krásna.“

„To vidím,“ poznamenal Tommy.

„Pán Marlowe, toto je môj manžel Tommy Ricardo.“

Zdvorilo som kývol hlavou.

„V poriadku, kamoš, masti, a rýchlo!“

Sondra Leeová sa na ležadle zachichotala a trochu zavrtela.

„Sonny, preboha, zakry sa!“ oslovil ju Ricardo a potom sa vrátil pohľadom ku mne. Ešte vždy som sedel a prezeral si cigaretu.

„Kamoško, už som ti povedal, masti! Nebudem ti to hovoriť znovu.“

„No jasné,“ odvetil som. „Si ostrejší než plná škatuľka pripináčikov. Robieva to často?“

„Je nacenganá,“ odvetil. „Má dosť. Tak vstávaj.“

Urobil dva kroky smerom ku mne a z vrecka madrasového

športového saka vytiahol pravú ruku. Mal na nej boxer.

„Znamená to azda, že ideme zápasiť?“ spýtal som sa.

Urobil ešte krok a ja som vstal práve včas, aby som uhol bradou pred boxerom, ktorého ozubená časť sa zablyšťala, keď ma míňala. Stál som pod jeho pravou rukou vystretou popri mne, ľavačkou som mu vkĺzol pod jeho ľavú ruku, nasadil mu nelsona a pridržal ho.

„Volám sa Marlowe,“ predstavil som sa. „Som súkromný detektív a prišiel som sa vašej ženy spýtať na čosi, čo sa tohto vôbec netýka.“

Ricardo sťažka dýchal, ale nevzpieral sa. Vedel, že som ho dostal, a tak len vyčkával

„Čoho sa vôbec netýka?“ spýtal sa prškrteným hlasom.

„Netýka sa jej chľastania a zhadzovania šiat.“

„Ty všivák,“ vydýchol.

„Nebol to môj nápad, aby ich zhodila. Vyzerá dobre, ale moja žena vyzerá lepšie, a keď si sa zjavil, práve som jej to hovoril.“

Leeová na ležadle sa ešte vždy chichotala. Z jej chichotu teraz zaznievalo skutočné vzrušenie. Obzrel som sa. Ešte vždy bola nahá ako prst.

„Pani Ricardová, viete aspoň niečo o chlapíkovi menom Les Valentine?“ spýtal som sa.

Pomaly pokrútila hlavou. Oči mala vyvalené a zrenice rozšírené. V karafe bolo okrem vodky možno ešte čosi.

„Fajn,“ povedal som. Pomocou nelsona som zohol Ricarda ešte väčšmi dopredu. Potom som sa mu oprel kolenom o chrbát, uvoľnil chvat a nohou ho postrčil vpred. Urobil tackavo tri, štyri kroky. Avšak kým nadobudol schopnosť udržať rovnováhu, ja som už bol zo solária preč a uháňal som cez obývačku. Nemal som so sebou zbraň. Ani mi nezišlo na um, že by som tu hore v Beverly Glen nejakú potreboval. Nešiel za mnou, a tak som vyšiel von, nastúpil do oldsmobilu a spustil sa dolu kopcom, pričom mi jej

chichot ešte vždy znel v ušiach.

Bolo päť hodín a premávka smerom z Los Angeles do údolia sa okolo mňa valila v prúdoch. V domoch zablikali svetlá a tmavé kopce začali vyzerať ako vianočný stromček. Dom Sondry Leeovej bol teraz, na začiatku večera, za súmraku, pravdepodobne rovnako príjemný ako ostatné. Ľudia tu hore dobre vedeli, že nech robíte hocičo, v správnom svetle sa dá vždy vyzerať dobre.

Tri hodiny spiatočnej jazdy do Poodle Springs boli viac, než som mohol vydržať, a tak som si dal rezeň v stánku na La Cienega a na noc som sa ubytoval v blchárni na Hollywood Boulevard, kde vás posteľ minútu kolísala, ak ste hodili štvrťdolár do otvoru. Nemali tam obsluhu do izieb, recepčný mi však sľúbil, že mi za dolár pošle štvrť litra ražnej.

Kým som telefonicky hovoril s Lindou, usrkával som z nej. Potom som zaspal a snívalo sa mi o jaskyni s pootvorenými dvermi z priečne pospájaných dosák, spoza ktorých vychádzal donekonečna sa opakujúci chichot.

Ráno som sa osprchoval, oholil, zjedol vajcia a jednu hrianku v Schwabovom bufete a vypil tri šálky kávy. Napchal som si fajku, zapálil, vliezol do oldsmobilu a pustil sa cez Laurel Canyon. Vo Venture som odbočil na stojednotku, na západ cez hory Santa Moniky, a potom popri pobreží na sever.

San Benedict vyzerá tak, ako si turisti predstavujú Kaliforniu. Plný na bielo omietnutých domov a červených škridľových striech. Tichý oceán sa prevaľuje na brehu, na ktorom rastú vo všetkej svojej dôstojnosti palmy, tvoriace dlhý upravený park.

Obchodná komora sídlila v jednej zo skupinky budov španielskeho typu, ktoré pôsobili ako čísi úmysel, vytvoriť haciendu s dvoma blokmi stúpajúcimi od morského brehu do svahu. Plešivý chlapík usídlený v kancelárii mal traky a gumičkami podkasané rukávy a fajčil nechutnú cigaru, ktorá zjavne nestála za tých pár halierov, čo za ňu dal.

„Volám sa Marlowe," predstavil som sa. „Včera som vám telefonoval a chcel som vedieť, či tu nakrúca nejaká filmová spoločnosť."

Plešivec vybral cigaru a prikývol. „Jasné, sám som bral ten

hovor. Priamo tu.“ Nazrel do otvorenej knihy. „Filmová spoločnosť NDN nakrúca čosi, čo sa volá Temné dobrodružstvo. Povedal som vám to.“

„Áno,“ súhlasil som. „Môžete mi povedať, kde sú dnes?“

„Absolútne presne, človeče. Musia nám to každý deň oznámiť, aby sme mohli nasmerovať ľudí od nich, alebo naopak zasa k nim podľa toho, kam kto chce.“

„Múdro,“ poznamenal som.

„A kam chcete vy?“ spýtal sa.

„K nim.“

„Dnes nakrúcajú.“ Obrátil sa ku kope papierov na písacom stole. Boli zopnuté veľkou kovovou spinkou. Naslinil si prst.

„Dnes nakrúcajú ...“ Prelistoval niekoľko papierov, opäť si naslinil prst, došiel po cyklostylovaný hárok a okamih ho študoval. „Nakrúcajú na rohu Sekvojovej a Esmeraldinej. Na ihrisku.“

Pozrel na mňa so širokým priateľským úsmevom, cigaru si presunul do druhého kútika úst. Zuby, ktorými cigaru zvieral, keď sa usmieval, mal žlté.

„Dolu kopcom, vľavo popri vode, asi šesť blokov, nemôžete to minúť. Všade naokolo uvidíte samé nákladniaky, prívesy a podobné záležitosti.“

Poďakoval som sa mu, vyšiel von a zamieril autom dolu vŕškom, odbočil doľava a šiel popri vode. Mal pravdu. Nedalo sa to minúť.

Zaparkoval som za nákladniakom plným elektrických prístrojov a vybral sa priamo na miesto. Vždy, keď som sa ocitol pri nakrúcaní filmu, zaskočilo ma, ako ľahko sa tam možno dostať. Nikto sa ma nepýtal, kto som. Nikto ma neodháňal. Nikto odo mňa nechcel kamerové skúšky. Zastavil som chlapíka pri nákladnom aute s proviantom. Bol bez košele a opálené brucho mu prevísalo ponad bavlnené šortky.

„Kto to tu má na starosť?“ opýtal som sa.

„Potvorská otázka,“ odvetil. „Ste zo štúdia?“

„Nie, iba hľadám jedného chlapíka. S kým sa môžem pozhovárať o štábe?“

Tučný chlap pokrčil plecami. „Producentom je Joe King,“ odvetil.

„Kde ho nájdem?“ bol som zvedavý.

„Naposledy som ho videl pri kamerách rozprávať sa so svojím prvým asistentom.“ Tučný chlap mal v každej ruke papierový pohár s kávou a bruchom mi ukázal smerom ku kamerám.

„Tam, čo vidíte všetky tie svetlá,“ dodal.

Šiel som, kam mi povedal, obchádzajúc zmotané káble a stojany reflektorov a generátorov. Pracovná skupina sem pravdepodobne dorazila ešte za rannej rosy, pretože zem bola rozbahnená a tráva vbitá do blata prístrojmi, čo chlapi montovali. Filmy spôsobovali zmätok ešte prv, než boli nakrútené.

Za kamerami sa zoskupilo niekoľko ľudí, zatiaľ čo hlavný kameraman sa pohrával s osvetlením.

„Kto z vás je Joe King?“ opýtal som sa.

Obrátil sa ku mne vysoký mladý chlapík. Pohyboval sa ľahko a s istou nedbalosťou a zdalo sa, že má v sebe veľa prirodzenej rozvážnosti. Mal okuliare v rohovinovom ráme a rukávy bielej košele vyhrnuté nad lakte.

„Ja som Joe,“ ozval sa.

Ukázal som mu fotokópiu kalifornskej licencie v celuloidovom puzdre v peňaženke.

„Volám sa Marlowe.“ začal som. „Hľadám istého fotografa menom Les Valentine.“

King sa pozorne zahľadel na moju licenciu a potom na mňa tak priateľsky ako hrom do duba.

„Nemôžem povedať, že ho poznám,“ odvetil.

„Myslel som, že je tu, lebo má vraj robiť fotodokumentáciu priebehu nakrúcania. Preto som prišiel.“

King to zaprel. „Nie, na to máme vlastného štúdiového fotografa, čo nám to robí. Volá sa Gus Johnson. Nepoznám nijakého Lesa Val... neviem čo.“

„Ak by tu bol, vedeli by ste o ňom?“

„Samozrejme.“

„Ďakujem,“ povedal som.

„Ak chcete, ostaňte chvíľu a pozrite sa na nakrúcanie. Hlavnú úlohu hrá Elayna St. Cyrová.“

„Mám v aute obrázok Thedy Baraovej. Cestou domov sa budem pozerať na ňu.“

King pokrčil plecami a vrátil sa späť ku kamere, a ja som sa vrátil do auta.

Na spiatočnej ceste po pobreží som premýšľal o množstve vecí. Najdôležitejšia z nich bola, že Les Valentine nebol ten, za koho ho považovala jeho žena. Alebo ten, za koho sa považoval sám. Nemal kanceláriu v Los Angeles. Nefotografoval Sondru Leeovú. Nerobil fotodokumentáciu počas nakrúcania v San Benedicte. Po dvoch náročných dňoch v jeho stopách som vedel menej ako na začiatku.

Celý týždeň som sledoval dom Muffy Valentinovej. Sedel som v aute so zapnutou klimatizáciou a motorom na voľnobeh a hromadil vrstvu uhlíka vo valcoch. Každé ráno vyšla von Muffy oblečená v svetlom plášti do dažďa, poď ktorým mala modrastý trikot, a zamierila na hodinu telocviku. O dve minúty neskôr vyšiel z domu japonský sluha s dvoma trpasličími pudlami, ktoré ťahali vodidlo a štekali, zišiel dolu na cestu a odbočil za zákrutu. Každý deň sa s nimi vrátil päť minút po návrate svojej zamestnávateľky z cvičenia.

Po troch takýchto dňoch som ho sledoval až za zákrutu a videl som, že vošiel hlavným vchodom do susedného domu spolu s pudlami a so všetkým. Ostal tam štyridsaťpäť minút, a keď vychádzal, zazrel som japonskú slúžku zatvárať za ním dvere. Asi o dvadsať minút pred domom zaparkoval strieborný mercedes a dnu vošla žena s platinovými vlasmi a v ružovom trikote. Aj z diaľky som videl, ako sa jej ligocú diamanty.

Dôkladne som si premyslel tieto záležitosti a nasledujúci pondelok, kým bola Muffy a jej susedka na hodine telocviku a sluha si dával šlofíka po japonsky so svojou krajankou, rozhodol som sa porozhliadnuť v Muffinom dome.

Mal som písaciu podložku s blokom žltých papierov, ktorú som zohnal v Poodle Springs, a ceruzku za uchom. Za normálnych okolností takáto výzbroj stačí, aby ste sa nepozorovane dostali do prezidentovej spálne, avšak aby som sa dvojnásobne poistil, zavesil som si na opasok oceľové meracie pásmo. Meracie pásmo v kombinácii s písacou podložkou a blokom vám umožní dostať sa dnu vo chvíli, keď sú prezident a prvá dáma práve v manželskom objatí. Zaparkoval som pred domom Valentinovcov, prešiel sebaisto ako prachatý človek cestičkou k hlavnému vchodu,

premeral som dvere a zatiaľ zistil, o aký druh zámky ide. Bola to značka Bulger. Zavesil som pásmo nazad na opasok, vybral zväzok univerzálnych kľúčov nazhromaždených za celé roky praxe a na druhý pokus som vchodové dvere otvoril. Schoval som kľúče, prekontroloval zárubňu aj zámku, len tak pre formu som urobil ešte jedno meranie a vošiel dnu. Neozval sa pritom nijaký zvuk. Ak mali poplašné zariadenie, ostalo ticho. Keby sa zjavili policajti, premyslím si, čo ďalej, až sa tak stane. Prečo by som sa ja, macher z Los Angeles, mal báť zákona v Poodle Springs? Pozrel som na hodinky. Ostávalo mi pätnásť minút.

Prijímacia miestnosť vpredu neposkytovala nič, čo by som už nebol videl. Obývacia izba bola len obývacia izba bez jediného miestečka, kde by sa mohla nájsť nejaká stopa. Takisto ani v kuchyni. Prešiel som dlhou chodbou, ktorá sa ťahala cez celú zadnú časť domu, a našiel som manželskú spálňu. Vedel som, že je ich podľa toho, že v skrini bolo zopár pánskych oblekov, hoci všetko ostatné poukazovalo na ženu. Mohutná ružová posteľ s baldachýnom, s hrubým ružovým paplónom a asi s dvadsiatimi piatimi ružovými a bielymi vankúšmi. Pri stene vedľa postele stál veľký toaletný stôl. Vyrobili ho z akéhosi druhu svetlého dreva a nebol natretý farbou, len napustený čímsi lesklým. Stáli na ňom fľaše s parfumami, škatuľky s ceruzkami na ústa a rúžmi, s maskarou, s očnými tieňmi, s krémami proti vráskam či na ruky a azda tridsať ďalších výrobkov, ktoré som nepoznal, aj keď som čosi podobné videl v Lindinej kúpeľni. Ružové závesy sa vlnili na zemi, akoby ich bytový architekt bol nechal o pol druha metra dlhšie. Steny vymaľovali na bielo a vedľa toaletného stola stáli z oboch strán dve skrine. Mali ružové dvere pretreté bielym lakom, čo im dodávalo žilkovaný starožitný vzhľad. Pri posteli stáli nočné stolíky s veľkými lampami z kovanej medi. Tienidlá mali ružové. Nočné stolíky boli bez zásuviek.

Jediné zásuvky v izbe mal bielizník. Vrchná obsahovala

hodvábny chaos dámskej bielizne v pastelových farbách. V zadnom rohu pod bielizňou ležal elektrický vibrátor a dámsky gél. Takmer som sa začervenal, hoci som bol drsný veľkomestský sliedič. V druhej boli blúzky, v tretej pančuchy a rukavice. Vo štvrtej svetre. V spodnej zásuvke som našiel zopár pánskych košieľ, niekoľko párov ponožiek a bielizeň. Nič mimoriadne módne. Na bielizníku ležala ružovo-biela pásikavá škatuľa, veľká asi ako škatuľa na cigary, a druhá s rovnakým dekorom, avšak veľká ako kartón od piva. Menšia obsahovala pár zlatých manžetových gombičiek s tyrkysmi, k nim sa hodiacu sponu do kravaty a zlatú golierovú ihlicu. Ďalej bola vnútri šeková knižka, klieštičky na nechty a fľaštička s očnými kvapkami. Šekovú knižku som vložil do vrecka. Väčšia škatuľa bola plná šperkov. Obidve skrine zapínalo ženské šatstvo, plus asi šesť pánskych oblekov či sák a nohavíc zavesených podľa toho, čo sa k čomu hodí. Na dverách bol aj kravatový vešiak s približne dvanástimi hodvábnymi kravatami zväčša v základných farbách. V skrini naľavo som vzadu za šatami našiel viacero ľahučkých, smiešne priesvitných nočných rúch z čiernej čipky a bielych pavučinkových tkanín, ktoré vyzerali ako zhmotnená predstava mladého dievčaťa o sexy nočných košieľkach.

Z chodby viedli dvere do dvoch hosťovských izieb a dvoch kúpeľní. Izby a jedna z kúpeľní vyzerali sterilné a nepoužívané. Pozrel som sa na hodinky. Čas sa naplnil. Zišiel som po schodoch, zavrel som za sebou dvere, presvedčil sa, že je zamknuté, prešiel po cestičke a nastúpil do oldsmobilu. Keď som predpísanou rýchlosťou odchádzal, minul som sa s Muffy. Hlava jej sotva vytŕčala spoza prístrojovej dosky obrovského čierneho chryslera. Vchádzala do zákruty z opačného smeru. Nevenovala mi pozornosť, lebo všetku, čo mala, musela sústrediť na riadenie.

V kancelárii nad benzínovým čerpadlom som nemal klimatizáciu. Keď som otvoril dvere, akoby som vošiel do pece na

pizzu. Len tam tak dobre nevoňalo. Nechal som dvere otvorené a zapol otočný ventilátor, ktorý som si priniesol z Los Angeles, keď som skoncoval s tamojšou kanceláriou v budove na Cahuenga. Horúci vzduch mi po tvári rozháňal pot. Sedel som za stolom a prezeral šekovú knižku. Na to, že som mohol byť obvinený zo zločinu, za ktorý je jeden až päť rokov v Soledade, som si toho veľa nepriniesol.

Šeková knižka bola Valentinova, nie spoločná, patrila len Lesterovi A. Valentinovi s adresou na šekoch. Ukazovala terajší zostatok vo výške sedemtisíc sedemsto päťdesiatštyri dolárov a šesťdesiatšesť centov. Prelistoval som si ústrižky po vytrhnutých šekoch. Začínali ôsmeho novembra minulého roku. Boli tu záznamy platieb za fotografický materiál, za pánske odevy, záznam niekoľkých výberov v hotovosti, poplatky za členské v Racquet klube, mesačný účet od Melvina v Hotelovom a rekreačnom centre v Poodle Springs a záznam o zaplatení pokuty za nesprávne parkovanie spolu s číslom pokutového bločku, ktorý vyhotovil dopravný strážnik v Los Angeles. Bol to jediný záznam v šekovej knižke, čo sa nevzťahoval na Poodle Springs. Povedal som si, že je to záchytný bod. Odpísal som si číslo šeku a číslo pokutového bloku, vložil šekovú knižku do stola, zamkol zásuvku a z druhej vybral fľašu škótskej, ktorú som opatroval v stole pre prípad, že by ma pohrýzol jedovatý kôrovec. Nalial som si za náprstok, popíjal a premýšľal o tom, prečo niekto zmizne a nevezme so sebou šekovú knižku, na ktorej je zostatok vyše sedemtisícpäťsto dolárov.

Dopil som a ešte som si nalial. Jedovaté kôrovce neboli na dohľad, no človek nikdy nevie.

Usporadúvali sme prvý otvorený večierok zimnej sezóny, vlastne Linda ho usporadúvala. Pokúšal som sa z toho vyzuť, a neuspel som. O sedemnásť tridsať, keď dorazili prví hostia, stál som tu v bielom saku, ktoré Linda milovala a ja nie. Ľudia prichádzali a Linda sa tvárila, akoby boli vítanejší než studená sprcha v auguste. Pritom som vedel, že opovrhuje prinajmenšom každým tretím. Môj priemer bol vyšší a s pokračujúcou nocou sa ďalej zvyšoval.

Prišlo asi dvesto ľudí. Tino sa zvŕtal v bare, vyzeral nádherne v smokingu, ktorý mu sedel tak, ako zvyknú sedieť obleky iba ázijským sluhom. Ľudia z podniku zabezpečujúceho obsluhu sa baletnými pohybmi predierali v tlačenici so šampanským a drobným občerstvením na strieborných podnosoch. Nakláňal som sa nad barom a popíjal škótsku.

„Tak vy ste najnovší mužíček," prehodila ku mne akási žena.

„Dávam prednosť označeniu ‚súčasné srdcové eso´," odvetil som.

„To chápem," poznamenala. „Volám sa Mousy Fairchildová. S Lindou sa poznáme takmer od nepamäti, odkedy sme boli obidve veľmi mladé."

Prvé, čo mi v súvislosti s ňou zišlo na um, bolo, že vonia ako kvety po daždi, a druhé, že jej bledofialové hodvábne rúcho na nej sedelo ako šupka na ovocí. Vlasy mala plavejšie, než aké si boh vôbec kedy dokázal vymyslieť, a pleť tmavo a rovnomerne opálenú, vďaka čomu jej dokonalé zuby svietili pri úsmeve ešte žiarivejšou belobou. Na perách mala náznak tej istej farby ako odtieň jej šiat a spodná pera, dosť plná, vyzerala ako stvorená na obhrýzanie.

„Dáte si niečo okrem šumivej hroznovej šťavy?" spýtal som

sa.

„Ach, ste milý. Áno, dám si Martini koktail s vodkou a ľadom," oznámila. „Najprv zmixovať."

Pozrel som na Tina. Medzitým už miešal Martini. Tino bol chlapec, ktorý nestrácal čas tým, že by nepočúval.

„Buďte taký milý," požiadala Mousy, „urobte ho hneď dvojitý."

Tino sa usmial, akoby ho nikdy nič väčšmi nepotešilo, než pridať trochu viac vodky do šejkra. „Máte cigaretu?" obrátila sa na mňa. Vylovil som balíček a jednu vytriasol. „Bože môj," vzdychla. „Camelky? Ak to vyfajčím, tak ma vystrie."

Ostala ku mne naklonená, hoci už mala zapálené, vdýchla dym a pritom na mňa hľadela cez dymovú clonu stúpajúcu medzi nami.

„Nádherné," ozval som sa. „Trénujem tento pohľad hodiny pred zrkadlom, a nie som schopný docieliť niečo podobné."

„Vy ste ale všivák," zahlásila a narovnala sa. „Ak ma vystrie, dáte mi umelé dýchanie z úst do úst?"

„Nie," oznámil som. Sám som sa ponúkol jednou zo svojich cigariet.

„V poriadku," vydýchla Mousy, „ste iný. Poznali ste Lindinho prvého manžela?"

„Áno."

„Nudný chlap. Bral sám seba tak nevysloviteľne vážne!

Beriete sa vy vážne?"

„Každý štvrtok," odvetil som, „keď chodím na pedikúru." Mousy sa rozosmiala a dala si poriadny hlt Martini. Natiahla ľavú ruku a chytila ma nad lakťom.

„No toto!" zvolala. „My ale máme bicepsy." Preniesol som sa ponad to. Každá odpoveď, na ktorú som pomyslel, by vyznela trochu hlúpo vrátane áno alebo nie. „Zvyknú sa detektívi biť, pán Marlowe?" spýtala sa.

„Niekedy," prehodil som. „Zvyčajne dostaneme kriminálnikov

tam, kam patria, dobre nabrúsenými vetami.“

„Máte zbraň?“

Pokrútil som hlavou. „Nevedel som, že tu budete,“ dodal som.

Okolo prešlo kožovité indivíduum s krátkymi sivými vlasmi a chytilo ju za lakeť. Keď sa k nemu obrátila, úsmev mala žiarivý, ale bez štipky tepla.

„Pán Marlowe,“ začala, „toto je môj manžel Morton Fairchild.“

Morton mi bez záujmu kývol hlavou.

„Teší ma.“ zašomral a nasmeroval manželku k tanečnému parketu, ďalej od baru.

„Nemyslím, že sa tomu človeku páčim,“ obrátil som sa k Tinovi.

„Tu nejde o to, pán Marlowe,“ odvetil. „Mám dojem, že si neželá vidieť svoju ženu zároveň pri nejakom mužovi aj pri bare.“

„Tino, vám toho veľa neujde, však?“

„Nie, pán Marlowe, iba to, čo chcem, aby mi ušlo.“

Zjavila sa Linda s akýmsi hosťom.

„Miláčik,“ začala, „som šťastná, že ťa môžem zoznámiť s Cordom Havocom. Cord, toto je môj manžel Philip Marlowe.“

„Marlowe, som naozaj rád, že vás spoznávam,“ začal Havoc. Podal mi veľkú štvorcovú ruku. Mocne som ju stisol. Veľmi dobre som vedel, kto to je. Videl som ho v troch, štyroch zlých filmoch. Bol ideálny typ muža, meter osemdesiatpäť vysoký, s pravidelnými črtami, s pevnou sánkou a svetlomodrými očami ďaleko od seba. Aj zuby mal dokonale pravidelné. Oblečenie mu sedelo takisto ako Tinovi smoking.

„Marlowe, som pekelne rád, že tuto naša maličká našla konečne správneho chlapíka. Zlomila mi tým srdce, ako aj mnohým iným, ale, dočerta, je úžasné vidieť ju šťastnú.“

Prívetivo som sa naňho usmial. Kým som sa usmieval, natiahol ruku s pohárom k Tinovi bez toho, že by naňho čo len

pozrel, a Tino mu ho naplnil bourbonskou. Havoc vypil na dúšok dobrú tretinu.

„Na budúci týždeň má premiéru nový Cordov film," oznámila Linda.

„Gangsterka," upresnil Havoc a odpil ďalšiu tretinu obsahu pohára. „Vám, Marlowe, sa určite bude zdať priveľmi mierna."

„Celkom určite," odvetil som. „Normálne takto popoludní zvyknem škrtiť aligátorov."

Havoc zaklonil hlavu a naplno sa rozosmial. Nato dopil. „Bravo, Phil, chlapče!" Natiahol ruku s práve vyprázdneným pohárom a Tino mu opäť dolial. „Môžete mi ďakovať, chlapče. Celý čas predtým, než ste ju stretli, som na ňu dával pozor." Opäť sa zasmial a pohodil hlavou tak ako prv.

„Cord, vieš dobre, že si na mňa nedával pozor," zapojila sa Linda. „Pokúšal si sa dostať ma do postele."

Cord opäť nasával. Vybral ňufák z pohára a štuchol ma lakťom. „Môžete mi to vyčítať, Phil?"

Kým hovoril, očami blúdil po miestnosti. Nebol to chlapec, čo si nechá ujsť príležitosť. Prv než som mal šancu odpovedať, či mu to vyčítam alebo nie, niekoho zaregistroval.

„Hej, Manny," zakričal a začal si raziť cestu krížom cez obývačku k opálenému malému plešivcovi, ktorý vyzeral ako lasica. Golier rozhalenky mal pozorne vyložený na chlopniach károvaného smotanového saka z ťavej srsti.

„Muselo to byť ťažké," obrátil som sa k Linde, „dávať mu košom."

„Zväčša," odvetila, „keď dostal košom, zmizol." Naklonila sa a zľahka ma pobozkala na pery. „Rovno tu, na verejnosti?" nadškrtol som. „Nech všetci vedia, kto ku komu patrí," oznámila. „Dôležité, že to vieme my dvaja," odvetil som. Usmiala sa a tľapla ma po líci. „My to vieme, miláčik, však?"

Prikývol som a ona odišla privítať kohosi z nových hostí, ktorí

akoby vstávali spod zeme. Zdalo sa, že Mousy Fairchildová sa na okamih striasla manžela a preplávala okolo mňa s vysokým počerným chlapíkom v dobre ušitom obleku. Zastala a objednala si u Tina ďalšie Martini. „Zoznám sa so šťastným človekom," prehodila smerom k počernému chlapíkovi v dobre ušitom obleku.

„Pán Marlowe," obrátila sa na mňa, „toto je pán Steele."

Steele mi podával ruku. Oči mal nehybné a bez výrazu, tvár zdravú a hladkú. Bol to človek, čo budí dojem, že sa dokáže pohybovať rýchlo, a lepšie pre vás, ak to dokážete rovnako rýchlo. Potriasli sme si rukami. Mousin manžel sa privliekol a odtiahol ju preč.

Začal som: „Počul som kedysi o chlapíkovi menom Steele, Arnie Steele, čo viedol organizovanú šmelinu v San Berdoo a v Riverside."

„Vážne?" zašomral Steele. „Počul som, že ste súkromný poliš."

„Keď práve nepripravujem jednohubky," doplnil som, „a neupratujem po bridžových večierkoch."

„Dobrý obchod," zahlásil Steele, „priženiť sa k toľkým prachom."

„Senzačný," súhlasil som. „Donieslo sa mi, že tento Steele nechal gangsterské kšefty pred takými štyrmi, piatimi rokmi. A kúpil si rezidenciu kdesi v púšti."

„Vedel, kedy to treba nechať, však?" zareagoval Steele.

„Uhm," prikývol som.

Maličký opálený plešivec v rozhalenke podišiel k Steelovi.

„Arnie," oslovil ho, „prepáč, ale rád by som ťa s niekým zoznámil. Je to filmová hviezda, Cord Havoc, tohto roku najväčšia atrakcia v krajine. Rozmýšľame, že dáme dokopy čosi, čo by ťa mohlo zaujímať."

Steele prikývol s kamenným výrazom v tvári, zatiaľ čo lasicovitý chlapík sa medzi nás zatisol plecom. Pri odchode po

mne Steele skĺzol pohľadom ponad chlapíkovu hlavu.

„Len sa príliš nenamáhajte, poliško," poznamenal.

Prikývol som. Tino ku mne pristúpil a pôvabným úsporným gestom mi dolial. Keď som sa obracal od baru, takmer som vrazil nosom do nosa a všetkého ostatného čomusi plavovlasému so šialeným dekoltom. To čosi bolo opité pod obraz. Oči to malo veľmi veľké a veľmi modré.

„Vyssstupujete vo filmoch, pán Marlowe?"

„To by som nezvládol," vysvetlil som. „Používajú radšej kone."

„Ktosssi vravel, že ssste od filmu," dodala. Každé „s" jej robilo ťažkosti. Naklonila sa ku mne a jej drôtom vystužená podprsenka sa mi zaborila do hrudného koša.

„Ja robím vo filme," pokračovala.

„Hneď som to vedel," odpovedal som.

„Som herečka." „S" jej spôsobovalo čoraz väčšie ťažkosti. „Hrám v mnohých filmoch o pirátoch. Robím tam slúžku. Chápete? Nosím šaty s výstrihom a často sa nakláňam pred kamerou. Režisér vždy povie, teraz sprav svoju figúru, Cherry. Tak o mne každý vie."

„Teraz viem aj ja," oznámil som. Neopierala sa o mňa z vášne. Opierala sa, lebo potrebovala oporu.

„Prišli ste s niekým?" bol som zvedavý.

„Áno. Priviedol ma pán Steele. Nikdy by som sa nedostala do takéhoto fajnového domu, keby ma nepriviedol pán Steele alebo niekto podobný."

„Ó, stavím sa, že vy môžeme prísť hocikam," prehodil som.

Usmiala sa, začkalo sa jej a začala sa zosúvať na dlážku. Chytil som ju pod pazuchy a narovnal, ľavú ruku som jej dal za chrbát, pravú podložil pod kolená a vzal ju na ruky, práve keď z nej vyprchala všetka sila a ostala bezvládne visieť.

Tino obehol bar.

„Pane?“

„Tino, povedzte pánu Steelovi, že by som ho rád videl.“

Tino prikývol a prekĺzaval na druhú stranu miestnosti bez zjavnej námahy, takže vôbec do nikoho nenarazil. Videl som, že hovorí so Steelom, ktorý sa obrátil a pozrel na mňa. Výraz tváre sa mu nezmenil, ale prikývol, zahľadel sa ku dverám a pohodil hlavou smerom ku mne.

Stenu tam podopieral apatický chlap s dlhšími svetlými vlasmi, ktorý sa teraz od nej odtrhol a zamieril mojím smerom.

„Zoberiem ju,“ oznámil.

„Je pekelne ťažká,“ upozornil som ho. „Unesiete ju?“

Uškrnul sa a vystrel ruky. Odovzdal som mu bremeno a on sa odtackal preč. von do tmy. Azda o dve minúty bol nazad.

„Je v aute,“ oznámil, „na zadnom sedadle uložená na boku. Keď leží na chrbte, chrápe.“

„Vďaka,“ prehodil som. Kývol a vrátil sa na svoj post vedľa vchodových dverí. Steele viac ani raz nepozrel naňho či na mňa.

„Je dáma v poriadku, pán Marlowe?“

„Odspí to v aute, Tino.“

„Dáma má možno viac šťastia než vy, pane.“

„Len si pomyslite, aké vzrúšo jej takto ujde,“ povedal som.

„Áno, pane,“ odvetil.

Vydal som sa na cestu zavčasu, prv než sa horúčava stane neznesiteľnou, a smeroval som na západ do Los Angeles. Marlowe, cezpoľný pátrač. Zamestnaný v Los Angeles, bytom v Poodle Springs. Denne dvadsať hodín na ceste.

Teraz, skoro ráno, bola púšť prázdna až na valiace sa suché chumáče tráv, kaktusy a príležitostného jastraba, ktorý sa nechal unášať vzdušnými prúdmi a poločkom sliedil za raňajkami. Prešiel som okolo stánku, kde predávali datľový koktail. Ťažko si vôbec predstaviť dačo také! Jedinú spoločnosť mi až do Los Angeles robili obrovské kamióny, ktoré človeka v kúdoloch prachu predbehnú dolu kopcom a potom ho blokujú, keď pri stúpaní do svahu preradia na nízky prevodový stupeň.

Keď som dorazil do Los Angeles, klenula sa nado mnou vysoká a čistá obloha. Zišiel som z diaľnice na Spring Street a zaparkoval. V budove radnice vedľa kancelárií mestských úradníkov bola pod širokým hlavným schodišťom malá miestnosť. Čierny nápis na špinavom zrnitom skle dverí hlásal: ÚRAD PRE OTÁZKY PARKOVANIA. Vošiel som. Miestnosť rozdeľoval dlhý pult, tri staršie úradníčky sedeli za ohrádkou, ktorú vpravo zakončovali tri oddelené priehradky s okienkami. Pred každým stál rad. Postavil som sa do toho vedľa pultu. Pomaly sme sa posúvali dopredu. Starí ľudia v obnosených šatách platili pokuty za nesprávne parkovanie poukážkami, ostrí chlapíci v lacných fičúrskych oblekoch platili v hotovosti a tvárili sa pri tom, akoby to bola len malá nepríjemnosť, čo sa im votrela do denného programu plného dôležitých rokovaní. Úradníčka, ku ktorej sa posúval môj rad, bola veľmi tučná, takže sa zdalo, že hlava jej spočíva priamo na pleciach, a brady jej splývali s hrudníkom. Mala biele vlasy s výrazným modrým odtieňom a trochu fučala, zatiaľ

čo veľmi pomaly spracúvala pokutové bločky.

Keď som sa dostal až k nej, zahlásila: „Predložte bloček! Hotovosť? Šek? Alebo peňažná poukážka?“

Usmial som sa na ňu ako muž, čo sa práve chystá požiadať ju o ruku.

„Možno mi budete vedieť pomôcť,“ začal som.

Ani nezdvihla zrak. „Nebudem, kým nepredložíte bloček.“

Posunul som k nej papierik. Mal som na ňom odpísané číslo blokovej pokuty Lesa Valentina za nesprávne parkovanie v Los Angeles.

„Budete taká láskavá, mohli by ste mi povedať, kde sa stal tento priestupok?“ požiadal som.

„Ak sa chcete sťažovať, alebo s niečím nesúhlasíte, postavte sa vedľa a počkajte na vedúceho.“

„Nemám sťažnosť,“ vysvetľoval som. „Pokúšam sa zistiť adresu, kde bol tento bloček vystavený. Potrebujem vypátrať zmiznutú osobu.“

Ľudia v rade za mnou začali šomrať.

Žena zdvihla hlavu a pozrela na mňa. Mala modré oči a drobný zahnutý nos ako sliepka.

„Chcete zaplatiť, alebo nechcete?“ opýtala sa. „Ľudia čakajú.“

„Sú len tieto dve možnosti?“ bol som zvedavý.

„Tuším mi chcete prejsť cez rozum, mladý pán!“ vyhlásila

„Vôbec nie, ani nápad,“ namietol som. „Bola by to strata času.“

Obrátil som sa, pretlačil sa pomedzi dav a vyšiel von. V kúte pri vchode boli kóje s telefónnymi automatmi. Pristúpil som k jednému, vhodil mincu a zavolal Úrad pre otázky parkovania. V slúchadle sa ozval starší ženský hlas.

„Haló,“ začal som. „Tu je Marlowe, šerifov zástupca, Encino. Potrebujem zistiť jeden pokutový blok za parkovanie.“

„Máme veľa roboty,“ odvetil ženský hlas. „Pošlite písomnú

žiadosť na oficiálnom formulári.“

„Počujte, pipka,“ zavrčal som, „myslíte si, že hovoríte s keksárom z Fresna? Toto je policajná záležitosť, a tak láskavo zdvihnite zadok a zistite mi tú adresu!“

Na druhom konci sa ozvalo prudké nadýchnutie a potom sa hlas opýtal: „Aké je číslo priestupku?“

Nadiktoval som jej číslo pokutového bločka a dodal: „A jedna noha sem, druhá tam, pipka, nemám na to celý deň!“

Linka na pár minút onemela, a keď sa žena vrátila, ozvala sa s chladným odstupom: „Priestupok sa stal na Western Avenue pred číslom tisíc dvesto päťdesiatštyri,“ oznámila. „A musím vám povedať, že sa mi nepáčia vaše spôsoby.“

„Trhnite si pankreasom, pipka,“ dodal som a zavesil.

Číslo tisíc dvesto päťdesiatštyri na Western Avenue bolo na západnej strane bloku domov medzi bulvármi Hollywood a Sunset, vedľa stánku s tacom. Bola to dvojposchodová budova, jedna z tých, čo tu postavili hneď po vojne. Vtedy ešte nemohli vedieť, že Hollywood sa zmení na vedro špiny, a mysleli si, že stavajú v duchu hypermodernej architektúry. Budova bola hranatá a samé sklo, ktoré potrebovalo umyť. Priečelie tvorili veľké štvorce akéhosi zdrsneného hliníka, vďaka čomu celá stavba pripomínala škaredú škatuľu na chlieb v jej najhorších časoch. Na prízemí za skleneným výkladom sídlila kancelária zaoberajúca sa predajom a poistením nehnuteľností. Zohnutý nad staromódnou účtovnou knihou sedel vnútri iba v košeli starý chlapík, ktorý vyzeral ako rodný brat dámy z Úradu pre otázky parkovania. Červenovláska, ktorá by mohla o desať rokov vyzerať ako jej sestra, sedela za písacím stolom a robila si manikúru.

Do domu sa vchádzalo cez halu vľavo od kancelárie a schody nahor viedli pozdĺž ľavej steny. Výťah tu nemali. Na stene pri dverách do kancelárie som objavil zoznam nájomníkov vyrobený z čiernej plsti s vyrezanými obdĺžnikmi, do ktorých sa vkladali biele

menovky. Plsť prekrývalo sklo zabodkované od múch a zájdené od smogu. Nijaký Les Valentine sa v zozname nenachádzal. Medzi desiatimi nájomníkmi obývajúcimi prízemie a obidve poschodia bol jeden fotograf. Larry Victor. stálo tu, fotoportrétista. Rovnaké iniciálky, pomyslel som si. Napokon, prečo nie?

Vyšiel som dve poschodia. Budova zapáchala, akoby v šachte schodišťa chovali mačky. Larry Victor býval na druhom poschodí vzadu. Cez zrnité sklo na jeho dverách sem dopadalo svetlo. Pôsobilo ako denné, akoby bol oproti oblok alebo aspoň strešné ateliérové okno. Nápis hlásal: Larry Victor, reklamná, priemyselná, portrétna a špeciálna fotografia. Zaklopal som. Nikto mi neotvoril. Stlačil som kľučku. Zamknuté. Zbierku univerzálnych kľúčov som si so sebou nevzal, vo vnútornom vrecku som však mal nástroj, ktorý som raz získal od jedného špecialistu na sejfy a podkrovia. Podobal sa na zubárske škrabky, ktorými sa odstraňuje zubný kameň. Len ihlicovitú čepeľ mal dlhšiu. Zasunul som čepeľ medzi dvere a zárubňu a skrútol ňou tak, že potlačila jazýček zámky. Bola to samozatváracia zámka a odskočila okamžite. Ocitol som sa dnu. Zatvoril som za sebou a poobzeral sa.

Interiér mi pripomínal kanceláriu, v akej som sám strávil polovicu života. Starý písací stôl so sťahovacou roletou, vykývaná otáčavá stolička so zodratou čalúnenou sedacou časťou, dubová registračná skriňa, na jednej stene nalepený veľký hárok bieleho papiera a niekoľko ateliérových fotoaparátov na statívoch a zopár fotografických reflektorov zoskupených pred nimi. Prezrel som si značky fotoaparátov. Na jednom statíve bol upevnený Rolleiflex a na druhom tridsaťpäť milimetrový Canon. Cez špinavé, drôteným sklom zasklené strešné okno sem prúdilo denné svetlo. Na stole bol telefón a ónyxová písacia súprava zložená z pera a ceruzky.

Obišiel som stôl a sadol si na otáčavú stoličku. Pravdaže, nemusela to byť táto budova. Valentine tu mohol auto odstaviť a

vyjsť hore na Hollywood Boulevard hľadať filmové hviezdy. Alebo zísť na Sunset hľadať niečo ešte vzrušujúcejšie. Alebo si mohol vziať taxi do Bakersfieldu, kde by bol mal k dispozícii jedno aj druhé.

A predsa: auto dostalo pokutu pred touto budovou a fotograf, čo tu sídlil, mal rovnaké iniciálky. Preskúmal som písací stôl. Navrchu stál obrázok peknej, čiernovlasej, azda dvadsaťpäťročnej ženy s veľkými čiernymi očami. Priehradky zapínali zväčša účty, mnohé z nich nezaplatené vrátane troch ďalších pokutových bločkov. V strednej zásuvke ležala mapa veľkého Los Angeles, v ľavej spodnej losangeleský telefónny zoznam, v pravej spodnej fľaša lacnej škótskej, z ktorej chýbalo azda na tri prsty. Vstal som a prešiel k registračnej skrini. Vrchná zásuvka obsahovala poistnú zmluvu na auto, neotvorenú fľašu škótskej tej istej značky, balík papierových pohárov a veľkú hnedú obálku s kovovou spinkou navrchu. Otvoril som ju. Vnútri bolo niekoľko lesklých fotografií formátu osemnásťkrát dvadsaťštyri. Nahé ženy na nich vyvádzali rôzne kúsky, niektoré dosť otrepané. Dve ďalšie zásuvky v registračnej skrini boli prázdne.

Vzal som si veľkú obálku k stolu a začal si prezerať jej obsah trochu dôkladnejšie. Šlo nepochybne o pornografiu, aspoň vo väčšine prípadov, avšak pornografiu veľmi dobrej kvality. Niektoré z obrázkov sa možno fotografovali práve na pozadí bieleho papiera po mojej pravici. Prešlo veľa času odvtedy, čo obrázky ľudského párenia dráždili moje libido, a ani tentoraz to nebolo iné. Avšak aj keby ho vydráždili, bolo tu toho toľko, až to nadmerným množstvom ponúkanej slasti jednoducho udúšalo každú zmyselnosť.

Okrem dobrého osvetlenia a dokonalej ostrosti sa obrázky vyznačovali tým, že zachytávali atraktívne modelky. Určite šlo o herečky prichádzajúce do Hollywoodu, ktoré budú čoskoro hviezdami či hviezdičkami, len čakajú na tú pravú rolu. Muži na

obrázkoch boli popri ženách len nezreteľné rekvizity zväčša bez tváre, nezaslúžili si ani len toľko pozornosti ako lampa v pozadí či kovová noha pohovky, na ktorej sa výjav odohrával.

Hrabal som sa v obrázkoch, až som sa pri jednom pristavil. Spoznal som na ňom Sondru Leeovú v trochu mladšom vydaní, avšak nahú takisto ako pred niekoľkými dňami. Sama, v šteklivej póze, hľadela do kamery s rovnakým úsmevom v neprítomnej tvári. Vybral som fotografiu z balíka, zroloval ju po šírke, zagumičkoval a vložil do vnútorného vrecka saka. Rýchlo som prelistoval zvyšok fotografií, ale už som nenarazil na nikoho známeho, a vložil som ich nazad do obalu a do zásuvky. Vrátil som sa a opäť si sadol na stoličku, nohy som si vyložil na stôl a trochu som o všetkom premýšľal. Nakopilo sa priveľa zhôd okolností - fotograf, tie isté začiatočné písmená mena, obrázok Sondry Leeovej.

Kým som premýšľal, začul som zazvoniť kľúče a potom jeden zaštrkotal vo dverách. Nemal som sa kam skryť. A tak som ostal sedieť s nohami na stole. Kľúč sa v zámke skrútol, dvere sa otvorili a dnu vošiel chlapík, ktorý vyzeral ako finalista súťaže o najpôvabnejšieho liftboya Južnej Kalifornie. Mal dlhšie, svetlé, dozadu začesané vlasy. V tvári bol opálený, štíhly, priemernej výšky, priemernej telesnej konštrukcie. Na sebe mal športové sako smotanovej farby, biele nohavice a čiernu košeľu s veľkým golierom vyloženým na chlopniach saka.

Keď ma zbadal, zastal, stiahol hlavu kúsok dozadu, zdvihol obočie a zízal na mňa.

„Nech vás to nemýli," začal som. „Nebojte sa, nie som vy."

„To vidím, človeče," ozval sa, „ale kto, dočerta, ste?"

„Najprv vy!" vyzval som ho.

„Najprv ja? Toto je moja kancelária."

„Aha!" podotkol som. „Potom ste istotne Larry Victor."

„Áno, istotne," prikývol. „Ešte vždy však neviem, kto ste vy.

A prečo sedíte na mojom mieste a ako ste sa dostali dnu.“

„Skoro ako detská rečňovanka, čo poviete?“ skonštatoval som.

Victor dosiaľ stál v otvorených dverách asi pre prípad, že by potreboval ujsť.

„Poviete mi to?“ spýtal sa.

„Marlowe,“ začal som. „Hľadám človeka menom Les Valentine.“

„Ste policajt?“

„Ani nápad,“ odvetil som. „Zoznámil som sa s Valentinom pri pokri. Mal som dva páry a nemenil som. On mal fleš. Vzal si odo mňa dlžobný úpis na päť stovák a dal mi túto adresu.“

„A dvere?“ bol zvedavý Victor. „Predpokladám, že boli otvorené.“

„Áno,“ odvetil som. „Keď sa to tak vezme, boli.“

Victor prikývol. „Marlowe, neprekážalo by vám, keby ste ma pustili sadnúť si za môj stôl?“

Vstal som, presunul sa nabok a on si sadol.

„Tuším by dobre padlo dať si slzu,“ prehovoril Victor. „Dáte si so mnou?“

„Jasné,“ súhlasil som. Vytiahol zo zásuvky lacnú škótsku a nalial do dvoch papierových pohárikov. Napil som sa. Chutilo to ako čosi, čo vám predpíšu, keď chytíte svrab. Victor to hodil do seba a opäť si nalial na dva prsty. Potom sa na stoličke oprel dozadu a usiloval sa pôsobiť uvoľnene. V rámci tohto úsilia zablúdil pohľadom k registračnej skrini. Potom sa zasa pozrel na mňa.

„Zaujímavé,“ ozval sa. „Poznám Lesa Valentina.“

„Naozaj zvláštne,“ podotkol som.

„Nie je to až také zvláštne, skutočne! Obaja robíme v jednej branži: dokumentácia z nakrúcania filmov, propagačné záležitosti a podobné veci. Robíme aj dosť exkluzívnych módnych fotografií.“

Obzrel som si miestnosť.

„Ach," zareagoval na to, „neplytvám peniazmi na zbytočnú eleganciu, chápete? Keď máte prvotriedny tovar, nepotrebujete všetky tie parádičky a pozlátku, rozumiete, všetok ten hollywoodský lesk."

„Na takéto veci teda čas nemárnite, to vidím," dodal som. Popreháňal som v ústach ešte trochu škótskej. Keď ju už musím piť, aspoň sa pokúsim bojovať ňou proti zubnému kazu. Nezdalo sa, že jej pitie robí Victorovi problémy. Nalieval si už tretí pohár. Možno bol odolnejší, než vyzeral.

„Lesa teda poznám, ako vravím. Dobrý fotograf."

„Kde je teraz?" spýtal som sa.

„Počul som, že v zahraničí," odvetil Victor.

Veril som tomu tak, ako by som veril tvrdeniu, že pijem najdelikátnejšiu Chivas Regal.

„Má nejakú vládnu objednávku. Tuším v Číne," dodal.

Oprel sa dozadu a vychutnával nápoj. Jednoducho bezstarostný chlapík, čo trávi čas popíjaním s iným chlapíkom, ktorý sa mu vlámal do kancelárie. Vyzeral tak autenticky ako úsmev filmovej hviezdičky.

„Poznáte modelku Sondru Leeovú?" spýtal som sa.

„Sonny? Jasné, každý fotograf ju pozná. Patrí medzi najlepšie tu na pobreží."

„Fotografovali ste ju niekedy?"

„Nie, nikdy som nemal to potešenie. Chcem tým povedať, že sme nadviazali kontakty, ale viete, Marlowe, ako to chodí. Vy máte záväzky, ona má záväzky. Nikdy sme neboli schopní dať to dokopy."

„Ani keď bola mladšia?" vyzvedal som sa. Vôbec som nevedel, čo sledujem. Len som udržiaval konverzáciu. Možno sa z toho čosi vykľuje.

Pokrútil hlavou. „Kamarát, keď bola mladá, ešte som

nepracoval v branži. Sonny už nie je študentka, chápete?“

Prikývol som a opatrne si usrkol ďalší malý dúšok škótskej a popreväľoval ju v ústach. Ešte vždy chutila odporne.

„A čo Manny Lipshultz?“ prehodil som.

Ak som ho tým prekvapil, napodiv to nijako nedal na sebe poznať. Mierne našpúlil pery a zahľadel sa hore do rohu. Potom pokrútil hlavou.

„Nie, nepoznám nijakého Mannyho Lipshultza,“ povedal. „Aj keď je to také noblesné meno, čo poviete?“

Súhlasil som, že je noblesné. Všetci sme boli noblesní. On a ja sme boli špeciálne noblesní. Párik noblesných chlapíkov, čo spolu trávia príjemné popoludnie a klamú si do očí.

Vyšiel som na Western Avenue, sadol si do auta a čakal. Kým som čakal, pokúsil som sa prísť na to, čo tu vlastne robím. Vedel som, že som pripravený zavesiť sa na chlapíka, ktorý nie je človekom, ktorého hľadám. Mal však u seba obrázok Sondry Leeovej a má kanceláriu v budove, pred ktorou ten, čo ho hľadám, dostal blokovú pokutu. Nemal som dôvoď, aby som to robil, ibaže chlapík bol veľmi neprirodzený. Keď prídete do vlastnej kancelárie a nájdete tam kohosi cudzieho, obyčajne si neprisadnete a nepopíjate s ním. Kto má všetkých päť pokope, zavolá polišov.

Asi dvadsať minút po tom, čo som začal čakať, vyšiel Victor z budovy a zamieril pešo dolu po Western Avenue. Počkal som, kým dôjde na roh, a keď zabočil doprava na Sunset, vystúpil som z oldsmobilu a uháňal za ním, a na nonšalantnú chôdzu som spomalil až na Sunsete. Prešiel som na druhú stranu ulice a mieril na západ. Victor šiel po náprotivnej strane asi štyridsaťpäť metrov predo mnou. Jeho chôdza bola akási kradmá, avšak pravdepodobne tak kráčal len inštinktívne. Obzerať sa neobzeral. Asi v polovici ďalšieho bloku vošiel do baru nazvaného U Rena. Počkal som. kým sa usadí, potom som aj ja šibol dnu a sadol som si do oddeleného boxu pri vchode. Čašníčka sa na mňa mračila, zabral som sám box pre štyroch.

„Sme tu celé mužstvo,“ začal som. „Moji spoluhráči sa ku mne o chvíľu pripoja.“

„Všetci sú tu pekelne vtipní,“ zašomrala. „Chcete niečo na pitie?“

Požiadal som o gimlet s ľadom a sŕkal ho pomaly, aby som zahnal pachuť Victorovej smrtonosnej škótskej. Victor so zvesenými a prihrbenými plecami sedel na vysokej stoličke pri bare nad pohárikom čohosi, čo, súdiac podľa jeho škótskej, muselo

asi chutiť ako staré čistidlo na fajku.

Vedľa neho sedela blondína vo veľmi krátkej sukni, s prekríženými nohami, bokom na barovej stoličke a nakláňala sa k Victorovi. Mala zelené očné tiene a jasnočervený rúž. Ako sa nakláňala dopredu, červeno-zelená vypasovaná blúzka sa jej na chrbte trochu vykasala zo sukne. Jediná ďalšia osoba pri bare bola červenovláska v rokoch s dobre vyvinutým poprsím spútaným bielym svetrom s flitrami, ktorý sa jej na rukáve začínal párať. Pila manhattan, a kým som sa pozeral, barman jej podal ďalší, pričom ukázal na Larryho Victora. Vzala ho, kývla Victorovi na znak vďaky a sústredila sa na nápoj. Larry jej zasalutoval dvoma prstami priloženými k čelu a zameral pozornosť na La Blondie.

La Blondie si ju vyžadovala. Nepočul som, čo vraví, ale z intenzity jej gestikulácie a z rýchlosti, s akou sa jej pohybovali ústa, bolo jasné, že je pekelne rozzúrená. Victor krútil hlavou a odpovedal jej občasným zašomraním.

Interiér baru U Rena tvorilo obloženie z napodobeniny borovicového dreva s dobytčími rohmi na stene a s niekoľkými zarámovanými kresbami Frederica Remingtona rozvešanými kde-tu po miestnosti. Vnútrajšok nepôsobil veľmi svetlo a juhokalifornský slnečný jas vonku ho robil ešte temnejším. Bolo tu chladno a pravdepodobne mohlo byť aj ticho, keby červenovláska na druhom konci nebola obhospodarovala hudobnú skriňu. Chladný bar počas horúceho odpoludnia je občas veľmi príjemné miesto.

Blondína vybrala z kabelky čosi, čo vyzeralo ako fotografia a postrčila to k Victorovi. Victor si vytiahol z náprsného vrecka rozgajdaného športového saka okuliare bez obrúčok a založil si ich, aby sa pozrel na obrázok. Keď uvidel, čo je na ňom, rýchlo naň položil ruku otvorenou dlaňou nadol, a znepokojene sa obzrel po miestnosti. Potom postrčil fotografiu naspäť k blondíne, dal si dolu okuliare a odložil ich. Blondína vzala fotografiu a vrátila ju

do kabelky. Celá transakcia netrvala azda ani dvadsať sekúnd, mne to však stačilo, lebo keď sa Victor obzrel v okuliaroch bez obrúčok po miestnosti, uvedomil som si, čo ma na ňom miatlo. Okrem vlasov sa podobal na fotografiu Lesa Valentina, ktorú som videl. A vlasy sa predsa dajú upraviť.

Victor náhle vstal, hodil na barový pult desaťdolárovku a vyšiel z miestnosti štýlom človeka opúšťajúceho raz a navždy manželku. Blondína ostala sedieť a civela za ním. Ja som vstal a pobral sa za Victorom, pričom som dával dobrý pozor, aby som nevošiel do blondíninho zorného poľa. Mohla by mi pohľadom vypáliť diery do hrudného koša.

Keď som vyšiel z baru, Victor mal za sebou pol cesty ku križovatke s Western Avenue. Kým sa však so svojím autom odlepil od obrubníka spred kancelárie, ja som už sedel v oldsmobile s pradúcim motorom. Až po diaľnicu šiel po Sunsete na západ a potom na juh k Venice Boulevard. Bolo to uprostred slnečného popoludnia, keď je premávka slabá. Nechával som medzi sebou a Victorom dve až tri autá a z času na čas som prešiel do iného jazdného pruhu. Nečakal, že sa naňho niekto zavesí, a mal dosť tém na premýšľanie. Nebol by si ma všimol, ani keby som ho sledoval na kolotoči.

Šiel som za ním až po pláž. Keď zastal na vyznačenom parkovacom mieste za bungalovom s priečelím k pláži, prešiel som okolo neho ďalej a zaparkoval pod olivovníkom medzi dvoma smetnými nádobami pod nápisom Zákaz parkovania. Platí pre Vás. Pešo som sa vrátil k plážovému bungalovu okolo doskami obitých zadných častí zvlhnutých malých domcov, z ktorých každý mal k zadnému múru pristavené auto, čím sa priechod po vozovke ešte väčšmi zužoval. Svojho času tu popri ceste niekto vysadil olivovníky, a tak sem-tam, kde ich slaný vietor nezničil, rástli zakrsnuté a pokrivené a znečisťovali zem nepodarenými čiernymi olivami, ktoré vyzerali ako ľudský trus. Ostrá vôňa ich lístia sa

miešala s vôňou mora a kuchynskými pachmi a spod toho všetkého prerážal pach hnijúcich odpadkov v preplnených smetníkoch, ktoré sa delili spolu s autami o úzke priestory za domami.

Na cestičke z cementových dlaždíc, ktorá ďalej viedla okolo Victorovho domu dopredu k hlavnému vchodu, stála poštová schránka. Bol na nej nápis Larry a Angel Victorovci. Pokračoval som o dva domy ďalej a prešiel dopredu druhou cestičkou z podobných dlaždíc, spod ktorých sa z piesku prebojúvala tráva. Plážový chodník viedol popred domy, ďalej bola pláž a ešte ďalej žírny Tichý oceán, ktorý kolísavo doskakoval k pobrežnej línii.

Na dvore o dva domy späť sedel Larry Victor na plážovom kresielku s nohami vyloženými na zábradlí. Vedľa neho sedela čiernovlasá mladá žena s veľkými tmavými očami z fotografie na jeho písacom stole. Mala na sebe akýsi voľný havajský odev a biele remienkové nasúvacie sandále na vyššom opätku. Sedela vedľa Victora, aj ona si vyložila nohy na zábradlie a šaty sa jej vyhrnuli až do polovice stehien. Popíjali spolu mexické pivo z fľaše a držali sa za ruky. Bola to taká domáca scéna, aké vám predvádzajú poisťovacie spoločnosti, keď sa vám pokúšajú nahovoriť, že iba životná poistka vám zaručí bezpečný život. Stál som napoly skrytý za obrovskými pelargóniami na rohu domu ich druhého suseda a pozeral sa.

Vševidiaci Marlowe, všetko zbadá, všade nazrie. Dievča sa naklonilo a pobozkalo Victora. Bozk sa predlžoval a pokračoval. Keď bozk a jeho pokračovanie skončili. Victor si naučeným gestom zašiel do vlasov a upravil si ich. Zasmial som sa. Zásah! Les Valentine s príčeskom.

Do Poodle Springs som sa vrátil práve včas na neskorú večeru, ktorú mi Tino servíroval v kuchyni. Linda bola v Racquet klube a prišla, až keď som dojedal šalát. Tino trval na tom, že mi ho podá ako posledný chod,

„Tak to má byť, pán Marlowe," presviedčal ma Tino. „Všetci v Poodle Springs to tak robia."

„Všetci okrem mňa, Tino," namietol som. „Ja jedávam šalát ako predjedlo."

Tino pokrútil hlavou. „Pani Marlowová povedala, že vás nikdy nescivilizujeme, pán Marlowe."

„Som taký scivilizovaný, ako sa len dá," odvetil som.

„Ste fajn, aký ste, pán Marlowe."

A vtom vošla Linda.

„Ach, miláčik," začala, „radosť vidieť ťa doma po takom ťažkom dni. Aké milé!"

Prišla ku mne a zľahka ma pobozkala. Z jej dychu som zacítil, že pila.

„Pani Marlowová, budete si aj vy želať večeru?"

„Nie, Tino, prosím si len veľkú škótsku s trochou sódy a s ľadom."

Linda si sadla v kuchyni oproti mne. Tino jej priniesol nápoj.

„Vypátral si dnes niečo mimoriadne, miláčik?"

„Našiel som Lesa Valentina," odvetil som.

„Aké vzrušujúce! Som si istá, že ti to plne vynahradilo zmeškanú večeru s Mousy a Mortonom v klube."

„Si perfektná," poznamenal som. „Myrna Loyová by to nezahrala lepšie."

„Nebuď hrubý, miláčik. Vieš, že sme sa mali stretnúť, a ty si neprišiel."

„Viem,“ priznal som. „A ľutujem, že som nemohol prísť.

Lenže ja nemávam fajront práve pred popoludňajším koktailom.“

„A vedela som to, keď som si ťa brala,“ prehodila.

K tomu nebolo čo dodať. Nechal som to bez komentára.

„Miláčik, dobre by mi padlo občas pocítiť, že si sa ulial z práce, len aby si mohol ostať so mnou.“

„A práve v tom jedinom prípade nemôžem ostať s tebou,“ začal som. „Tvoj ocko má okolo sto miliónov. Keď sa začnem ulievať z práce, aby som bol s tebou, budem sa čoskoro už iba kde-kade presúšať a vytrhávať si pritom obočie.“

„Ty si ale hrozný blázon,“ zašomrala.

„Asi,“ prikývol som.

Linda si opäť trošku odpila.

„Chceš ty vôbec byť so mnou?“ spýtala sa.

„Dočerta, čo je to za otázku! Pravdaže chcem. Najradšej by som trávil s tebou všetok čas, v posteli či pri bazéne, popíjajúc koktaily, alebo ti pomáhal pri ukladaní bielizne. No keby som tomu celkom podľahol, čo by sa zo mňa stalo? Mohla by si mi založiť ozdobný obojok a vodiť ma na prechádzky.“

Linda vstala a odvrátila sa s napoly dopitým pohárom. Urobila dva kroky k dverám, zastala a hodila pohár do výlevky. Netrafila, a tak tresol o skrinku, rozbil sa a črepy ostali na koberci. Obrátila sa a klesla mi do lona, s ústami na mojich ústach.

„Ty hnusák,“ zašepkala s pootvorenými perami. „Ty jeden nezlomný hnusák!“

Zdvihol som ju a zamieril do spálne. Peniaze sú na niečo dobré. Tino napríklad uprace črepy.

Ráno Lindu bolela hlava, preto sme ostali v posteli a popíjali pomarančovú šťavu a kávu a čakali, až bolesť ustúpi.

„Priveľa škótskej,“ prehodil som.

„Samozrejme, že nie,“ namietala. „Idem na pokojný večierok, na ktorom si dám len zopár pohárikov čohosi ľahkého a domov prídem ospalá a... no, iste je to preto, že som málo spala.“

„To som si všimol,“ odvetil som.

Tino ticho zaklopal na dvere spálne, a potom vošiel s raňajkami na podnose.

Čo možno najrýchlejšie odvrátila hlavu.

„Ale, pani Marlowová,“ začal Tino s úsmevom. „Som presvedčený, že pán Marlowe zje najprv svoje, a potom väčšinu z vašich raňajok.“

Položil podnos na kraj postele vedľa mňa a odišiel. Pustil som sa do toho, aby som potvrdil jeho slová.

„Ako môžeš tak jesť, ty surovec,“ vzdychla Linda.

„Telesné cvičenia,“ vysvetlil som. „Po celonočnom zdravom telocviku v uzavretej miestnosti som vyhladol.“

Bez toho, aby sa pozrela, nahmatala rukou polovicu hrianky a kúsoček si odhryzla. Opatrne žula. Potom si pomaly ľahla na podušku, odpočívala a trávila.

„Večer si vravel, že si našiel manžela Muffy Blackstonovej,“ začala ticho, s očami ešte vždy zavretými.

„Áno,“ prisvedčil som. „Žije vo Venice pod menom Larry Victor. Má fotoateliér v Hollywoode.“

„Miláčik, som presvedčená, že pán Lipshultz bude na teba veľmi hrdý.“

„Ak mu to poviem.“

„A prečo by si nepovedal?“ začudovala sa.

Pozeral som na jej profil, na jemnú žilku, ktorá jej pulzovala v zavretom očnom viečku.

„Vysvitlo, že je tu istá pani Victorová.“

Linda obrátila na poduške hlavu tvárou ku mne a pomaly otvorila obidve oči.

„Je to pravda?“ nemohla uveriť. „Ten drobný, plachý, neslaný

nemastný chlapík?“

„V Los Angeles chodí bez okuliarov a nosí tupé. Normálny žrebec.“

„Tupé?“

„Príčesok. Dlhé, blond, dozadu sčesané vlasy,“ vysvetlil som.

„Chodí oblečený ako agent nejakej hviezdy hrávajúcej v mládeži neprístupných filmoch.“ Natiahol som sa ponad nočný stolík a vybral zrolovaný obrázok Sondry Leeovej. Podal som ho Linde.

„Špecializuje sa na tento druh fotografií,“ dodal som. Linda na obrázok pozrela a rýchlo ho zasa nechala zrolovať.

„Ach,“ vzdychla. Potom ho znovu opatrne rozvinula a zažmurkala naň. Stiahla obočie, pričom sa jej vytvorila pôvabná vrásočka, ktorú som už spomínal. Tentoraz začala fotografiu študovať.

„Má hrozne malé prsia, a trochu veľké brucho,“ poznamenala.

„Veľké brucho nemá,“ oponoval som.

„Mužom sa páčia takéto obrázky?“

„Niektorým,“ odvetil som.

Pozrela sa na mňa a bez slova sa prikryla.

„Ja to mám radšej v reále,“ dodal som.

Pomaly pokývala hlavou, akoby na znak, že ju odpoveď uspokojila a prikryla sa dôkladnejšie.

„Muffin manžel robí takéto snímky?“

„Stovky,“ odhadoval som.

„Ako si sa k tomu dostal?“ bola zvedavá.

„Vlámal som sa mu do kancelárie,“ priznal som sa. „Nepovedz to nikomu.“

Pokrčila nos.

„Musíš robiť túto prácu?“ opýtala sa.

Neodpovedal som. Chytila ma za predlaktie.

„Áno,“ odpovedala si, „samozrejme, že musíš. Len je to...“

„Presne tak,“ povedal som.

Chvíľu sme obaja mlčali. Linda opäť začala študovať obrázok.

„A prečo to vlastne nepovieš pánu Lipshultzovi?“

„Neviem. Keď on a tá druhá žena... Vieš, sledoval som ho domov. Bola šťastná, že ho vidí...“ Pokrčil som plecami.

„Takže tak. A čo Muffy?“ pripomenula Linda.

„Veru,“ prehodil som.

„Ach veru,“ vzdychla.

Ešte raz pozrela na obrázok. Potom ho odložila na nočný stolík, obrátila sa ku mne a chvíľu tak ostala. Prevalila sa na chrbát, vystrela ruku a položila obrázok lícnou stranou nadol a zasa sa obrátila ku mne.

„Cítim sa už oveľa lepšie.“ oznámila.

Začínal som si pripadať ako pingpongová loptička poskakujúca sem a tam medzi Poodle Springs a Los Angeles. Tentoraz som šiel cez údolie a vyšiel na Cahuengu. Hollywood Boulevard vyzeral ako každé ráno, pripomínal pouličnú šľapku bez make-upu.

Zaparkoval som neďaleko Wiltonu a pešo sa vrátil na Western Avenue. Fotografiu Sondry Leeovej som mal vo vrecku. Prišiel čas pohovoriť si s Larrym, alias Lesom.

Keď som vchádzal do budovy, v kancelárii s nehnuteľnosťami ešte vždy sedel za písacím stolom telnatý starý chlap. Vyšiel som hore po schodoch. Ešte vždy to tam páchlo starou vlhkosťou a zatrpknutosťou zo živorenia. Victorove dvere boli odomknuté, a tak som vošiel. On nebol vnútri, ale ktosi tu bol.

Sedela na jeho otáčavej stoličke nachýlená dozadu s hlavou vyvrátenou a rukami stŕpnuto ovisnutými. Na čele mala malú dierku s rozstrapkaným bezfarebným mäsom na okrajoch. Krv som nevidel, ale cítil som ju. Možno zaschýnala v čiernej kaluži na zemi za ňou. Ústa mala otvorené a pery stuhnuté v krivke krutého úsmevu, ktorý som vídal až priveľmi často.

Zovrelo mi žalúdok. Popri zápachu uschýnajúcej krvi som ešte vždy cítil pach pušného prachu. Zavrel som za sebou a podišiel bližšie a pozrel sa mŕtvej do tváre. Už som ju videl, ale chvíľku mi trvalo, kým som ju zaradil. Bola to blondína, čo sa škriepila s Victorom v bare U Rena. Dotkol som sa jej líca. Pokožku mala studenú. Pohol som jej rukou. Stuhnutá. Za stoličkou na zemi zaschla mláka krvi.

Vedel som, čo musím napokon urobiť, avšak najprv som zašiel k registračnej skrini a otvoril ju. Fotografie boli preč. Prezrel som zvyšok kancelárie. Nevyzeralo to, že zmizlo ešte čosi. Opäť som

sa zahľadel na tvár mŕtvej. Zhlboka som sa nadýchol a vykrútil číslo polície.

Prví sa dostavili dvaja zástupcovia šerifa z kancelárie na San Vincente v západnom Hollywoode. Vošli s neodmysliteľným ostražitým výrazom v tvári a s neodmysliteľnými slnečnými okuliarmi. Jeden si kľakol, aby si prezrel telo, druhý sa zhováral so mnou.

„Dotkli ste sa niečoho?“ spýtal sa. Hlas mal drsný.

„Telefónu,“ odvetil som.

„A prečo?“ zaznievalo z toho, že bude najlepšie, ak to naozaj dostatočne zdôvodním.

„Aby som vás zavolal,“ zahlásil som.

Prikývol. Druhý vstal. „Už je mŕtva nejaký čas,“ poznamenal.

Prvý zakrochkal. „Čo nám k tomu poviete?“ obrátil sa na mňa.

„Som súkromný detektív,“ začal som. „Prišiel som sem navštíviť Larryho Victora.“

„Súkromný špiceľ? Čo povieš, Harry, nemáme my šťastie? Dostaneme hlášku a na mieste nájdeme súkromného špicľa.“

„Naozaj šťastie,“ odpovedal Harry.

„Prečo ste navštívili Victora?“ opýtal sa prvý policajt.

„Kvôli prípadu, na ktorom robím,“ odvetil som.

„Máte nejaký preukaz?“

„Iste.“ Vybral som peňaženku a preukázal sa. Na licencii som mal ešte starú losangeleskú adresu.

„Čo je to za prípad?“ bol zvedavý Harry.

Pokrútil som hlavou. „Nemá to význam,“ oznámil som. „Budem o tom musieť porozprávať detektívom. Prečo by som to mal hovoriť dvakrát?“

„Poviete to toľkokrát, koľkokrát to budeme považovať za nutné, špiceľ,“ dodal prvý policajt. „Čo je to teda za prípad?“

„Zatiaľ podľa mňa nič nenasvedčuje tomu, že by môj prípad súvisel s vaším prípadom. Ak sa tu čosi objaví, poviem vám to.

Ale v tejto chvíli nie.“

„Počúvajte, inteligent,“ začal prvý. „Vy nerozhodujete, čo s naším prípadom súvisí a čo nie. O tom rozhodneme my.“

„My?“ zopakoval som. „Vy ste iba pestúnky, mládenci. Len čo sa tu objaví mordpartia, pošlú vás, odkiaľ ste prišli zapisovať priestupky.“

„Tak dobre, pán Veľkohubý,“ ozval sa Harry, „ruky dozadu.“

A práve v tej chvíli vošiel Bernie Ohls s jednou zo svojich miniatúrnych cigár v ústach a s výrazom človeka, čo sa dobre naraňajkoval a má za sebou výdatnú kondičnú rozcvičku. Bol hlavným vyšetrovateľom kancelárie okresného prokurátora.

„Zasa zlostíte chlapcov z hliadkového voza, Marlowe?“ opýtal sa.

Nevravím, že sa šerifovi pomocníci postavili hneď do pozoru, ale vystrieť sa vystreli celkom očividne. Harry sa zarazil a prestal si z opaska odopínať putá.

„Ohls,“ predstavil sa Bernie. „Kancelária okresného prokurátora.“

„Áno, pán námestník, my vieme,“ povedal prvý policajt.

Bernie sa usmial bez toho, aby tým čokoľvek naznačoval, a kývol k dverám. „O toto sa už postaráme,“ oznámil a šerifovi zástupcovia sa vytratili. Ohls prešiel okolo a pozrel na mŕtvu. Bol to chlapík strednej postavy so svetlými vlasmi a hustým bielym obočím. Mal rovné biele zuby a veľmi pokojné svetlomodré oči. Hovoril príjemným, policajtsky inteligentným hlasom, trochu príliš nenúteným, aby sa mu dalo dôverovať. Boli s ním dvaja ďalší zamestnanci kancelárie okresného prokurátora v civilnom oblečení. Vôbec mi nevenovali pozornosť.

„Výstrel zblízka,“ začal Ohls, kým pozeral zvrchu na telo, „povedal by som, že šlo o malokalibrovú zbraň, nabitú pravdepodobne trieštivým nábojom, ktorý zanechal oveľa väčšiu dieru tam, kde vychádzal, než kadiaľ vnikol dnu.“

Jeden zo zamestnancov okresu oznámil: „Lekár tu bude o minútku, pán námestník.“

Ohls neprítomné prikývol. „Poznáte ju?“ opýtal sa ma

„Nie,“ odvetil som.

Prísne na mňa pozrel. „Nebalamutíte ma?“ spýtal sa.

„Zatiaľ nie,“ odvetil som.

Opäť prikývol. Zjavil sa lekár, nízky okrúhly chlapík v obleku s vestou a s veľkou cigarou, čo mu trčala z pravého kútika úst. Za ním prišli dvaja technici z laboratória a začali snímať odtlačky prstov.

„Poďte,“ požiadal ma Ohls a vyšli sme do tesnej chodby.

„Porozprávajte mi o tom,“ vyzval ma. Vtiahol trochu dymu z cigary a pomaly ho vyfukoval do stemnenej chodby.

„Pracujem na prípade zmiznutej osoby v Poodle Springs,“ začal som. „Stopa viedla sem. Rozprával som sa s chlapíkom z tejto kancelárie, ale vraj mi nemôže pomôcť. Vravel, že môjho človeka pozná, ale ten je teraz kdesi mimo a zatiaľ sa nevrátil. Odišiel som a ďalej sa obzeral okolo, pričom som našiel čosi, čo nedávalo zmysel, a tak som sa vrátil, aby som sa ešte raz pozhováral s tým človekom. Dvere boli odomknuté, vošiel som a našiel ju.“

„Ten chlapík sa volá Larry Victor?“ opýtal sa Ohls.

„To meno má na dverách,“ odvetil som.

„Viete, kde je teraz?“

„Nie,“ vyhlásil som.

„Môžete mi povedať ešte niečo, čo by mi azda pomohlo?“ zaujímalo ho.

„Nie.“

„Predpokladám, že ak sa vás opýtam na meno vášho klienta, ani to mi nepoviete,“ prehodil Ohls.

„Bernie, človek mojich zásad nezvykne hovoriť policajtom, pre koho pracuje, ak nemusí,“ vysvetlil som.

„A kto rozhoduje, či musí?“ bol zvedavý.

Pokrčil som plecami. „To sa ukáže.“

„Určite,“ odvetil. Vybral z úst miniatúrnu cigaru, chvíľu na ňu nehybne pozeral, potom ju hodil na zem a zašliapol.

„Ostaneme v styku,“ dodal, obrátil sa a šiel nazad do kancelárie. Okamih som za ním hľadel, ale nebolo tu pre mňa miesto. A tak som sa pobral preč.

Zišiel som po Western Avenue a Santa Monica Boulevard smerom na západ s nohou na plynovom pedáli stlačenom až po podlahu. Drábom nepotrvá dlho, kým zistia, kde Larry Victor býva, a potom tam už len ktosi zabehne a vyzdvihne si ho. Chcel som tam byť prv, hoci som si nebol celkom istý, prečo. K pláži vo Venice mi to trvalo dvadsaťpäť minút a v pravej nohe mi trochu brnelo, keď som ju napokon zložil z plynu a vyliezol z oldsmobilu za Victorovým domom. Na dohľad nebol nijaký policajný voz. Obišiel som domec k priečeliu, prešiel cez dvor a zaklopal na posuvné sklenené dvere. Tmavovlasá mladá žena, ktorú som naposledy videl s Victorom, prišla k dverám a na kúsok ich otvorila.

„Áno?“

„Som Marlowe,“ predstavil som sa. „Potrebujem hovoriť s Larrym Victorom. Rýchlo.“

Usmiala sa a posunutím dvere otvorila.

„Poďte ďalej, pán Marlowe,“ pozvala ma. „Larry mieša niečo na pitie v kuchyni. Dáte si s nami pohárik?“

„O chvíľu ho budeme všetci potrebovať,“ poznamenal som. „Povedzte Larrymu, že je to súrne.“

Kým som hovoril, vyšiel z kuchyne Victor s džbánom a dvoma pohármi. Zahľadel sa na mňa.

„Čo tu, dočerta, chcete?“ opýtal sa.

„Nemám čas na vysvetľovanie,“ začal som. „Musíte mi veriť, Victor. Vo vašej kancelárii sa našla mŕtva žena a polícia je na ceste sem.“

Angeline oči sa rozšírili. Victor zopakoval: „Mŕtva žena?“

Pokračoval som: „Poďte, nastúpte do môjho auta. Angel, vy povedzte policajtom, že neviete, kde je.“ Obidvaja na chvíľu

stuhli. Chytil som Victora za plece.

„Buď ja alebo dlhá noc strávená dolu na policajnej stanici," poznamenal som. „Angel, ten džbán schovajte. My sa vrátime."

Ťahal som Victora za sebou von hlavným vchodom.

„Larry," zakričala za nami Angel. „Zavolaj mi."

„Odložte obidva poháre," pripomenul som jej. Potom som Victora naložil do auta a vyštartovali sme po Lincoln Avenue a Venice Boulevard smerom na východ.

„Dočerta, Marlowe, čo to má znamenať?" spýtal sa. Ponúkol som mu cigaretu. Vzal ju a zapálil si zapaľovačom z prístrojovej dosky. Auto zaplnila vôňa, akú vydávajú cigarety, len keď ich zapálite autozapaľovačom.

Zhlboka vtiahol dym a vyfukoval ho oboma nosnými dierkami.

„Dobre," utíšil sa, „čo sa vlastne robí?"

Všetko som mu porozprával.

„Nezabil som ju," povedal. „Dokonca ani neviem, čo robila v mojej kancelárii."

„Ale poznali ste ju," naznačil som.

„Čo to zasa vravíte!"

„Je to blondína, s ktorou ste sa minule pohádali v bare U Rena," vysvetlil som mu.

Chvíľu na mňa zízal. Ústa sa mu otvárali a zatvárali ako tropickej rybe.

„Ako to..." začal, ale nedopovedal.

„Sledoval som vás," dodal som.

„Sledovali? Mňa?"

„Snažte sa po mne neopakovať. Sledoval som vás k Renovi, a potom som vás sledoval domov. Je Angel vaša žena?"

„Áno," prikývol.

„A Muriel Valentinová je tiež vaša žena?"

„Muriel Valentinová?"

„Povedal som, aby ste po mne neopakovali,“ požiadal som ho opäť.

„Kto je Muriel Valentinová?“

„Manželka Lesa Valentina,“ vysvetľoval som. „V jej dome som videl jeho fotografiu. Ak si nasadíte okuliare a zložíte príčesok, vyzeráte presne ako on.“

Na chvíľu zmĺkol, iba cmúľal cigaretu. Na jej konci sa začal tvoriť dlhý červený, horiaci stĺpik, akoby si ju podávalo viac ľudí. Pokrútil hlavou, otvoril okno auta a vyhodil ohorok na chodník. Pritom z neho odletelo niekoľko iskier. Cítil som na sebe jeho pohľad.

„Tak o čo tu vlastne ide?“ začal. V hlase mal únavu.

„Mám vás volať Larry alebo Les?“ spýtal som sa.

Neodpovedal.

„Ste legálne ženatý s Angel?“

Zasa neodpovedal.

„Skutočne príjemné,“ skonštatoval som, „rozprávať sa takto sám so sebou. Nijaká snaha prejsť mi cez rozum, nijaké klamstvá, len upokojujúci zvuk mojich vlastných otázok.“ Vybral som z vnútorného vrecka obrázok Sondry Leeovej, stiahol z neho gumičku a vyrovnal ho, zatiaľ čo som jednou rukou šoféroval. V porovnaní s neurochirurgickým zákrokom v podobných podmienkach mi to šlo ako nič.

„Predpokladám, že iba začínala, keď ste toto fotografovali,“ poznamenal som. Podal som mu fotografiu. Vzal ju ešte vždy mlčky. Potom vydýchol: „Ježišikriste, Marlowe!“

„Tak mi o všetkom porozprávajte,“ požiadal som.

Opäť zopakoval: „Ježišikriste!“

„Celé sa vám to rozpadáva,“ ozval som sa. „To robí tá vražda. Človek má všetko poskladané pekne jedno do druhého, a zrazu vražda a všetko sa rozsype.“

„Čo mám robiť?“ opýtal sa.

„Vyrozprávajte mi, o čo vlastne ide,“ poradil som mu. „Možno niečo vymyslím.“

„Vedia o mne poliši?“ bol zvedavý.

„Odo mňa nie,“ odvetil som. „Keď som od nich odchádzal, mali len mŕtvolu vo vašej kancelárii.“

„Vy ste tam boli?“

„Ja som ju objavil.“

Smerovali sme teraz na sever po Sepulveda Avenue.

„Vy?“

„Marlowe, objavovač mŕtvol,“ podotkol som. „Šiel som tam, aby som si s vami pohovoril o tom, či ste Larry Victor alebo Les Valentine. Teraz vás budem volať Larry. Dvere ste mali otvorené a ona bola tam. Na vašej stoličke. Niekto ju zastrelil zblízka zbraňou malého kalibru.“

„A vy ste vzali fotografiu z mojej registračnej skrine?“

„Nie, tú som vzal, keď som tam bol minule. Tentoraz bola skriňa prázdna.“

„Nijaké fotografie?“

„Nijaké,“ prisvedčil som.

Podal som mu balíček cigariet. Vpravo bola Vonova samoobsluha. Priľahlé parkovisko zapĺňali autá, ženy a samoobslužné vozíčky. Zišiel som zo Sepulveda Avenue a zaparkoval medzi nimi.

Victor si pripálil. Vrátil mi balíček a ja som ho odložil na prístrojovú dosku.

„Čo je vaša parketa, Marlowe? Ste švindler?“

Pokrútil som hlavou.

„Súkromná koncesia,“ vysvetlil som. „Najali ma, aby som vás našiel.“

„Kto? Muriel?“

„Lipshultz,“ oznámil som.

Doširoka otvoril oči. „Lippy?“

Prikývol som.

„Kvôli úpisom?“

„Uhm.“

„Chcel som dať dokopy nejaké peniaze,“ povedal.

Nechal som to bez komentára.

„Vypátrali ste toho pekelne veľa, a to pekelne rýchlo.“

„Som zvedavý človek,“ podotkol som. „Chceli ste dať dokopy nejaké peniaze a zdúchnuť z Poodle Springs?“

„Áno. Z Poodle Springs, od Muriel, od jej ocinka, od všetkého.“

„S Angel ste sa zosobášili?“

„Áno.“

„Skôr či neskôr ako s Muriel?“

„Skôr.“

„Rozkošné,“ zašomral som. „Počkajte, budem hádať. S Muriel ste sa zoznámili možno niekde pri fotografovaní.“

„Áno.“

„Chápem,“ pokračoval som. „A zapáčili ste sa jej, a sčista-jasna ste pred sebou videli obrovský balík prachov, potom, čo ste sa celý život zvŕtali kvôli každému šestáku. Angel vie, že ste si vzali Muriel?“

„Nie, myslí si, že odchádzam, lebo mám záväzky ako fotograf.“

„Takže ste sa chystali získať niečo z Murielinho kapitálu,“ vravel som ďalej, „a keď by ste už mali dosť, mastili by ste nazad do Los Angeles a stratili by ste sa aj s Angel.“

„Asi tak,“ súhlasil.

„Až na to, že prachy ste nezískali.“

Pokrútil hlavou. „Ani fuka,“ dodal. „Nijaký balík.“

„Preto ste sa pokúsili vyhrať v Agony klube. Zistili ste však, ako ťažko je obohrať podnik.“

„Hrávam často. A som dobrý. Podľa mňa bola hra

zmanipulovaná.“

„Určite,“ súhlasil som. „Ináč by ste boli vyhrali. Viem. S takými koreňmi ako ste vy, nehrajú viac než päťdesiat - sto ráz za večer.“

„Zvyknem veľa vyhrávať.“

„Toľko, koľko zvyknete prehrávať?“

Neodpovedal. Odvrátil sa odo mňa a pozeral na ľudí pohybujúcich sa s nákupmi potravín po parkovisku, ktorí premýšľali, či vziať na večeru hovädzie na dusenie alebo jahňacie kotlety. Nemuseli myslieť na mŕtve telo v ich kancelárii. Napokon sa ozval bez toho, aby sa na mňa pozrel.

„Prečo ste to vlastne nepovedali polišom?“

„Čo by som z toho mal?“ opýtal som sa.

„Vy nie ste bezúhonný občan?“

„V rozumných medziach,“ upresnil som.

„Prečo ste im to teda nepovedali? Ako to, že ste predbehli políciu a prihnali sa sem z Hollywoodu?“

„Som romantik,“ vysvetlil som.

„Čo?“

„Raz večer som videl vás a Angel spolu. Zdalo sa mi, že ste spolu šťastní.“

Vyvalil na mňa oči.

„Vy ste teda číslo, Marlowe,“ zahlásil.

„A ešte z akého lacného kraja,“ dodal som.

Slnko sa posúvalo na západ k pláži a skláňalo sa čoraz nižšie, takže tiene na parkovisku sa natiahli a zoštíhleli. Zástup nakupujúcich zredol, lebo ženy z domácnosti sa pobrali domov variť večeru, aby bola na stole prv, než mužíček dopije svoj tretí manhattan. Prvý pramienok záplavy cezpoľných zamestnancov, smerujúcich po Sepulveda Avenue do západnej časti Los Angeles a ďalej do údolia sa začínal stenčovať. Victor sa prehrýzal mojimi cigaretami ako koza ďatelinou. Z vrecka na saku som vybral fajku, napchal ju a zapálil a oprel som sa chrbtom o dvere.

„Nezabil som ju," vyhlásil Victor.

„Povedzme, predbežne, že nie. Povedzme, že ste prefíkaný všivák a bigamista a nevyliečiteľný hazardný hráč a výrobca pornografie a gigolo, ale povedzme, že si vás nedokážem predstaviť ako vraha. Vysvetlite mi však, ako to, že skončila vo vašej kancelárii pri vašom písacom stole s dierou uprostred čela?"

„Toto je poriadne surové, Marlowe."

„Nepochybne, lenže je to nič proti surovosti, s ktorou sa stretnete v zadnej miestnosti justičného paláca, keď budú okolo vás sedieť policajti s nohami vyloženými na stole."

„Ak ma nájdu!" ohradil sa.

„Ak vás nájdu? Moje nervy, ja som vás našiel za tri dni len kvôli dlžobnému úpisu. Myslíte si, že poliši vás nenájdu pri podozrení z vraždy? Myslíte si, že len ja som vás videl hádať sa s tou blondínou U Rena? Ako sa volala?"

„Neviem. Lola, Lola neviemaká. Sotva som ju poznal."

„Prečo ste sa hádali?"

„Bola opitá."

„Prečo ste sa hádali?"

„Chodil som s ňou," pripustil Victor.

„Aha, ale neviete, ako sa volala druhým menom!“

Pokrčil plecami. „Viete, ako to chodí, Marlowe.“

„Nie,“ namietol som. „Neviem.“

„Stretnete množstvo kočiek, vyspíte sa s nimi, a ony to hneď zoberú vážnejšie, než to myslíte vy.“

„No nie až tak vážne, aby vám povedali svoje priezvisko,“ zahlásil som.

„Ale áno, asi mi ho povedala, ale, preboha, nemôžem si pamätať každé meno, však?“ začínal sa spamätávať, strach ustúpil kamsi do tieňa. Chystal som sa trochu mu pomôcť, chlapcovi.

„Na toto jedno si spomeňte, kamoš, ináč vás odveziem rovno dolu do mesta.“

„Ježišikriste,“ vzdychol. Strach bol späť. „Nerobte to! Spomeniem si, volala sa...“

Predstieral, že tuho rozmýšľa.

„Volala sa Faithfulová, Lola Faithfulová. Asi si meno trochu vylepšila.“

„Lola Faithfulová,“ zopakoval som.

„Áno, možno je to jej umelecké meno, ale tak som si ju zapisoval, keď som sa s ňou mal stretnúť. Bohuprisahám.“

„A bola rozzúrená, lebo ste sa s ňou viac nechceli stretnúť?“

„Presne tak,“ zahlásil. „Bola pekelne rozzúrená, Marlowe.“

„Ako dlho ste ženatý s Angel?“

„Tri roky a... ech, sedem mesiacov.“

„S Lolou ste sa rozišli predtým?“

„Jasné, dočerta, čo si myslíte, že som za chlapa?“

„To ani nechcem vedieť.“

„Áno,“ zopakoval Victor, „s Lolou som sa rozišiel dávno predtým, ako sme sa vzali. Nechal som ju čoskoro nato, ako som sa zoznámil s Angel.“

„Uhm!“ zahmkal som. „Takže asi pred štyrmi rokmi ste pustili Lolu Faithfulovú k vode a pred niekoľkými dňami vás chytí v bare

a začne kvôli tomu vrieskať?“

„Nešťastne zaľúbená, Marlowe, nemôžem za to!“

Potiahol som si z fajky a zažmurkal naňho cez dym. „Počul som námorníkov rozprávať presvedčivejšie historky filipínskym barmankám,“ ozval som sa.

„Dobre, keď mi teda neveríte, prečo tu dočerta sedíte so mnou?“

„Kvôli dvom, možno trom veciam.“ odvetil som. „Po prvé, nie ste ten typ. Ste podvodník, zlodej, chlap, čo má vždy rozbehnuté malé podfuky, ale nepripadáte mi ako chlapík z ocele, ktorého to ženie, aby vraždil.“

„A vy, ostrý chlap, koľkých ste už zabili?“ opýtal sa.

„Po druhé,“ pokračoval som, „prečo by ste ju zabíjali vo vlastnej kancelárii a nechali ju tam, a dokonca ani nezamkli dvere? To ste už rovno mohli pozvať policajtov, nech prídu a vezmú vás a obvinia, že ste to urobili.“

„Jasné,“ súhlasil. „Až taký hlúpy nie som.“

„To uvidíme,“ poznamenal som.

„Vraveli ste tuším o troch dôvodoch,“ pripomínal Victor. „Aký je ďalší?“

Vylovil z môjho balíčka poslednú cigaretu, balíček skrčil a vyhodil von oknom. Potom zatlačil autozapaľovač a čakal, až sa rozhorí.

„Ako som už povedal, som romantik.“

Victor sa ku mne obrátil. „Nezabil som ju, Marlowe. To mi musíte uveriť.“

„Nemusím,“ odvetil som. „No zatiaľ to beriem ako pracovnú hypotézu. Máte dáke miesto, kam sa môžete zašiť?“

„Čo tak u vás?“ spýtal sa Victor.

„U mňa je obsadené,“ odvetil som.

„Jasné, ale ja by som veľa miesta nezabral.“

„Obsadené,“ zopakoval som. „Mojou ženou a mnou. Nie ste

tam vítaný.“

„Prepánajána, Marlowe, nemám nič, čo by polišom nezišlo na um.“

„Vedia o Muriel?“ opýtal som sa.

„Ježiši, nie, o tej nevie nikto.“

„Choďte tam,“ navrhol som.

„K Muriel?“

„Prečo nie? Je vaša žena, aspoň si to myslí. Je to váš dom.“

Pokrútil hlavou. „Je to jej dom,“ upresnil. „A jej ocinka.“

„Chcete radšej v noci podopierať stenu niekde pod zámkou?“

Victor mlčal. Cigaretu vyfajčenú až po ohorok držal medzi ukazovákom a prostredníkom. Ešte raz si opatrne potiahol, aby si nepopálil pery.

„Ako by som sa tam aj dostal?“ zišlo mu zrazu na um.

„Zaveziem vás.“

„Toľký kus až do Poodle Springs?“

„Bývam tam,“ oznámil som. „Mám to po ceste.“

„Vy bývate v Springs?“ začudoval sa.

„Jasné,“ odvetil som. „Pozrite na môj ciferník a sklon mojej brady.“

„Marlowe,“ vydýchol. „Kristepane, vy ste ten chlapík, čo si vzal dcéru Mariana Pottera?“

„Ona si vzala mňa,“ upresnil som.

„Bože dobrý, veď vy bývate len o ulicu odo mňa.“

„Svet je malý,“ skonštatoval som.

Väčšiu časť cesty sme obidvaja mlčali. Len asi každých pätnásť minút požiadal Victor o cigaretu. Po odbočení do Bakersfieldu som sa ozval: „Porozprávajte mi o Murielinom otcovi.“

„O Claytonovi Blackstonovi?“ počul som, že Victor sa nadýchol a vyfúkol vzduch nosom.

„Áno.“

Slnko už zašlo a cesta pretínajúca púšť vyzerala v svetlách auta ako matná stuha.

„Je bohatý,“ prehodil Victor.

Vyčkával som, zatiaľ čo sa pod nohami v nehybnej temnote odvíjala diaľnica.

„Bohatý a podlý,“ pridal.

„Len tak človek zbohatne,“ zahlásil som.

„Získal bohatstvo rôznymi spôsobmi,“ pokračoval Victor, „nie všetky boli legálne.“

Čakal som, čo príde ďalej.

„Vlastne väčšina z nich bola nelegálna,“ opravil sa. „Lenže to bolo už pred istým časom, takže teraz patrí medzi smotánku a jeho dcéra je princezná.“

„Žijeme vo veľkej drsnej krajine,“ poznamenal som. „Čosi podobné sa deje bežne.“

„Áno, ale mne sa to nestane.“

„Pokúsili ste sa o to,“ zašomral som, len aby som dačo povedal.

„Blackstone získal kapitál z hazardu, z herní na lodiach zakotvených ďalej ako štyri a pol kilometra od pobrežia,“ pokračoval. „Ponúkli vám tam vtedy všetko, čo vám len zišlo na um. Karty, kocky, ruletu, stávky na kone, miestnosti na hru v

uzavretej spoločnosti. Mohli ste dostať dievčatá, chľast, marihuanu, koks, a to všetko v časoch, keď stredoškoláci o podobných veciach ani nechyrovali.“

„Viem,“ zapojil som sa, „na móle v Bay City vás naložili do taxičlna, a potom priviezli zasa naspäť.“

„Teraz vlastní banky a hotely a kluby a reštaurácie, ale jeho prachy pochádzajú práve z tohto. Ešte vždy má okolo seba vtedajších ľudí.“.

„Drsných chlapíkov?“ bol som zvedavý.

„Chlapov, čo vám vyrazia zuby, a potom vás zastrelia, lebo šušlete.“

„Má spojenie s Agony klubom?“ zaujímalo ma.

„Nie. Ten vedie Lippy.“

„Lippy spomínal, že jeho šéf je Blackstone, a tento Blackstone je neľútostný vo veciach účtovných kníh.“

„Ježiši,“ vzdychol Victor, „to som nevedel.“ Pošúchal si oči otvorenými dlaňami oboch rúk. „Dobre, starý Clayton ma nerozseká na kusy, kým som ženatý s jeho dcérou.“

„Iba ak by zistil, že ste zároveň ženatý s Angel,“ poznamenal som.

„Kristepane, Marlowe.“

V nočnej tme sa vynorila odbočka na Poodle Springs. Skrútil som auto na černejšiu vozovku v púšti. Občas zablikali svetlá v kaňone, kde si dakto vybudoval obydlie pri vyschnutom koryte potoka, aby sa tu usadil a robil to, čo usadlíci v púšti zvyknú robiť. Cítil som sa milióny kilometrov vzdialený od čohokoľvek, od civilizácie, ako aj od hviezd, ktoré sa chladne trblietali nado mnou. Sám, obklopený tmou, som počúval kvílivé litánie slabocha, ktorý sa pokúsil byť príliš prefíkaný.

„Ako vychádzate s Blackstonom?“ spýtal som sa.

„S chlapíkom ako Blackstone nemôžete vychádzať,“ odvetil Victor. „Buď vás toleruje, alebo nie. Mňa toleruje, lebo patrím

malej Muffy.“

Jeho slová boli plné trpkosti, ako nezrelý pomaranč.

„Z môjho pohľadu sa to javí takto,“ začal som. „Lippy vás chce dostať, lebo mu dlhujete peniaze. Poliši vás chcú dostať, lebo ste možno zabili Lolu Faithfulovú. Blackstone vás toleruje, ale ak by sa dozvedel o Angel, nechal by vám možno prevŕtať lebku.“

„Tak je,“ súhlasil Victor. Ruky mal pevne zopnuté pred sebou a civel si na palce. „Nemám starosti o seba, Marlowe. Mali by sme však ochrániť Angel.“

„Môžem povedať len jedno,“ začal som. „Keďže o vás viem, čo viem, môžem povedať, že celý váš život je dlhá neprerušovaná séria sebaobetovaní a záujmu o iných.“

„Marlowe, prisahám, to dievča milujem. Je možno jediná, ktorú som kedy miloval. Keby ma počuli takto rozprávať iní chlapi, asi by sa mi smiali, ale keby som vedel, že jej tým pomôžem, šiel by som sa hneď teraz udať. No nejde to, lebo ak by sa o mne a o Angel dozvedel Blackstone, bol by schopný zabiť aj ju.“

„Dobre. Keď dokážete udržať na uzde svoju sebaobetovaciu vášeň,“ začal som, „a dáte si zámku na ústa a skryjete sa u svojej poodlespringskej manželky, kým toto vyriešim...“

Nedopovedal som. Sám som nevedel, ako vetu dokončiť. Ani on to nevedel. Mlčali sme, až kým som nezastal pred Murieliným domom. Zložil si parochňu, strčil mi ju do priečinka na rukavice a unavene vykročil po chodníku. Keď došiel k dverám, videl som, ako vystrel plecia. Zaradil som rýchlosť a odviezol sa domov k Linde.

„Clayton Blackstone je veľmi dôstojný človek,“ vyhlásila Linda. „Neverím ničomu z toho, čo ti povedal Muffin manžel.“

Raňajkovali sme pri bazéne za už pomerne slušnej horúčavy púštneho dopoludnia. Vo vzduchu sa vznášala vôňa buganvílií a spev vtákov zháňajúcich obživu prv, než bude horúčava neznesiteľná.

„Či je jej manželom, to je otázka pre právnika,“ poznamenal som. „Zdá sa mi, že prvé manželstvo ruší všetky nasledujúce.“ Popíjal som kávu, jednu zo značiek Koná, ktorú Tino objednával. „Na druhej strane však neovládam zákon o bigamii.“

„Clayton Blackstone je ockov priateľ,“ pokračovala Linda Mala na sebe čosi z bledomodrého hodvábu, čo z nej zakrývalo len toľko, koľko sa predpisovalo, ale nič viac.

„Neviem, odkiaľ získal peniaze tvoj ocko,“ vravel som ďalej, „ale ak ich má dosť, čosi z nich musia byť špinavé peniaze.“

„Myslíš si, že otec je nepoctivec?“

„Nie je to také jednoduché.“

„Áno? Tak čo si myslíš?“

„Podľa mňa pravdepodobne aspoň pripúšťal menšie nepoctivosti.“

„Ale fuj!“ ohradila sa.

Objavil sa Tino a odniesol prázdne poháre od džúsu.

„Ten Les alebo Larry, či ako sám seba volá, je zjavne nevyliečiteľný hazardný hráč. A zjavne lovec vena. A nečestný. Prečo ho teda kryješ? Prečo ho jednoducho neudáš polícii?“ nerozumela Linda. „Oznám pánu Lipshultzovi, kde je, a popoludnia môžeš tráviť so mnou. Budeme popíjať gimlety a držať sa za ruky a... vôbec.“

„On sám tomu takisto nerozumie,“ prehodil som.

„Les? To si myslím, že nie. Ten červík! Čo je to za človeka, čo sám seba dostane do takejto kaše?“ Linde svietili oči znechutením.

„Celkom tomu prepadol,“ začal som.

„Čomu? Drogám?“

„Nie, riziku. Naozaj je asi nevyliečiteľný hazardný hráč a všetko musí meniť na hazardnú hru.“

„Ale prečo to ten človek robí? Prečo sa niekto vôbec púšťa do hazardnej hry?“

„Nejde o hru,“ usiloval som sa vysvetliť. „Ide o riziko, o nebezpečenstvo možnej prehry. Človeka to trochu rozhýbe.“

„Páči sa mu prehrávať?“ spýtala sa Linda. Z očí sa jej vytratil zlostný lesk a len čo sa trochu zamračila, medzi dokonalými oblúkmi obočia sa jej zjavila známa zvislá vrásočka. Naklonila sa na stoličke ku mne. Tenké ramienka modrého odevu si pridŕžala pri krku, takže udržiavala zdanie slušnosti, a zároveň ma tým chránila pred pokušením.

„Nie, ale páči sa mu možnosť prehry,“ vysvetľoval som. „Vzrušuje ho.“

„A preto je hazardný hráč a bigamista a vyrába pornografické obrázky a možno vraždí?“

„Veci sa mu vymkli z rúk,“ pokračoval som. „Teraz je to už príliš nebezpečné. Už ho to nevzrušuje. Naopak, je vystrašený. A tú ženu podľa mňa nezavraždil.“

Linda sa opäť oprela dozadu a hrýzla si spodnú peru, pričom na mňa poločkom pozerala.

„Premýšľaš?“ spýtal som sa.

„Uhm.“

„Vyzeráš nádherne, keď premýšľaš,“ podotkol som.

„Rozumieš tomu človeku naozaj dobre,“ začala.

„Som detektív, milá dáma. Stretávam sa s množstvom ľudí, čo sú v kaši.“

„Možno si trochu ako on. Možno robíš túto prácu preto, že je

nebezpečná.“

„Ako Larry Victor? Vzrušuje ma nebezpečenstvo?“

„Musíš mať nejaký dôvod,“ uvažovala, „prečo neostaneš doma a nepomáhaš mi míňať desať miliónov dolárov.“

„Možno si chcem od teba vyslúžiť malý zlatý krúžok okolo krku,“ zahlásil som, „aby si ma mohla nosiť na svojom pôvabnom náramku.“

„Ty si naozaj nemožný, vieš o tom?“ skonštatovala. „Našťastie, mne to báječne vyhovuje.“

„To viem,“ odvetil som.

V Hollywoode fúkal vietor od Santa Any a vyfúkal všetok smog až za Catalinu. Obloha bola modrá ako nevädza a počasie mierne, čosi nad dvadsať stupňov. Zaparkoval som na Sunsete a pešo prešiel po Western Avenue ku kaviarni U Rena. Bolo tesne popoludní a väčšina šľapiek odišla na obed. Na druhej strane údolia za Pasadenou na severných a východných vrcholkoch pohoria San Gabriel bolo vidieť sneh.

Vošiel som k Renovi. Zapáchalo tu, akoby už hodnú chvíľu nečistili gril. Podišiel som k baru a sadol si na jeden koniec. Na druhom konci sedeli dvaja chlapi v károvaných oblekoch a hrbili sa nad poznámkovým blokom. V boxe, kde som sedel minule, bielovlasý chlapík v čiernej kovbojskej košeli nalieval alkoholom starú ženskú prísnej tváre, ktorej vlasy si matne pamätali, že raz boli plavé. Na očiach mala okuliare so šikmo tvarovanými jasnomodrými sklami a rámom ozdobeným falošnými diamantmi. Zuby starého chlapíka sa vyznačovali perfektnou dokonalosťou, ktorú dostanete len u zubára.

Viac ľudí tu nebolo. Barman sa vliekol popri pulte, akoby mal viac času, než je komukoľvek milé. Bol to vysoký štíhly chlapík s holou hlavou. Na nej mal starostlivo pricapkané chumáče čiernych vlasov, vďaka čomu vyzerala ešte horšie. Mal žlté zuby a farbu človeka, ktorý chodí von len v noci.

„Čo to bude, kamarát?“ spýtal sa.

„Ražná,“ požiadal som. „Čistá.“

Z vitríny za sebou vybral fľašu a nalial mi za pohárik Old Overholta, do pokladne nahodil cenu a účet položil na bar predo mňa.

„Lola Faithfulová sem chodí často?“ spýtal som sa.

Barman pokrčil plecami a pohol sa na druhý koniec. Vybral

som z vrecka dvadsaťdolárovku, zložil ju po dĺžke a postavil ju ako malý zelený stan pred seba na bar. Barman sa k nej popri pulte vrátil.

„Tuším niekoho sledujete," začal.

„Sledujem," odvetil som.

Pozrel na dvadsaťdolárovku a oblizol si pery jazykom, ktorý farbou pripomínal surovú ustricu.

„Lola Faithfulová sem chodí často?" zopakoval som.

„Á, Lola, iste, predtým som vás nerozumel. Jasné, Lola sem chodí ustavične. Bože, presne tak. Chodí sem ustavične."

Uškrnul sa a odhalil veľké žlté zuby ako starý kôň. Ďalej pozoroval dvadsaťdolárovku. Zdvihol som ju končekmi prstov za jeden rožtek a zahľadel sa na ňu.

„Čo mi o nej môžete povedať?"

„Pije manhattany," oznámil.

„Nič viac?"

„Myslím, že pracuje ako nejaká orientálna tanečnica," doplnil.

„A ďalej?"

„Ďalej už nič," odvetil. „To je všetko, čo viem."

Prikývol som.

„Poznáte chlapíka menom Larry Victor?" spýtal som sa.

„Nie," odpovedal barman. Očami sledoval pohyb dvadsaťdolárovky. „Poznám len niekoľko štamgastov. A tých nie je veľa." Prestal pozerať na bankovku a chvíľu behal pohľadom po miestnosti.

„Dočerta," vzdychol, „vy by ste chceli byť štamgastom v takomto lokáli?"

„A čo Les Valentine?" zaujímal som sa ďalej. Pokrútil hlavou.

Vypustil som dvadsaťdolárovku z ruky a posunul som ju k nemu. Dlhými prstami ju vzal, odborne zložil a vopchal do hodinkového vrecka svetlohnedých popelínových nohavíc. Potom vzal fľašu ražnej a dolial mi do pohára.

„Na účet podniku,“ dodal.

Prikývol som a on prešiel na druhú stranu baru a začal leštiť poháre utierkou, ktorá by sa lepšie hodila na iné účely.

Čakal som.

Dvaja károvaní chlapíci zatvorili poznámkový blok a odišli za svojím šťastím. Starý chlap v boxe bol až príliš úspešný, pokiaľ išlo o jeho spoločníčku. Načisto opitá ho ohmatkávala. Do baru vošlo asi desaťročné mexické dieťa.

„Vyčistiť topánky, pane?“ spýtalo sa.

„Nie, ďakujem,“ odvetil som.

„Hej, Chico,“ okríkol ho barman. „Koľkokrát som ti povedal, von!“ Vyštartoval okolo baru.

„Obrázky?“ oslovil ma chlapec.

Pokrútil som hlavou.

„Marihuanové cigy? Koks?“

Barman obišiel bar a švihol chlapca utierkou.

„Poďme, chlapče, prac sa!“

Vybral som z vrecka dolár a podal mu ho.

„Tu máš,“ ozval som sa. „Vďaka za opýtanie.“

Dieťa vzalo bankovku a uháňalo k dverám.

„Ustavične sem chodí, chlapčisko jedno! Aj tak skončí v polepšovni, dočerta!“

Barman sa vrátil za pult a krútil hlavou.

„Darmožráči,“ šomral.

Sŕkal som ražnú. Barman krájal limetky a citróny a ukladal ich do pohára so širokým hrdlom.

Starý pár v boxe si objednal ďalšiu rundu. Teraz mala hlavu na jeho pleci, oči privreté, ústa pootvorené. Okolo mokrého odtlačku z môjho pohára pomaly krúžila mucha. Lenivo sa k nemu priblížila, jej priehľadné krídelká zavírili, potom pristála, trochu ochutnala a uznanlivo si pošúchala predné nohy. Chlipol som si ďalší dúšok.

Do baru vošla červenovlasá žena, zrakom preletela miestnosť, zbadala ma, podišla k baru a sadla si o dve stoličky ďalej. Bola to tá istá, čo púšťala hudobnú skriňu, kým sa Lola a Victor škriepili.

„Biele víno, Willie,“ požiadala.

Barman vybral z chladničky pod pultom veľký džbán, nalial z neho do pohára, a postavil ho pred ňu na obrúsok. Džbán vložil do drezu s ľadom, aby ho mal poruke, nablokoval na pokladnici sumu a účet položil na bar. Zdvihla pohár, na okamih sa naň zahľadela, potom opatrne asi polovicu odpila. Položila pohár na bar, avšak ďalej ho držala za nôžku a pozrela na barmana.

„Ach, Willie,“ vzdychla. „Na vás sa vždy možno spoľahnúť, však?“

„Iste. Val.“

Usmiala sa a vybrala dlhú tenkú hnedú cigaretu, nazrela do kabelky, potom sa obrátila ku mne. pridržiavajúc si cigaretu dvoma prstami v ústach.

„Máte oheň?“ spýtala sa.

Vybral som z vrecka zápalky a podarilo sa mi na prvýkrát zapáliť jednu škrtnutím o necht na palci. Podržal som ju. kým sa naklonila dopredu a priložila koniec cigarety k plameňu. Zhlboka vdýchla dym. nechala ho pomaly rozplynúť a znova sa usadila rovno.

Vlasy mala červené a žiarivejšie, než aké kedy stvoril boh, ale pravdepodobne to bol variant ich pôvodného odtieňa. V mäkkej tvári sa jej pri kútikoch úst vytvorili hlboké vrásky v podobe zátvoriek. Jej make up pozostával zo všetkého, čo sa na tieto účely vyrábalo, a možno ešte aj z čohosi, o čom zatiaľ nikto nechyroval. Mala umelé mihalnice a zelené očné tiene a ústa namaľované až za okraje pier hrubými ťahmi rúžu. Na krku, tesne nad golierom blúzky bola čiara, kde make up náhle končil. Ochabnuté svaly pod bradou pôsobili dojmom, že jej krk splýva s bradou. Golierik bielej blúzky zakončoval volán a čierna sukňa jej siahala iba nad kolená.

Lak na veľmi dlhých špicatých nechtoch mal ten istý krikľavý odtieň ako rúž. Z ušných lalôčikov jej viseli dva veľké zlaté kruhy. Dokonca aj v prítmí baru som nad jej hornou perou rozoznal jemné vertikálne a okolo očí vejárovité vrásky.

„Víno, cigarety a dobrý muž," začala. „Čo viac môže človek žiadať od života?"

Dopila a posunkom hlavy naznačila barmanovi, aby jej opäť nalial.

„Prvé dva body z toho sa mi celkom pozdávajú," prihovoril som sa.

„Nepotrebujete dobrého muža?" Rozosmiala sa chrapľavým, drsným chlapským smiechom, ktorý končil písknutím.

„Mužného muža asi nie, predpokladám," zase piskla, lebo sa snažila potlačiť smiech. Trochu sa rozkašlala a napila sa vína. Povzbudivo som sa usmial.

„Keby som len mohla povedať to isté," dodala. „Víno a cigarety človek ľahko dostane. Dobrého muža pekelne ťažko."

Opäť sa rozkašlala, napila sa, zdvihla papierový obrúsok, čo dostala s vínom, a osušila si ním ústa.

„A boh mi je svedkom, koľkých som už vyskúšala."

Víno mala vypité. Zdvihla zrak na barmana, ten však pozeral na starú dvojicu v boxe.

„Willie," oslovil som ho, „dáma by chcela naliať. Dajte to na mňa."

Willie bez poznámky odlial z krčaha. Pripísal to na môj účet.

„Ďakujem," ozvala sa. „Vyzeráte ako slušný chlapík. Prečo ste zapadli práve sem?"

„Práve som sa vás chcel opýtať to isté," zahlásil som.

„No jasné," odvetila. „A potom ste ma chceli požiadať, či by ste ma nemohli dostať k filmu, že?"

„Ak by som pracoval v tej branži a bolo by to pred niekoľkými rokmi," podotkol som. Videl som svoju tvár v zrkadle za barom.

Bol v nej nevinne úlisný výraz kojota prikrádajúceho sa ku kuriatku.

„Vyzeráte ako človek, ktorý keď chce, tak čosi dokáže.“

„Už minule som vás tu videl,“ začal som. „Bola tu hádka. Muž a žena na seba kričali a vy ste púšťali platne na hudobnej skrini.“

Val si odpila. Cigareta jej dohárala v popolníku na nefajčiteľný ohorok. Vytiahla z kabelky ďalšiu a ja som mal v pohotovosti zápalky. Galantný Marlowe. Mohol by zo mňa byť grandiózny sluha.

„Jasné,“ spomenula si. „Lola a Larry. O tých vám ide. Viete už, ako zmýšľam o mužoch.“

„Prečo sa dohadovali?“ bol som zvedavý. Odpila trochu vína. Pila ho, akoby sa štyria jazdci z Apokalypsy už v tejto chvíli rútili Encinom.

Horlivo pokrčila plecami. Vo všetkom trochu preháňala, ako keď muž herec hrá ženskú rolu.

„Ako sa voláte, zlatko?“

„Marlowe,“ odvetil som.

„Boli ste niekedy zaľúbený, Marlowe?“

„Ako vravíte,“ prisvedčil som.

„Len počkajte, až vám to zhorkne,“ pokračovala. Kývol som na Willieho, a ten jej zasa nalial.

„Keď to zhorkne, je to ako hnijúce ruže. Páchne to.“

„Lola a Larry?“ opýtal som sa.

„Nakrátko a pred časom.“ Pokrútila hlavou v pomalom teatrálnom geste. „Ale on ju nechal.“

„Kvôli čomu konkrétne sa minule hádali?“ zaujímalo ma.

„Niečo sa dozvedela,“ odvetila Val. „Zrejme si s ním chcela vyrovnať účty.“

Napila sa.

„Odkopnutá žena,“ poznamenala vážne. „Sme stvorené na lásku. A keď sa to obráti, tak sme z toho poriadne otrávené.“

Zasa sa napila. Trochu vína jej vytieklo kútikom úst. Osušila si ho papierovým obrúskom.

„Niečo teda naňho mala.“ skonštatoval som.

„Určite,“ odvetila Val. „A rozhodla sa, že ho prinúti platiť.“

„Čo mala?“ spýtal som sa.

„Dočerta, Marlowe, to neviem. Vždy sa čosi nájde. Možno aj na vás, keby niekto poriadne hľadal.“ Opäť sa rozosmiala svojím pískavým smiechom a vystrela smerom ku mne vínový pohár.

„Na zdravie,“ prehodila a rozosmiala sa ešte väčšmi. Okraj pohára bol zababraný od rúžu.

„Poznáte aj Larryho?“ opýtal som sa.

Prikývla a začala loviť v kabelke, pričom vykladala jej obsah. Pudrenku, rúž, pokrčenú papierovú vreckovku, žuvačku, korálkový ruženec, pilníček na nechty.

„Nemáte štvrťdolár, Marlowe?“

Podal som Williemu päťdolárovku.

„Na štvrťdoláre,“ požiadal som.

Rozmenil mi a na bar predo mňa uložil päť stĺpčekov drobných, každý po štyri.

„Ste gentleman,“ ozvala sa Val, vzala jeden stĺpček a podišla k hudobnej skrini. O minútku bola už zasa na svojej barovej stoličke. Ozvalo sa prvé zakvílenie country piesne o žene, ktorá milovala muža a on jej ublížil. Deprimujúca muzika.

„Čo ste sa ma to pýtali?“ spomenula si Val.

„Poznáte Larryho dosť dobre?“ zopakoval som pozorne. Opilci sú krehké stvorenia. Vyžadujú pozornosť ako príliš plný pohár. Nakloňte ho na ktorúkoľvek stranu, vyleje sa. Rozumel som opilcom. Strávil som s nimi pol života rozhovormi v takýchto baroch.

Koho si videl, čo si počul. Daj si ešte pohárik. Samozrejme, platím ja, Marlowe, pracháč, kamarát z mokrej štvrte, opilec, flamender. Si osamelý a ja som tvoj kamoš.

„Isteže, poznám Larryho. Kto by ho nepoznal? Chlap s fotoaparátom. Chlap s obrázkami.“

Dopila. Willie jej znova nalial. Nebol to chlapec, čo si nechá ujsť príležitosť, priateľko Willie. Chcela ďalšiu cigaretu. Vybral som jednu z jej balíčka na bare, zapálil a podal jej. Možno by zo mňa nebol dobrý sluha. Možno by zo mňa mohol byť dobrý gigolo. Možno som na to ani nechcel myslieť. Možno som tým triafal príliš blízko vlastných domácich pomerov.

„Voľakedy som mu pózovala, veríte?“

„Verím,“ odvetil som.

Val prikývla a hľadela na mňa. „Nebolo to až tak dávno, čo som ešte vyzerala dobre bez šiat.“

„Aj tomu verím,“ dodal som.

„Fakt som vyzerala dobre!“

„Larry zvyčajne fotografoval ženy bez šiat, však?“

„Iste,“ prikývla. „Larry videl viac nahých ženských než môj gynekológ.“

Mimoriadne ju to pobavilo, pískavo sa rozosmiala, až sa rozkašlala. Musel som ju udrieť do chrbta, aby som jej pomohol spamätať sa.

„Starý múdry doktor Larry,“ prudko dychčala. „Núkal tie veci po bulvároch, keď ich bolo dostať ťažšie. Teraz ich asi predáva vo veľkom. Ale neviem. Kto sa už zaujíma o porno obrázky? Vy to viete?“

„Dostanete ich v každom novinovom stánku,“ dodal som. „Robil niekedy nejaké seriózne fotografie? Napríklad módne?“

Val potlačila grgnutie a automaticky sa končekmi prstov dotkla pier.

„Prepáčte,“ ozvala sa takmer triezvo. Z hudobnej skrine sa kvílivo niesla ďalšia country balada. Stará dvojica v boxe vstala a tackala sa von, objímajúc sa rukami okolo pása, jej ľavá ruka v jeho zadnom vrecku a hlava na jeho pleci. Val sa na mňa ešte vždy

usmievala.

„Robil niekedy módne fotografie?“ zopakoval som.

„Kto?“

„Larry.“

„Ach, jasné, módne fotografie.“ Nadlho sa odmlčala. Čakal som. Opilcom plynie čas ináč.

„Nieee,“ zatiahla. „Nikdy nijaké. Vravel, že robí, ale nikdy som nič také nevidela, ani nepoznám nikoho, koho by fotografoval.“

Slovo „fotografoval“ jej robilo ťažkosti.

„Kde býva Lola?“ opýtal som sa.

„Lola?“

„Áno.“

„Čo je s ňou?“

„Kde býva?“

„Kenmore,“ odvetila Val. „Kenmore Street dvestodvadsaťdva, rovno pod Franklin Avenue.“

„Mala v poslednom čase nejaké ťažkosti?“

„Nie. Lola sa má dobre. Každý mesiac dostáva šekom alimenty. Zato ja musím chodiť na súd, aby som dostala tie svoje. Kristepane, strávim na súde viac času než hociktorý sudca.“

„Nikto sa jej nevyhrážal?“

Val sa uškrnula. Rúž sa jej rozmazal od častých inšpekcií k okraju pohára.

„Akurát Larry, vravela Lola.“

„Kvôli tej škriepke?“

„Uhm.“

Val dopila ďalší pohár vína. Stekalo jej po brade. Nevenovala tomu pozornosť. Spievala teraz spolu s platňou tichým, smutným hlasom.

„Chcete si zatancovať?“ spýtala sa. „Kedysi som tancovala ako labuť.“

„Labute vedia pekne tancovať,“ poznamenal som.

„Nemusíte,“ ozvala sa, „ak nechcete.“

Pohupovala sa pomaly v rytme hudby.

„Pokiaľ je to pomalé,“ súhlasil som. Vstal som a vystrel ruky. Skĺzla zo stoličky a trochu sa zatackala. Znovu nadobudla rovnováhu a pritúlila sa ku mne. Sálalo z nej toľko vône, že by to zastavilo útočiaceho nosorožca, a tá vôňa určite nepochádzala z malého brúseného flakóna. Ľavú ruku vložila do mojej a pravú na moje ľavé plece a začali sme sa pohybovať po prázdnej miestnosti baru na smutné zvuky country piesne.

„Tu sa netancuje,“ oznámil Willie spoza baru. Povedal to však ticho a ani jeden z nás mu nevenoval pozornosť. V bare bolo prítmie a väčšina svetla sa odrážala len od barového zrkadla a od svietivej batérie fliaš pred ním. Pretancovali sme pomedzi stoly a okolo boxov až dopredu, kam cez špinavé okná presakovalo trochu slnečného svetla. Popri zatuchnutom kuchynskom pachu sa tu objavil klamlivo čerstvý zápach pijatiky, ktorý vyvolával dojem, že vzduch je tu chladnejší. Val si mi položila hlavu na plece a spievala. Tancovali sme v pomalých kruhoch po miestnosti. Slová si pamätala. Asi si pamätala slová všetkých pochmúrnych piesní, presne tak, ako si pamätala, koľko poldruhadecilitrových pohárov vám nalejú z jeden a trištvrtelitrového krčaha. Hudba prestala hrať. Štvrťdoláre, ktoré nahádzala do hudobnej skrine, sa minuli. No tancovali sme ďalej a ona mala hlavu na mojom pleci. Ešte chvíľu spievala a potom stíchla a jediný zvuk. čo sa ozýval v prázdnej miestnosti, bol šuchot našich nôh. Val začala tichúčko plakať bez toho, aby zdvihla hlavu z môjho pleca. Nevravel som nič. Vonku na Sunset Boulevard niekto štartoval auto, výfuk dvakrát zaburácal a jeho vrčanie sa vrútilo do nášho ticha. Keď som s Val tancoval popri stole so štyrmi stoličkami, zrazu mi ovisla v rukách.

Zaprel som sa chodidlami a prikrčil v kolenách, oboma rukami som jej vkĺzol pod pazuchy a vliekol ju do boxu. Visela ako

prevarený makarón, nohy sa jej rozišli a ťahali sa za ňou. Zohol som chrbát a s námahou ju hodil do boxu, kde som ju upravil so všetkou dôstojnosťou, ktorá jej ešte zostala. Spoza baru sa mlčky prizeral Willie.

„Ani pri tom nepotrebujem pomoc," prehodil som. „Neváži viac než dvojdverový buick. Zvládnem to."

„Opilci sú ťažkí," skonštatoval.

Vybral som ďalšiu dvadsaťdolárovku. Ich zásoba sa mi v peňaženke začínala stenčovať. Podišiel som k baru a podal ju Williemu.

„Keď príde k sebe," začal som, „naložte ju do taxíka."

„Keď príde k sebe," odvetil Willie, „bude chcieť ešte za krčah bieleho, až kým opäť nestvrdne."

„V poriadku," prikývol som. „Tak ju nechajte, nech ho vypije, keď príde k sebe."

„Míňate hrozné množstvo prachov na starú prepitú fľandru," vytkol mi Willie.

„Mám bohatú ženu," dodal som.

Zaplatil som účet poslednou dvadsaťdolárovkou a vyšiel von do horúceho, ostrého, neľútostného slnka.

Číslo dvestodvadsaťdva bolo na ľavej strane, keď idete po Kenmore Street hore k Franklin Avenue. Dom stál na malom trávniku, hlavný vchod bolo sotva vidieť spod previsnutej striešky verandy. Bol to jeden z tých pohodlných chladných bungalovov s veľkými verandami vpredu, aké stavali v časoch, keď Los Angeles bolo rozrastajúce sa pohodlné, veľmi slnečné mesto bez smogu. Ľudia vtedy zvykli po večeroch sedávať na verandách, popíjať ľadový čaj a pozorovať susedov, ako pred domom dlhými hadicami polievajú trávniky. Spávali vtedy s otvorenými vchodovými dvermi a so sieťovými dvermi zaistenými len na obyčajný háčik. Počúvali rádio a občas v nedeľu sa vyviezli prímestským vláčikom na pláž na piknik. Zaparkoval som za rohom na Franklin Avenue a vrátil sa pešo späť. Trávnik pred domom nestál za nič. Tráva sa rozrástla a šla do semena. Dom potreboval natrieť a sieť na sieťových dverách sa na mnohých miestach uvoľnila a skrúcala ako rohy goliera na starej košeli. Hlavný vchod bol zamknutý. No zárubňa vyzerala celkom rozsušená, takže nebolo treba veľa, aby sa človek dostal dovnútra. Oprel som sa plecom o zárubňu a dlaňou druhej ruky o dvere, potlačil som oboma smermi naraz a bol som dnu.

V dome zapáchalo ako zvykne v domoch, čo sú istý čas zatvorené a neobývané. Z predsiene viedli oblúkovité dvere napravo do obývačky. Stál tam starý gauč s háčkovanou prikrývkou prehodenou naruby, akoby bol niekto spod nej práve vstal. Oproti stál na štyroch nohách veľký starý televízor. Na ňom bola hranatá lekárnická nádoba plná rôznofarebných tvrdých cukríkov v celofáne. Na dlážke ležal tenký modrý indiánsky pokrovec zodratý od dlhého používania a k čelu gauča bol prisunutý konferenčný stolík z ohýbaného bambusu Na ňom ležalo

niekoľko filmových časopisov, zošitový román a popolník plný ohorkov cigariet s filtrom. Svetlo neskorého popoludnia sa pretláčalo zaprášenými mušelínovými záclonami a ožarovalo čiastočky prachu vo vzduchu.

Policajti tu už asi vykonali návštevu. Prezreli všetko tak, ako to robievajú, a čo považovali za dôležité, vzali, označili kovovou visačkou a vložili do škatule, ktorá poputuje do skladu dôkazového materiálu. Pritom však nevedeli všetko to, čo som vedel ja. Preto som dúfal, že by som mohol zbadať čosi, čo im nevravelo nič. V obývačke to nebolo. Prešiel som do kuchyne. Vládla v nej tma. Rozsvietil som. Ak by tu policajti nechali dozor, boli by ma videli vchádzať a teraz by tu už boli. Susedia si mohli myslieť, že som len ďalší policajt.

Našiel som polovičku chleba a nezahalené maslo položené na tanieriku v chladničke. V mrazničke ležala fľaša vodky. Na kuchynskej linke v pyrexovej miske boli tri či štyri pomaly žltnúce limetky a hore v jednej skrini pohár instantnej kávy. Na okraji výlevky sa povaľoval kúsok mydla. To bolo všetko. Nijaká múka, ani soľ, ani mäso, nijaké zemiaky. Len chlieb, maslo, vodka a instantná káva. Limetky tu boli asi kvôli prevencii pred skorbutom. Nazrel som za chladničku, pod výlevku a do prázdnych skriniek. Odstránil som sitko vo výlevke a prezrel odtok, pokiaľ sa dalo. Prekontroloval som rúru sporáka a preskúmal linoleum pri krajoch, aby som zistil, či niekto podeň niečo nestrčil. Stiahol som rolety, vzal stoličku, vyliezol na ňu a pozrel sa do tienidla kuchynského lustra.

Kým som sa naň sústreďoval, ozval sa za mnou hlas: „Ostaňte tak, ako ste, námorník.“

V puzdre pod pazuchou som mal zbraň, ale ako som tam stál na stoličke s rukami nad hlavou, mohol som ju mať rovnako dobre aj v kufri auta. Pokojne som stál.

„Teraz si založte ruky za hlavu a poďte dolu,“ prikázal hlas.

Bol to mäkký hlas bez cudzieho prízvuku, len s takmer zanedbateľnou cudzou intonáciou.

Založil som si ruky za hlavu a zišiel zo stoličky. Podarilo sa mi nevymknúť si pritom koleno.

„Obráťte sa,“ prikázal hlas. Z jeho mäkkosti nezaznievala nijaká jemnosť, bola to mäkkosť hadieho sipenia. Obrátil som sa.

Stáli tam dvaja. Jeden bol kalifornský plážový švihák, nádherne opálený a nádherne svalnatý. Rozum mu stačil na to, aby pochopil, za ktorý koniec sa drží kožený olovený obušok. Mal biele nohavice a kvetovanú košeľu a zvieral automatický kolt štyridsaťpäťku, ktorý je súčasťou armádnej výzbroje. Držal ho s juhokalifornskou nonšalantnosťou napoly uložený v dlani, pričom nemieril na nič konkrétne, len všeobecne na mňa. Druhý chlapík bol nižší a štíhlejší. Oblečený v čiernom obleku, v čiernej košeli, s čiernou úzkou kravatou, pohyboval sa veľmi pôvabne. Keď pokojne stál, vyzeral ako tanečník. Mal hrubé fúzy a dlhšie čierne vlasy začesané rovno dozadu. V čiernych očiach nemal vôbec nijaký výraz. Hlas patril jemu.

„Takže, námorník, čo keby ste mi takto trošku porozprávali, kto ste a ako to, že stojíte tu v kuchyni na stoličke. A tak ďalej.“

„A kto to chce vedieť?“ zaujímalo ma.

Usmial sa bez štipky citu a ukázal na zbraň v ruke plážového fičúra.

„Ach,“ vydýchol som, „kolt. S tým sa už poznám. Neurobil na mňa zvláštny dojem.“

„Macher,“ zahlásil. Pozrel na plážového fičúra. „Všetci sú náramní machri,“ dodal. Bolo by mu väčšmi imponovalo, keby som zastrihal ušami.

„Nemám z neho kúsok odstreliť, Eddie? Aby vedel, že to myslím vážne?“

Eddie pokrútil hlavou.

„Volám sa Garcia,“ začal, „Eddie Garcia.“ Ukázal bradou na

plážového fičúra. „Toto je J. D. že je to fešák?“

„Úžasný,“ odvetil som. „Ak na tej maličkosti teraz potiahne kohútik, zasiahne to, na čo mieri?“

„Z takej blízkosti?“ Eddie sa usmial. Výsledok pripomínal svetlo, čo sa mihne po rovnom kamennom teréne. Terén ostal nezmenený.

„Zastupujeme veľmi dôležitú osobu, ktorá má záujem o tento dom a jeho užívateľov a chceli by sme mu zreferovať, čo ste tu robili a prečo. Dávame prednosť spomínanému riešeniu pred tým, aby sme mu dopravili vaše telo v kufri auta.“

Prikývol som. „Kto je váš človek?“ opýtal som sa.

Garcia pokrútil hlavou. J. D. palcom odistil zbraň. Pozrel som na Garciu. Jeho spoločníkovi to bolo fuk. Garciove prázdne kamenné oči duto civeli na mňa. Vedel som, že by to urobil.

„Volám sa Marlowe,“ začal som rozprávať. „Som súkromný detektív a robím na prípade. Čo keby ste ma vzali k tej vašej veľmi dôležitej osobe a ja jej poviem ostatné? Možno sa naše záujmy prekrývajú.“

„Viete, komu patrí tento dom?“ opýtal sa Garcia.

„Žene menom Lola,“ odvetil som. „Je mŕtva.“

Garcia prikývol. Pozrel na mňa. V tvári nemal nijaký výraz. Predpokladal som, že premýšľa.

„V poriadku,“ odvetil. „Pod ľavou pazuchou máte kanón. Musím vám ho vziať. A chceme vidieť nejaké vaše doklady.“

„Peňaženku s papiermi mám v ľavom vrecku nohavíc,“ odvetil som.

Garcia podišiel ku mne, vzal mi zbraň z puzdra pod pazuchou, vytiahol mi z vrecka peňaženku a odstúpil, pričom sa zdalo, že všetko robí jedným neprerušeným pohybom. Zbraň vložil do svojho bočného vrecka a roztvoril peňaženku. Rýchlym pohľadom prebehol fotokópiu licencie, potom peňaženku zavrel a podal mi ju. Dal som dolu ruky, vzal si peňaženku a vsunul ju naspäť do

vrecka.

„V poriadku, námorník,“ dodal. „Zveziete sa s nami.“

Vyšli sme von v poradí Garcia, ja a J. D. Garcia si sadol za volant lincolnu. J. D. a ja sme si sadli dozadu. Viezli sme sa na západ po Franklin Avenue so zavretými oknami a zapnutou klimatizáciou. Nikto nehovoril. Z Laurel Canyon sme zišli na Sunset Boulevard a pokračovali po ňom až tam, kde sa na rozsiahlejších trávnikoch rozkladali väčšie domy, cez západný Hollywood a Beverly Hills do Bel Air. Prešli sme belairskou bránou okolo stanice súkromnej polície a súkali sa ďalej cez Bel Air, až kým Garcia nezastavil lincoln pred dvojkrídlovou, tri metre vysokou železnou bránou zakončenou pozlátenými hrotmi. Zo strážnej búdky pri bráne vyšiel chlapík v modrej bunde a sivých nohaviciach a Garcia spustil okno. Chlapík nazrel dnu, zbadal Garciu a vrátil sa do strážnej búdky. Videl som, že zdvihol telefón a o chvíľu sa brána pomaly otvorila a Garcia vošiel s autom dnu. Zatiaľ nebol na dohľad nijaký dom. Len kľukatá cesta vysypaná dačím bielym, čo azda mohli byť drvené mušle. Reflektory osvetľovali les rozkvitnutých kríkov a nízkych stromov, ktoré som potme nedokázal identifikovať. Zišli sme z malého kopca, obišli sme jeden o niečo vyšší a odbočili zaň. Dom, čo sa pred nami vynoril, nebol až taký veľký, aby sa doň vošli všetci Kalifornčania. Možno by sa sem pohodlne pomestili len všetci obyvatelia Los Angeles. Zvonka ho osvetľovali reflektory. Bola to biela stavba so štítmi a vežičkami, s úzkymi tudorovskými oknami a kosoštvorcovými okennými tabuľkami. Vpredu boli obrovské dvere, a keď sme k nim prišli a zastali, zjavili sa ďalší dvaja chlapíci v bundách a otvorili nám dvere auta.

„Vaším zamestnávateľom je Walt Disney?“ opýtal som sa.

„Je to trochu nápadné,“ pripustil Garcia. Vystúpil. Urobil som to isté. J. D. vystúpil za mnou.

„J. D., čakaj tu!“ prikázal Garcia.

„Ako dlho asi budeš, Eddie?“ spýtal sa mládenec. „Dohodol som si na dnes večer nejakú robotu.“

Garcia zastal, pomaly obrátil hlavu a pozrel naňho. Nepovedal nič. J. D. prestúpil z nohy na nohu. Potom sa pokúsil usmiať.

„Nemusíš sa ponáhľať, Eddie,“ ozval sa. „Všetko ostatné, čo mám na dnes, môže počkať.“

Garcia prikývol a vykročil k hlavnému vchodu. Zdalo sa, že kráča bez akéhokoľvek úsilia. Akoby sa kĺzal. Šiel som za ním. Jeden z chlapov v bunde otvoril pravú polovicu dvojkrídlových dverí. Merali tri metre a boli obité klincami z tepaného železa.

Vnútri bola po celej dĺžke domu mramorová dlažba a na vzdialenej strane francúzske okná vedúce do akejsi listnatej zelene. Na ľavej strane hlavnej haly bolo široké točité schodište a rad dverí vpravo aj vľavo. Zo stropu vo výške deväť až desať metrov visel gigantický kovový luster, v ktorom blikali sviečky. Skutočné sviečky na obrovskom železnom kolese. Bolo ich tam približne sto. Zabezpečovali jediné osvetlenie haly. Na mramorovej dlažbe ležal po celej dĺžke orientálny behúň a na stenách viseli tapisérie s motívmi stredovekých rytierov na bucľatých koňoch s jemnými členkami.

Hlavný vchod sa za nami zavrel. Zjavil sa komorník. Otvoriť nám dvere po našej pravici a držal ich otvorené.

„Nasledujte ma, prosím,“ oslovil nás.

Prešli sme cez knižnicu s regálmi až po strop vo výške štyri a pol metra, plnými kníh, a s dva a pol metrovými svietnikmi, v ktorých horeli obrovské sviece. Do kozubu by som mohol vojsť na koni. Vpravo od kozuba sa otvorili ďalšie dvere a my sme nasledovali komorníka do miestnosti, ktorá mohla komusi slúžiť ako pracovňa, ak by bola trikrát menšia. Celú náprotivnú stenu tvorilo sklo, dalo sa tadiaľ prejsť k bazénu, za ktorým sa rozkladala reflektormi osvetlená záhrada. Bazén vybudovali na spôsob jazera kdesi v džungli. Psie hrozno a popínavé rastliny

viseli prakticky až na hladinu a vodopád vtekal do belasej vody pomedzi skaly na vzdialenejšom konci. Pri druhej stene pracovne bol bar, televízor, svetielkujúci glóbus veľký takmer ako originál a sedacia súprava zo zelenej kože, pozostávajúca z mohutnej pohovky a veľkých kresiel rozostavaných na zelenej mramorovej podlahe. Ak vás na obchôdzke po miestnosti rozboleli nohy, mohli ste postáť na jednom z orientálnych kobercov, ktoré boli roztrúsené na podlahe. Pri stene vpravo, za písacím stolom veľkým ako letisko pre helikoptéry sedel v naozajstnom smokingu z červeného zamatu s čiernymi hodvábnymi chlopňami chlap s tvárou ako sekáč na mäso, s ľadovo bielymi nakrátko ostrihanými vlasmi. Hnedá farba na jeho tvári vyzerala falošne. V Južnej Kalifornii má každý dojem, že práve opálenou pleťou musí dokazovať, že si môže dovoliť žiť tam, kde nie je smog. Tú tvár som už raz videl na jednom obraze.

Sekáč na mäso fajčil bielu hlinenú fajku s pipasárom dlhým aspoň tridsať centimetrov. Také fajky môžete vidieť na starých holandských maľbách. Pozeral na mňa ako vlk na jahňaciu kotletu, vťahoval dym a bafkal.

„Keď stretnete horalov hrajúcich kolky," začal som, „nepite, čo vám ponúknu, mohlo by vás to uspať ako Ripa van Winkleho na štyridsať rokov."

Sekáč na mäso nezmenil výraz tváre. Možno by to ani nedokázal.

Garcia ma predstavil: „Pán Blackstone, tento chlapík sa volá Marlowe. Myslí si, že je macher, a myslí si, že je vtipný."

Blackstonov hlas znel, ako keď niekto presýpa piesok lievikom.

„Zdá sa mi, že nie je ani jedno ani druhé," začal. Na to som nemal čo povedať, a tak som nepovedal nič.

„Našli sme ho v dome na Kenmore Street," vysvetľoval Garcia. „Prehľadával ho."

Blackstone prikývol. Dlhý pipasár mal ešte vždy v ústach a hlavičku fajky držal v pravej ruke.

„Prečo?“ spýtal sa.

„Vraví, že je súkromný detektív. Má kalifornskú licenciu a mal pri sebe zbraň.“

„Čo ďalej?“

„Nechcel nič povedať. Vravel, že to povie vám. Zišlo mi na um, že by ste sa s ním možno chceli pozhovárať.“

Blackstone kývol hlavou. Jedenkrát. Bolo to prikývnutie na súhlas. Garcia nevyzeral, že ho zaujíma, či Blackstone súhlasí. Na druhej strane Blackstone nevyzeral, že by ho zaujímalo, či to zaujíma Garciu. Jednoducho to neboli ľudia typu čo na srdci, to na jazyku. Blackstone sa na mňa uprene zahľadel. Mal veľmi svetlomodré, takmer sivé oči.

„Čo ďalej?“ spýtal sa pošepky, akoby ďalej sypal piesok.

„Dozvedel som sa, že tam bývala žena menom Lola,“ pokračoval som sám. „Narazil som na ňu v prípade, na ktorom pracujem.“

„A?“

„A myslel som, že si obzriem jej dom, či by mi dačo neprezradil.“

Blackstone čakal. Ja som čakal. Eddie Garcia čakal. Z Eddieho mal človek pocit, že je schopný čakať veky.

„A?“

„A o čo vám ide?“ spýtal som sa.

Blackstone pozrel na Garciu a zasa na mňa.

„Možno by som mal povedať Eddiemu, aby vás naučil základom slušného správania,“ poznamenal.

„Možno by ste mali prestať snažiť sa vydesiť ma na smrť a radšej by ste sa so mnou mohli podeliť o informácie. Možno nie sme protivníci.“

„Protivníci!“ Blackstone vydal zvuk, o ktorom si myslel, že je

to smiech. „Pátrač - intelektuál.“

„Moja žena mi niekedy nahlas predčítava,“ zahlásil som.

Blackstone opäť vydal ten istý zvuk. „A má ženu, čo vie čítať,“ dodal. „Viete, že Lola Faithfulová je mŕtva?“

„Áno,' zastrelená zblízka do hlavy malokalibrovou zbraňou v kancelárii fotografa na Western Avenue.“

„A čo s tým máte spoločné vy?“ bol zvedavý Blackstone.

„Ja som našiel jej telo.“

Blackstone sa sediačky trochu vystrel dozadu. Azda na pol milimetra vystrčil spodnú peru.

„Vy!“ prehodil.

„Áno, a preto sa trochu zamýšľam nad tým, kto ju asi zastrelil.“

„Máte teóriu?“.

„Nemám nič také solídne, ako je teória,“ odvetil som.

Blackstone na mňa chvíľu zízal, potom pozrel na Garciu a zasa na mňa.

„Aj ja by som rád vedel, kto ju zabil,“ pripojil sa.

„Tušil som, že by vás to mohlo zaujímať,“ vyhlásil som. „Odvtedy, ako sa vaši chlapci vrhli na mňa v Lolinom dome. Zrazu mi bolo jasné, že o tom veľa neviete, lebo inak by ste tam neposlali patrolovať párik chlapov. A ešte mi bolo jasné, že je to pre vás mimoriadne dôležité, lebo inak by jeden z tých dvoch nebol jedným z vašich najlepších.“

„Čo vám ešte bolo zrazu jasné?“ zašepkal Blackstone.

„Ide hlavne o to, čo mi jasné nebolo. Nebolo mi jasné, či vás zaujíma, kto Lolu zabil, kvôli Lole, alebo kvôli človeku, čo ju zabil.“

Blackstone na mňa znovu pozrel svojím bezvýrazným pohľadom. Opäť zablúdil očami ku Garciovi, čo uňho pravdepodobne znamenalo, že je v rozpakoch.

„Nepoznám Lolu Faithfulovú,“ ozval sa.

„Takže vám ide o toho, kto ju zabil,“ poznamenal som.

„Podľa policajtov je to ten fotograf,“ oznámil.

„Podľa policajtov, je to vždy ten, čo je prvý na rane,“ vysvetlil som. „Obyčajne majú pravdu.“

„Podľa vás je to on?“ spýtal sa Blackstone.

„Nie.“

„Prečo nie?“

„Nevyzerá na to.“

„To je všetko?“ Blackstone ostal zarazený.

„Áno.“

„Boli ste niekedy policajtom?“

„Áno,“ odvetil som. „Teraz nie som. U policajtov nerozhoduje, či na to niekto nevyzerá. Videli už príliš veľa vrahov vraždiacich sekerou, čo vyzerali ako kostolní speváčikovia. Nemajú čas premýšľať, či na to niekto vyzerá. Nahádžu všetko do jedného sita, a čo ním neprepadne, zoberú.“

„Zdá sa, že ste romantik, pán Marlowe.“

„A vy nie ste, pán Blackstone.“

„Nie často,“ odvetil.

„Vedeli ste, že poznám vašu dcéru?“ spýtal som sa.

Blackstone neodpovedal. Reagoval tak, aby zakryl prekvapenie.

„To som nevedel,“ odvetil napokon.

„Je vydatá za toho fotografa,“ dodal som.

V miestnosti sa neozval nijaký zvuk, len takmer nepočuteľný vzdych, keď Blackstone vypustil vzduch nosom. Len tento jeden vzdych. A potom ticho. Riskoval som, keď som mu to povedal. Nemusel vedieť o spojitosti medzi Lesom a Larrym. Naozaj mohol byť aj priamočiary. Skôr či neskôr by však zistil, že poznám Muriel a že som vedel o obidvoch, o Lesoví aj o Larrym, a ak bolo nebezpečné povedať mu to teraz, mohlo to byť oveľa nebezpečnejšie neskôr, keby sa dozvedel, že som to pred ním

zatajil. Za sebou som cítil Garciu, ktorý mal vo vrecku moju vlastnú zbraň. Blackstone odložil svoju dlhú bláznivú fajku, podoprel si oboma rukami bradu a bez slova na mňa pozeral.

„Pán Marlowe,“ ozval sa napokon, „asi by sme si mali dať spolu pohárik.“

Sedel som v jednom zo zelených kožených kresiel. „Les je dlžný prachy jednému chlapíkovi," rozprával som. Popíjal som škótsku so sódou, pričom škótska pochádzala z oblej krištáľovej karafy a sóda zo sifónu. Blackstone pil to isté. Garcia nepil nič, posedával pri stene vedľa baru, akoby bol preňho čas zastal a mal sa opäť rozbehnúť, až keď mu to on dovolí. Nepočúval alebo nepočul. Jednoducho tam pri bare jestvoval celkom uvoľnený.

„A tento chlapík si ma najal, aby som mu Lesa našiel."

„Kto je ten chlapík?" ozval sa Blackstone.

Pokrútil som hlavou. „Klient má právo zostať nemenovaný," dodal som.

„Kde si dočerta myslíte, že ste, Marlowe?" zavrčal. „Niekde na súde?"

„V mojej branži toho človek nemá veľa na predaj. Trochu svalov, trochu charakteru, trochu dôveryhodnosti." Prehodil som si nohu cez nohu a položil pohár na koleno. „Ak chcem v tejto branži ostať, nemôžem vysypať všetko, čo viem, prvému cvokovi, ktorého stretnem." „Mňa ťažko nazvať cvokom, Marlowe."

„Áno," odvetil som, „vy ste riadny občan a ešte čosi navyše. Pilier spoločnosti, či ako sa to nazýva. Stavím sa, že ste členom mnohých správnych rád."

Blackstone prikývol.

„A preto," pokračoval som, „všade, kam sa pohnete, za vami chodí Eddie Garcia."

„Človek si narobí veľa nepriateľov, Marlowe."

„A Eddie ich odstraňuje," dodal som.

„Ak je to nevyhnutné," odvetil.

„Samozrejme," súhlasil som.

Garcia na druhej strane miestnosti sa ani nepohol. Mohli sme

diskutovať o výkupnom za členov mestskej rady. Zdalo sa, že ani to by ho vôbec nevzrušovalo.

„Teda," chlipol som si škótskej. Vsiakla mi do úst a zľahučka sa rozpúšťala. Fľaša čohosi podobného by ma stála asi týždenný zárobok. „Vyzeralo to celkom jednoznačne."

„Lenže to také nebolo," pripojil sa Blackstone.

„Nie," súhlasil som. „Začal som u jeho ženy, u vašej dcéry. Povedala mi, že fotografuje priebeh nakrúcania pre filmovú produkciu. Počas tejto návštevy som si všimol reprezentatívnu fotografiu známej modelky, na ktorej bol Les podpísaný."

„Overovali ste si to potom vo filmovom štábe," pokračoval v rozprávaní Blackstone. „Nikdy o ňom nepočuli. Preverili ste modelku. Nikdy o ňom nepočula."

„Vidím, že Eddie je usilovný," ozval som sa.

Blackstone si len namočil ústa do nápoja.

„Takže som sa vrátil a prehľadal jeho dom."

Blackstone ma opravil: „Dom mojej dcéry."

„Vlastne pravdepodobne váš dom," spresnil som. „Stavil by som sa, že kamarát Les ho nekupoval."

„Daroval som jej ho," vysvetlil Blackstone.

Prikývol som. „V Lesovej zásuvke som našiel pokutový bloček za nesprávne parkovanie. Šiel som po stopách bločku, našiel som adresu a v budove na tejto adrese som našiel fotografa menom Larry Victor. Priškripol som ho. Vraj Lesa pozná, ale ten je teraz mimo mesta. Sledoval som ho do jedného baru, kde som videl, ako sa škriepi s Lolou Faithfulovou. Larryho som stratil, ale neskôr som sa vrátil prehľadať jeho kanceláriu."

Blackstone ma prerušil. „Prečo?"

„Prečo nie?" pokračoval som. „Nemal som nič iné. A on povedal, že pozná Valentina."

Blackstone prikývol.

„Došiel som ta a našiel Lolu s mozgom na dlážke."

„A čo ten Larry?“ spýtal sa Blackstone.

„Je to Valentine,“ odvetil som, „s príčeskom a kontaktnými šošovkami.“

„Kde je?“

„Neviem,“ odvetil som.

„Dobre,“ rozhovoril sa Blackstone. „Vykonali ste toho veľa, ale nie dosť. Viete, prečo sa Valentine maskuje ako Victor?“

„Alebo naopak,“ prehodil som. „Nie, neviem.“

Blackstone prikývol.

„Dve veci by som rád vedel,“ pokračoval som.

Odpil som si trochu škótskej a chvíľu som ju vychutnával.

„Po prvé, prečo ste hľadali Valentina a po druhé, prečo ste prikázali Garciovi pozorovať Lolin dom.“

„Zdá sa, že tentoraz hráte fér. Valentina hľadám, lebo zmizol a moja dcéra sa strachovala. Pokiaľ ide o Lolu Faithfulovú, žena tohto mena sa pokúsila moju dcéru vydierať.“

„Na základe čoho?“

Blackstone pokrútil hlavou.

„Dcéra mi to nepovedala a ja som sa nepýtal. Sľúbil som dcére, že pošlem Eddieho, aby sa s ňou pozhováral. Eddie bol služobne deň či tak akosi preč, a keď sa vrátil, išiel navštíviť Lolu. No zistil len to, že bola zavraždená.“

Ochutnal trochu škótskej. Nezdalo sa, že by ho niečím prekvapila. Bol na ňu zvyknutý.

„Už chápete môj záujem?“ spýtal sa.

Prikývol som.

„A vaša dcéra?“

„Povedal som jej len, že tá žena zomrela. Na nič som sa jej nepýtal.“

Na chvíľu sme zmĺkli, popíjali škótsku a špekulovali nad zámermi toho druhého.

Napokon som sa spýtal: „Čo si myslíte o Lesoví Valentinovi,

pán Blackstone?“

Blackstone držal pohár medzi dlaňami, hľadel naň a nenáhlivo ho obracal, akoby ho chcel obdivovať zo všetkých strán. Pomaly nabral nosom vzduch a ešte pomalšie ho vydýchol.

„Je to klamár, sukničkár, podvodník malého formátu, ktorý sa chytí každej príležitosti, neúspešný a pravdepodobne nevyliečiteľný hazardný hráč. Nemá ani takú chrbtovú kosť ako púpava. Ale moja dcéra ho miluje. A kým ho ona miluje, musím ho brať ako šľachtica. Budem za ním stáť a chrániť ho, keby ho niekto osočoval. Kým je ženatý s mojou dcérou, je členom rodiny.“

„Aj keď je to zlý chlapec?“ bol som zvedavý.

„Ja nie som práve vzorný otec, pán Marlowe. Mám iba svoju dcéru. Jej matka nie je už dávno medzi nami. Dcére doprajem všetko, nepochybne z vlastných sebeckých dôvodov. Ak si želá vydať sa za zlého chlapca, tak sa ten človek stane, ako sa vraví, mojím vlastným zlým chlapcom.“

„Ten zlý chlapec je už doma,“ dodal som. „Sám som ho tam dopravil.“

„Takže ste mi nepovedali všetko,“ ohradil sa Blackstone.

„Netvrdil som, že som povedal.“

„Ste zaujímavý človek, Marlowe. Nepovedali ste mi to, kým ste nevedeli, čo s tou informáciou urobím.“

Na to som neodpovedal.

„V tom vás obdivujem, Marlowe. Neurobte však chybu a nemýľte si obdiv so zhovievavosťou. Môžem vás odstrániť kývnutím hlavy. Ak to bude potrebné na dosiahnutie mojich zámerov, urobím to.“

„Každý môže odstrániť, koho chce, pán Blackstone. Uvedomte si, že je to len otázka uhla pohľadu.“

„Kde ste ho našli?“

„V kancelárii,“ zaklamal som. „Povedal som mu, že každú

chvíľu môžu doraziť policajti, a tak šiel so mnou.“

„Kde bol predtým?“

Pokrčil som plecami. „Nepovedal mi to.“

Blackstone zdvihol pohár k perám, zistil, že je prázdny, a bez obzretia natiahol ruku ku Garciovi. Eddie sa zjavil s karafou a sifónom. Pozrel na mňa. Pokrútil som hlavou. Vrátil sa teda k baru.

„Buďte opatrný, Marlowe. So mnou sa neradno zahrávať. Buďte veľmi opatrný.“

„Bez obavy,“ prikývol som. „Nech vás neznepokojuje, keď vám z času na čas vleziem do kapusty.“

„Zavezte ho domov, Eddie,“ prikázal Blackstone. „A keď tam budete, vráťte mu jeho zbraň.“

„Lolin dom by mi vyhovoval lepšie,“ navrhol som. „Neskončil som ešte s prehliadkou.“

Blackstone sa takmer usmial.

„Odvezte ho, kam chce, Eddie.“

Tentoraz šoféroval J. D. a Eddie sa viezol vzadu so mnou. Keď sme dorazili na Kenmore Street, siahol do bočného vrecka po moju zbraň. J. D. zastavil pred Loliným domom. Vládlo tu ticho. Ulica bola tmavá. Len bledý mesiac svietil z výšky rovno na nás. Garcia mi podal zbraň.

„Vy ste ale číslo, Marlowe,“ podotkol. „To vám teda poviem!“

Vsunul som zbraň do puzdra pod pazuchu a vystúpil.

J. D. zaradil rýchlosť. Len čo sa odlepili od chodníka, zasalutoval som im ako správny pištoľník.

Keď som vyšiel z domu Loly Faithfulovej, pri svetle mesiaca som na svojich náramkových hodinkách videl, že je tri tridsaťsedem. V dome som nenašiel nič, ale na druhej strane zase nikto neprišiel a nevytiahol na mňa revolver. Na cestu domov bolo príliš neskoro. Hollywood bol ľudoprázdny. Domy stáli nevidomé a bezradné. V mesačnom svetle vyzerali farby inak. Len neóny na Sunset Boulevard ešte nespali. Tie nikdy nespávajú. Žiarivé a falošne srdečné, plné hollywoodských prísľubov. Dni prichádzajú a odchádzajú. Neóny pretrvávajú.

Pokúšal som sa prísť na to, prečo som vlastne tu, prečo sám, v noci na Sunset Boulevard premýšľam o neónoch. Mal som klienta, lenže ten si ma nabetón nenajal preto, aby som ochraňoval Valentina a hľadal Lolinho vraha. Dobrú chvíľu som už vôbec nespal. Dobrú chvíľu som už vôbec nejedol a ražná na obed a škótska na večeru sa mi začínali prejedať. Zanechávali vo mne pocit, aký môže mať človek len o pol štvrtej ráno na Sunset Boulevard, keď nemá kam ísť. Doma v prepychovej posteli na mňa čaká nádherná žena. Spí s jednou rukou opretou o čelo a s ústami len trochu pootvorenými. Keby som si teraz k nej ľahol, prevalila by sa ku mne a objala by ma jednou rukou. Nie je hádam jedno, že tú posteľ kúpila ona? Nie je hádam jedno, či Les Valentine zavraždil Lolu Faithfulovú? Prečo nenechať policajtov, nech to vyriešia? Z Western Avenue som odbočil k Hollywood Boulevard. Nemal som nijaký cieľ. Nešiel som nikam. Nie je hádam jedno, kam smerujem? Viezol som sa okolo Larryho budovy. Necelých desať metrov za ňou som spomalil, obrátil auto a vracal sa späť. Vo vchode Larryho budovy sa čosi pohlo. Azda to bol len tulák skrývajúci sa pred mesačným svetlom. Prečo sa však nepozrieť lepšie? O nič predsa nejde!

Zastal som pred vchodom do budovy, z priečinku v prístrojovej doske som vybral baterku a zasvietil na vchod. Prikrčená dozadu, aby sa ukryla pred svetlom, stála Angel, prvá manželka. Zhasol som a vystúpil z auta, a ona zatiaľ vybehla z vchodu a utekala po Western Avenue k Hollywood Boulevard. Mal som, o čo som si koledoval, preteky v behu. Zhlboka som sa nadýchol a uháňal za ňou. Chytil som ju až za rohom, keď zabočila na západ na Hollywood Boulevard. Možno by som ju vôbec nebol dohonil, ale zlomila si vysoký opätok na jednej topánke.

„To som ja," prihovoril som sa jej, „Marlowe, človek, čo odišiel s Larrym."

Veľmi rýchlo dýchala. Od strachu tlmene vykríkla a vôbec nepochopila, čo jej hovorím. Držal som ju za ruky. Pokúšala sa mi vytrhnúť.

„Marlowe," zopakoval som, „váš kamarát, váš ochranca, váš dôverník. Neublížim vám."

Jej odpor postupne slabol, až napokon ostala ticho stáť, už len namáhavo vdychovala a vydychovala, plecia sa jej triasli a slzy stekali po tvári. Ešte vždy som ju držal za zápästia, ale už sa nesnažila udrieť ma a nepokúšala sa vytrhnúť.

„To som ja," zopakoval som opäť, „Marlowe, rytier luny, ošumelý záchranca dám spod brán."

Bol som taký unavený, že som trepal somariny.

„Kde je Larry?" opýtala sa.

Neodpovedal som. Zrazu som sa pozeral do ostrého svetla, čo mi svietilo do očí z auta, ktoré sa náhle vynorilo spoza rohu z Western Avenue a zastalo pri chodníku vedľa nás.

„Ani sa nehnite," ozval sa hlas. Bol to policajtský hlas, trochu otrávený, trochu drsný. Spoza svetla sa vynorili dvaja, každý z jednej strany.

„Ruky na auto, kamoš," prikázal jeden z nich.

Položil som ruky na strechu auta. Jeden mi rozkročil nohy a

prehľadal ma. Spod pazuchy mi vybral zbraň. Ľudia mi ju jednostaj berú, akoby ma nútili rozmýšľať, prečo ju vlastne nosím. Potom odo mňa policajt odstúpil.

„Môžete sa niečím preukázať?“ spýtal sa.

Zasa som vylovil peňaženku, podal som mu ju a policajt si prezrel jej obsah v svetle baterky. Obaja boli v civile, jeden z nich tučný, s tesne uviazanou, avšak nabok posunutou kravatou. Druhý, ten, čo hovoril, bol vysoký, trochu nemotorný chlapík s okuliarmi. Mal džínsy a tričko a zbraň zastrčenú vpredu za opaskom.

„Volám sa Bob Kane,“ začal, keď mi vracal peňaženku. „Mohli by ste mi povedať, prečo ste prenasledovali túto dámu?“

„Chcel som ju odviezť domov,“ vysvetlil som. Kane sa pobavene rozosmial.

„Počul si to, Gordy?“ spýtal sa svojho tučného partnera. „Chcel ju len odviezť domov.“

Gordy mal zbraň ešte vždy vonku, držal ju však v spustenej ruke namierenú do zeme.

„Ale čo?“ poznamenal Gordy. Na hlave mal slamák so širokou strechou a veľkou kvetovanou stuhou.

„Nezdá sa, že by chcela, aby ste ju odviezli domov,“ dodal Kane. „Naopak, zdá sa, že by od vás najradšej ušla čo najďalej.“

„Nespoznala ma,“ vysvetľoval som.

„Poznáte toho chlapíka?“ spýtal sa jej Kane. Oči za veľkými okrúhlymi sklami okuliarov hľadeli pobavene a neľútostne a boli trochu zväčšené.

Angel prikývla. „Poznám ho,“ odvetila.

„Prečo ste potom utekali?“ bol zvedavý Kane.

„Tak ako povedal, nespoznala som ho.“

„Odkiaľ ho poznáte?“ spýtal sa Kane.

„Je to... priateľ môjho muža.“

„Vážne?“ Kane sa obrátil na mňa. „Je to pravda, Marlowe?“

„Poznám ho,“ odvetil som.

„Áno?“ Kane urobil krok dozadu a oprel sa o dvere neoznačeného policajného auta. Založil si dlhé ruky pred seba a chvíľu na nás hľadel.

„Marlowe,“ oslovil ma, „nie ste vy ten chlapík, čo našiel mŕtvolu v kancelárii jej manžela?“

„Áno,“ odvetil som. Nezačínalo to dobre a nemal som pocit, že by sa to obrátilo na lepšie.

„A teraz sa potĺkate pri jeho kancelárii a natrafíte práve na jeho ženu, prenasledujete ju a ona uteká, lebo vás nespoznala!“

„Presne tak,“ súhlasil som.

„Keby som bol inteligentný poliš,“ pokračoval Kane, „nepatroloval by som o štvrtej ráno tu v okolí. Takže určite chápete, že toto je na mňa príliš komplikované, hoci to vyzerá ako smiešna zhoda okolností.“

„Ste príliš skromný,“ poznamenal som.

„Áno, asi to bude tým, viem o tomto svojom nedostatku,“ odvetil Kane. „Dúfam, že sa nezberáte odísť niekam ďaleko, Marlowe, čo?“

Pokrčil som plecami.

„Pani Victorová, chcete, aby vás tento chlapík odviezol domov?“

Angel prikývla.

„Fajn,“ súhlasil Kane. „Choďte.“

„Bob,“ ozval sa Gordy. „Mal si ich vziať k nám.“

„Načo?“ spýtal sa Kane.

„Dočerta, vypočuť ich. Len do rána, aby sa s nimi porozprával šéf.“

„Tá dáma sa bojí o manžela,“ pokračoval Kane. „Necháme ho, nech ju odvezie domov.“

„Dočerta, Bob!“ opäť zaklial Gordy.

„Gordy,“ ozval sa Kane, „jeden z nás je seržant a jeden nie. Nespomínaš si, či som to ja alebo ty?“

„Ty, Bob.“

Kane prikývol.

„V poriadku, pán Marlowe, choďte a odvezte pani Victorovú domov. My pôjdeme kúsok za vami, aby sme na vás dali pozor.“

Vrátili mi zbraň, a ja som ju odložil pod pazuchu, aby tam bola pripravená, až mi ju bude chcieť vziať niekto ďalší. Spolu s Angel som došiel k môjmu autu a naštartoval. V spätnom zrkadielku som videl svetlá neoznačeného policajného voza, ktorý sa zaradil za nás.

„Kde je Larry?“ zopakovala svoju pôvodnú otázku Angel. Na prednom sedadle vedľa mňa vyzerala malá. Hodinky na prístrojovej doske ukazovali štyri nula sedem.

„Je v bezpečí,“ upokojil som ju.

„Nemôžem sa ho dočkať. Chcem ho vidieť,“ pokračovala.

„To nejde,“ namietal som. „Zaviedli by ste policajtov rovno k nemu.“

„Kde je?“ opýtala sa opäť.

„Bude lepšie, ak vám to nepoviem,“ povedal som.

„Som jeho žena, pán Marlowe.“ Obrátila sa na sedadle ku mne.

„Práve preto vás policajti sledujú,“ vysvetlil som. „Sledujú?“

„Myslíte, že sa tam zjavili len tak?“ spýtal som sa. „Zavesili sa na vás.“

Obrátila sa na sedadle dozadu a pozerala na reflektory za nami.

„Sledujú ma?“

Vyzerala, akoby sa posledná polhodina ani nebola odohrala.

„Áno, madam,“ prikývol som.

„Je Larry v poriadku?“ zaujímala sa. Bola už obrátená dopredu s nohou na sedadle pod sebou, s rukou za operadlom. Keď hovorila, trochu sa ku mne nakláňala.

„Je mu dobre. Je v bezpečí. Chýbate mu.“

Prikývla. „Aj on mi chýba.“

Na ceste vedúcej do Venice sme boli jediné vozidlá. Policajti šli za nami vo vzdialenosti troch, štyroch dĺžok auta.

„Kto ste?“ opýtala sa.

„Marlowe,“ odvetil som. „Súkromný detektív pracujúci na istom prípade.“

„Ste Larryho priateľ?“

„Pred tým večerom, keď sme ušli policajtom, som ho videl len raz.“

„Tak prečo mu pomáhate?“

„Baví ma to,“ prehodil som.

„To nie je odpoveď,“ ohradila sa. Reflektory policajného voza za nami nám osvetľovali vnútrajšok auta. V ich svetle jej oči vyzerali veľké, tmavé a plné nehy.

„Máte pravdu“ súhlasil som. „Nemyslím si, že zabil tú ženu. Pripadá mi však trochu ako chlapík, čo mal v minulosti isté ťažkosti. Nie drsný chlap, a nie človek, čo má styky. Presne ten typ, ktorý policajti nachytajú. Po rýchlom nočnom výsluchu v Bay City ho posadia do China a súd mu naparí dvadsať rokov alebo doživotie, a on ani len nezistí, ako sa tam dostal.“

„Larry by nikoho nezabil.“

„Nie,“ súhlasil som. „To si myslím aj ja. Ste s ním zosobášená?“

Angel prikývla. V tom kývnutí bola pýcha a radosť a ešte čosi navyše, akási snaha ochraňovať, ako keď mladá matka prikývne na otázku, či je to jej bábätko.

„Takmer štyri roky,“ upresnila.

„Nepočuli ste niekedy o nejakom Lesovi Valentinovi?“ spýtal som sa.

„Nie.“

„A o Muriel Blackstonovej ?“

„Nie.“

Šli sme po Wilshire Street a na križovatke sme odbočili doľava k Pacifiku a pokračovali popri prázdnej pláži. Mesačný svit na vlnách zdôrazňoval prázdnotu a nekonečnosť oceánu valiaceho sa sem až od Zanzibaru. „Larry má ťažkosti, však?“ „Hľadajú ho pre vraždu,“ odvetil som. „Lenže tú nespáchal. Mám na mysli iné ťažkosti,“ upresnila. „Tie, ktoré k nemu priviedli vás.“

V mesačnom svetle pôsobili budovy majestátne ako maurské

hrady, olúpanú farbu a opadanú omietku nebolo vidieť. „Však ich má, pán Marlowe?“

„Je tu istý majiteľ herne, volá sa Lipshultz,“ začal som. „Larry mu dlhuje peniaze. Ten si ma najal, aby som mu Larryho našiel.“

Prikývla skôr pre seba.

„Mal ťažkosti už aj predtým, však?“ bol som zvedavý.

„Je to umelec, pán Marlowe. Má veľkú fantáziu. Mnohí ľudia vravia, že ako fotograf je génius.“

„A?“

„A je veľmi impulzívny, nedokáže sa správať podľa pravidiel. Ak niečo cíti, tak to spraví. Má umeleckú povahu.“

„A tak uzatvára stávky na základe predtúch,“ dodal som.

„Áno.“

„A tie občas nevyjdú.“

„Nie, nevyjdú. Ale on sa musí slobodne riadiť svojou intuíciou, chápete? Obmedziť ho by bolo ako zadusiť ho.“

„Mal už niekedy nejaké iné ťažkosti?“

Na chvíľu zmĺkla, pozerala von na strieborný oceán pomaly sa prevaľujúci smerom k nám. Dolu na pláži za prílivovou líniou spali tuláci pevne zvierajúci zvyšky svojho imania.

„Myslím, že mal nejaké ťažkosti so ženami.“

„Napríklad?“ zaujímalo ma.

„Neviem, nikdy o tom nehovoril. A ja som sa nepýtala.“

„Prečo nie?“

„Milujem ho,“ vysvetlila. Akoby tým odpovedala na všetky otázky.

„Prečo si teda myslíte, že mal ťažkosti so ženami?“

„Jedna žena mu volávala, a keď potom zavesil, bol naštvaný.“

„Uhm.“

„A ...“ hľadela si na ruky zložené v lone. Čakal som a počúval pritom šušťanie kolies na asfalte

„A?“ zopakoval som po nej.

„A videla som istú fotografiu.“

Vyčkával som.

„Fotografiu ženy. Nemala na sebe šaty a jej póza bola ...“ Intenzívnejšie sa zahľadela na svoje ruky. Pri silnejšom svetle by som asi bol videl, že sa červená.

„Šteklivá?“ pomohol som jej.

„Áno,“ odvetila tak ticho, že som ju sotva počul.

„Ale vy ste sa ho na to nepýtali,“ pokračoval som.

„Nie. Fotografia pochádzala z čias, keď sme sa s Larrym ešte nepoznali. Mal na to vtedy právo. So mnou to nemalo nič spoločné.“

„Dôverujete mu?“

„V tomto zmysle áno. A okrem toho, miluje ma.“

„Celkom iste má prečo,“ poznamenal som.

Zastali sme za domom, kde s Larrym bývala ... pokiaľ Larry nebýval u svojej druhej ženy v Poodle Springs. Vystúpila z auta na svoju stranu a ja na svoju a obišiel som voz smerom k nej. Policajti zastali kúsok za nami.

„Odprevadím vás po dvere,“ ponúkol som sa.

„Netreba,“ namietla. V hlase jej zaznel úzkostný tón.

„Len aby som videl, že sa dostanete dnu v poriadku,“ vysvetlil som. „Aj ja milujem svoju ženu.“

Angel sa zrazu usmiala ako slniečko po daždivej noci.

„To je príma,“ prehodila. „Však?“

„Áno,“ súhlasil som.

Prešli sme po cestičke k hlavnému vchodu, odomkla dvere a vošla.

„Ďakujem,“ povedala.

Potom dvere zavrela. Počul som zapadnúť závoru a tak som sa obrátil a šiel nazad k oldsmobilu. Keď som nastúpil a odlepil sa od chodníka, policajti na mňa zablikali reflektormi. Potom ich zhasli a začali trpezlivo strážiť.

Linde sa nepáčilo, že som bol v noci mimo domu. Ani mne sa to veľmi nepáčilo, ale čo už robiť! Diskutovali sme o tom takmer celé dopoludnie. Potom som zjedol vajcia a šiel spať. Krátko po štvrtej som už bol zasa hore, osprchovaný, oholený, vonný ako púštny kvet, húževnatejší než dva pásovce dokopy, a smeroval som do Agony klubu podať správu svojmu zamestnávateľovi.

V ostrom slnku zívalo parkovisko prázdnotou, tak ako minule. Opäť som postavil auto pred vchod s padacou mrežou a vošiel dnu odchýlenými dvermi. Možno patrilo k Lippyho obchodnej značke mať vždy dvere otvorené pre tých, čo sa nechajú zlákať. Dvojica pištoľníkov tu tentoraz nebola. Lippy začínal byť neopatrný. Prešiel som cez herňu a zaklopal na dvere jeho pracovne. Nijaká odpoveď. Nemali by nechávať otvorené, keď tu nikto nie je. Znovu som zaklopal. Ticho. Stlačil som kľučku. Dvere sa otvorili, vstúpil som a našiel ho. Ešte prv, než som ho zbadal, som vedel, čo nájdem. Klimatizácia spomaľovala proces, ale pach smrti som zacítil, len čo som otvoril.

Lippy sedel na otáčavej stoličke za písacím stolom chrbtom ku mne. Hlava mu odkvácla dopredu, bradou na prsia. Ruky mal založené, teraz už mŕtvolné tuhé, prsty mu začínali puchnúť. Vlasy na zátylku mu zlepila čierna zaschnutá krv. Do pachu smrti sa miešal pach spálených vlasov. Keď som sa pozrel bližšie, zbadal som, že vlasy zlepené krvou má obhorené. Obišiel som stôl a čupol si pred ním. Rana, ktorou strela vyšla, bola tmavá a nepravidelná. Tvár sa mu už začala nafukovať.

Pomaly som vstal a obzrel sa po miestnosti. Nijaký náznak zápasu ani krádeže. Na príborníku stála fľaša kvalitnej škótskej, vedierko na ľad s vodou na dne, jediný pohár. Zásuvky registračnej skrine boli zatvorené a zamknuté. Nič nenasvedčovalo

tomu, že by sa ich niekto pokúsil vylomiť. Vrátil som sa do kasína a narýchlo ho obišiel, pričom som cítil prázdnotu celého priestoru oveľa skôr, než som sa o nej presvedčil na vlastné oči. Obaja telesní strážcovia boli neviem kde. Asi už v sprostredkovateľni práce.

Nahlas som si v prázdnom kasíne povzdychol. Možno som pracoval v nesprávnej branži. Možno som mal robiť agenta pohrebného ústavu. Pomaly som sa vrátil do Lippyho kancelárie. Zrejme tu pohodlne sedel, pozeral sa z okna, obdivoval púšť a niekto sa naklonil ponad písací stôl a malou pištoľou ho zozadu strelil do hlavy. A ja som prišiel a našiel ho. Natiahol som ruku, zdvihol slúchadlo Lippyho telefónu a zavolal políciu. Ak nič iné, aspoň už čo nevidieť nebudem sám.

Asi o tridsať sekúnd prišla s húkačkou dvojica chlapíkov patrolujúcich na diaľnici, tesne pred pomocníkmi šerifa z Riverside a asi dve minúty pred motorizovanou hliadkou z Poodle Springs. Do ich jurisdikcie to síce nepatrilo, ale pre prípad sa ukázali. Okolo mňa sa potĺkali uniformy a upozorňovali ma, aby som sa ničoho nedotýkal, skúmali miesto činu, hľadali stopy a určovali približný čas, až kým sa nezjavila dvojica riversideských vyšetrovateľov v civilných oblekoch spolu s niekoľkými technikmi a chlapíkom s tvárou ako mesiac z kancelárie obhliadača mŕtvol.

Moju výpoveď si vypočul detektív menom Fox. Bol čiernovlasý so zdravou pleťou, a kým sa so mnou rozprával, slnečné okuliare mal posunuté nad čelom.

„Nevidel som vaše meno minulý týždeň v policajných zvestiach?“ opýtal sa Fox. „Neobjavili ste obeť vraždy v Hollywoode?“

„Mám na to talent,“ odvetil som. „V dobrej sezóne sa mi občas podarí objaviť dve, tri mŕtvoly denne.“

„Možno robíte aj čosi navyše, prv než ich objavíte,“ dodal Fox.

„Pravdaže,“ súhlasil som, „bezdôvodne to do nich napálim, potom vás ihneď telefonicky zavolám a počkám, kým prídete a začnete ma upodozrievať. Milujem policajné vypočúvanie.“

Fox prikývol a pozrel na poznámky napísané počas mojej výpovede.

„Aj policajti to milujú. Nemáme na práci nič dôležitejšie, len sa usilovať prekuknúť nejakého druhoradého pátrača z púšte.“

„Býval som druhoradý pátrač, ale to bolo v Los Angeles,“ opravil som ho. „Sem na púšť som sa prisťahoval, až keď som sa oženil.“

„To teda máme šťastie,“ dodal Fox. „Vraveli ste, že Lippy si vás najal, aby ste našli chlapíka, čo mu dlhoval peniaze.“

Prikývol som.

„Kto to bol?“

Mlčal som.

Fox sa zhlboka nadýchol.

„Marlowe,“ začal, „ak viete ešte čosi iné okrem nazízania cez kľúčové dierky, potom musíte chápať, že tu ide o vraždu, a že podozrivý je chlapík, čo zdrhol, keď dlhoval Lippymu prachy. A musíte chápať aj to, že keď odmietnete prezradiť meno osoby podozrivej z vraždy, môžeme vám odobrať licenciu a strčiť vás do chládku.“

Prikývol som. Mal pravdu. Kvôli Larrymu Victorovi, alias Lesovi Valentinovi som sa dostal do príliš prekérnej situácie. Až som sa cítil ako cvok.

„Ten chlapík sa volá Les Valentine a býva v Poodle Springs.“

Fox zakýval na jedného z poodlespringských príslušníkov motohliadky, na mládenčeka s lícami ako jabĺčka a s krátkymi svetlými vlasmi.

„Monson,“ oslovil ho Fox, „poznáte nejakého Lesa Valentina z Poodle Springs?“

Monson prikývol a povedal: „Môžem s vami hovoriť osamote,

seržant?“

Fox nadvihol obrvy a šiel za Monsonom na druhú stranu miestnosti. Zastali pri Lippyho dverách a chvíľu sa potichu zhovárali. Vybral som si zatiaľ fajku, naplnil ju a zapálil. Obhliadač mŕtvol skončil s prehliadkou Lippyho tela. Dvaja chlapi v kombinézach vošli dnu s igelitovým vrecom a nosidlami. Napchali Lippyho stuhnuté telo do vreca, prevalili ho na nosidlá a šli von. Na ceste z kancelárie Lippy ešte vrazil do zárubne dverí.

Fox a Monson dokončili rozhovor a Fox sa vrátil ku mne. Napoly si sadol jednou nohou na kraj Lippyho stola a pozrel na mňa.

„Monson vraví, že Valentine je ženatý s dcérou Claytona Blackstona.“

„To vám musel pošepkať?“ spýtal som sa.

„Vraví ďalej, že vy ste ženatý s dcérou Harlana Pottera.“

„Takže pošepkať musel toto,“ poznamenal som.

„Musel pošepkať oboje,“ odvetil Fox. „Nechcel, aby ste si mysleli, že my, statoční vykonávatelia zákona, sa nechávame ovplyvňovať podobnými skutočnosťami.“

„A nechávate sa?“ bol som zvedavý.

„Asi nie, ale naši šéfovia sa niekedy nechajú ovplyvniť,“ vyhlásil Fox.

„S Harlanom Potterom si nerobte starosti,“ prehodil som.

„Iste!“ odvetil Fox. „Ja si s ním nebudem robiť starosti, vy si s ním nebudete robiť starosti a ani šerif, ktorý chce byť túto jeseň znovu zvolený, si ich nebude robiť. Tak si teda nerobte starosti, sadnite si na chvíľočku do kasína, a my tu zatiaľ upraceme. Chceme s vami ešte prehodiť pár slov.“

Sedel som v kasíne asi hodinu, fajčil som fajku a technici zatiaľ krúžili po lokáli a Fox trávil väčšinu času telefonovaním z Lippyho kancelárie.

O devätnásť tridsať stadiaľ vyšiel.

„Radi by sme si s vami pohovorili trochu dlhšie, Marlowe,“ oslovil ma. „Skočíme do Poodle Springs, je to bližšie.“

„Mám tu auto,“ upozornil som ho.

„Monson sa v ňom zvezie s vami,“ oznámil mi Fox.

Sedeli sme vo vyšetrovacej miestnosti v budove poodlespringskej polície. Ja ako hviezda večera. Zvyšok tvorili stenografka s vlasmi ako ružový grapefruit, seržant Whitestone z Poodle Springs, Fox, poručík Wilton Crump, ktorý bol hlavným vyšetrovateľom riversideského okresu a ako príjemné prekvapenie Bernie Ohls. Crump mal okrúhle plecia, dlhé ruky a krátky krk. Prasačie očká oddeľoval široký plochý nos. Zápästia mal zarastené chlpmi. Oblečený bol v čiernom obleku s vestou a na hlave mal plstený klobúk, ktorý si posunul do tyla.

„Aby sme si navzájom rozumeli, Marlowe," začal Crump. Žul tabak a v ruke držal papierový pohárik, do ktorého si odpľúval. „Viem, že ste zať Harlana Pottera, a nerobí to na mňa vôbec nijaký dojem."

„To je škoda," poznamenal som. „Dúfal som, že si budete chcieť so mnou zatancovať."

Crump držal pohár s tabakovou šťavou v ľavej ruke. Pravou si siahol pod sako a vytiahol odtiaľ kožený obušok. Ukázal mi ho a usmial sa veľavravným tabakovým úsmevom. Zabijackým obuškom si zľahka poplieskal po pravom stehne.

„Nemám veľa času, Marlowe. Nemám veľa času na vaše fóry a nemám veľa času na vaše prefíkané reči. Tento týždeň ste našli dve mŕtvoly, obidve zastrelené malokalibrovou zbraňou do hlavy. Máte k tomu čo povedať?"

„Povedal by som, že je to iba otázka šťastia."

Crump si opäť poplieskal obuškom po stehne a naklonil saku mne. Dych mu páchol, akoby bol vypil whisky a zajedol ju ženšenom. V očných beľmách som mu videl červené žilky.

„Opatrne, Marlowe!" povedal zastretým hlasom. „Buďte čertovsky opatrný!"

Zdvorilo som sa naňho usmial.

„My sme len sprostí poliši,“ vravel ďalej Crump ešte vždy tesne pri mojej tvári, „a vy, bystrý bohatý súkromný detektív, pravdepodobne viete o veciach, ktoré sme my nezbadali.“

„Nie som bohatý,“ opravil som ho. „Moja žena je bohatá.“

Crump pokračoval, akoby som ani neotvoril ústa.

„Zišlo nám však na um, či by nemohla byť dáka súvislosť medzi obidvoma mŕtvolami, čo ste našli. Alebo či ste azda nepovedali losangeleským polišom jedno a nám zasa čosi iné! Preto sme tuto námestníkovi Ohlsovi zavolali, že s vami o tom budeme hovoriť a on navrhol, že sem príde autom. Aj on je zvedavý na to, čo nám poviete.“

Ohls sa opieral o náprotivnú stenu s klobúkom v očiach a s rukami zloženými na prsiach.

„Prv než nás oboch Crump vystraší na smrť, ešte by nás zaujímalo aj čosi iné,“ ozval sa Ohls, „čo keby ste sa trochu unúvali a porozprávali nám, prečo ste naháňali po Western Avenue a Sunset Boulevard o pol štvrtej v noci Angel Victorovú, ktorá je, aby bolo všetkým jasné, manželkou hlavného podozrivého z vraždy Loly Faithfulovej.“

„Keď z neho nedostanem odpoveď, s ktorou budem spokojný,“ pripojil sa Crump, „tak mu predvediem niečo omnoho účinnejšie než strašenie.“

Najprv skĺzol pohľadom na Ohlsa, a potom sa mi uprene zadíval do tváre.

Obrátil som sa na Bernieho. „Ak mi tento Smradlifuk prestane fučať do tváre, môžeme sa pozhovárať.“

Crump ešte vždy nahnutý celkom ku mne ma udrel zboku obuškom do kolena. Bolesť mi vystrelila oboma smermi do celej nohy a do slabín. Noha mi okamžite začala brnieť. Crump mal v kútiku úst tabakovú slinu.

Vyštekol na mňa. „Smradlifuk? Ty inteligent!“

Ohls so založenými rukami ešte vždy opretý o stenu prikázal: „Odložte ten obušok, Crump!“

Crump sa vystrel a zahľadel na Ohlsa.

„Do pekla aj s vami!“ zaklial. „Je to môj väzeň.“

Ohls si vytiahol jednu zo svojich tenkých cigár, vložil ju do úst a zapálil. Potom sa odlepil od steny, pomaly prešiel cez miestnosť a zastal rovno pred Crumpom, s tvárou možno na centimeter od neho. Kým hovoril, z úst mu vychádzal dym.

„Buď odložíte ten obušok,“ prikázal tichým a príjemným hlasom, „alebo vám ho napchám medzi zuby.“

Crumpom trhlo, akoby ho niekto uštipol. Chvíľu nikto nič nevravel. Obaja chlapi stáli proti sebe.

Potom Crump zahlásil: „Ech, do pekla so všetkým,“ zastrčil obušok do zadného vrecka, obrátil sa a vyšiel z miestnosti. Ohls sa pousmial, akoby šlo o žart, ktorému rozumie len on sám, vrátil sa k stene a oprel sa o ňu.

„Tak si o tom teda pohovorme, Marlowe, času máme dosť,“ začal. „Máme na to celú noc. Tuto Fox bude zastupovať Riverside.“

Zapálil som si cigaretu a vtiahol trochu dymu. Možno prišiel čas všetko im vysypať, porozprávať im všetko, o čom nevedia a nechať ich, nech sa s tým popasujú podľa svojho, a ísť domov popíjať gimlety s vlastnou manželkou. Keby vedeli, že Les dlhoval Lippymu prachy a že Les je súčasne Larry, ten istý, ktorý sa pohádal s Lolou predtým, než skončila mŕtva v jeho kancelárii, potom by sa celá vec mohla pohnúť. Larry by zmizol. Muriel by ostala sama a Angel s jej veľkými očami a úsmevom ...

„Lippy mal vždy pri sebe párik ostreľovačov,“ ozval som sa. „Nech ho zavraždil ktokoľvek, musel najprv prejsť okolo nich.“

Ohls sa nepohol ani neprehovoril.

„Odhadujem, že to bola žena,“ pokračoval som. „Pretože to bola malá zbraň. S tou sa k nemu mohol priblížiť hocikto. Bol

obrátený chrbtom. Škótsku mal vonku, akoby očakával, že sa bude piť. Ale pohár iba jeden. Možno mal romantickú schôdzku, ktorá mu v noci zrazu vybuchla.“

Ohls si dal dolu klobúk, vzal ho za striešku a držal si ho pri boku. Prehovoril s cigarkou v ústach.

„To už vieme, Marlowe. Podobné závery si môžeme urobiť aj bez vás.“

Pokrčil som plecami. „To je všetko, čo viem, Bernie.“

Ohls si zľahka potľapkal klobúkom po stehne, druhou rukou vybral z úst cigaru, z vrchnej pery si jazykom odstránil kúsok tabaku a vyberaným spôsobom ho vypľul do kúta.

„V priebehu týždňa ste našli dvoch zavraždených,“ začal. „Môže to byť náhoda. Ale za tridsaťdva rokov, čo som policajtom, som podobnú náhodu nevidel.“

Na to sa dalo ťažko odpovedať. Prešiel som to teda mlčaním.

„Náhody sú nám nanič, Marlowe. Nikam nás neprivedú. Veriť náhode je ako veriť slepej uličke. A policajti nenávidia slepé uličky.“

„Viem.“ odvetil som. „Som z toho nervózny. Niekedy celú noc ani oka nezažmúrim.“

„Nielenže ste našli dve mŕtvoly za týždeň, ale našli ste ich, keď ste hľadali príživníka, z ktorého sa zrazu vykľuje zať Claytona Blackstona.“

„A Clayton Blackstone vám robí starosti?“

„Áno. Aj ja niekedy nemôžem v noci spať,“ odvetil Ohls. Obišiel jeden z doškriabaných javorových písacích stolov a vhodil ohorok cigarety do nedopitej kávy v papierovom poháriku. Opäť sa obrátil ku mne.

„Nemáte už klienta, Marlowe. Nemáte už koho chrániť. Iba ak chcete chrániť seba!“

„Bernie, nemám vám viac čo povedať,“ dodal som.

„Možno ste ho mali nechať Crumpovi, námestník,“ zapojil sa

Fox.

„Crump je sadista s policajným odznakom.“ vysvetlil Ohls. „Nemám ho rád.“

Potom sme všetci mlčali. Ružovovlasá stenografka čakala pripravená zapisovať ďalej. Lenže ďalej už nič nebolo.

Ohls si vzdychol. „V poriadku, Marlowe,“ vyhlásil. Obrátil sa k seržantovi Whitestonovi. „Dá sa použiť vaše väzenie?“

„Samozrejme,“ odvetil Whitestone.

„Tak ho tam zavrite,“ prikázal Ohls. „Strčte ho do cely. Možno si na niečo spomenie.“ „Z čoho ho obviniť, námestník?“

„Z čoho len chcete,“ odvetil Ohls. „Niečo si vymyslite.“ Nato si založil klobúk a vyšiel z miestnosti.

V poodlespringskej base vládol pokoj. Bolo tu ešte zopár ďalších väzňov, ale takto neskoro už všetci spali. Jediný ruch tvorili zvuky spiacich chlapov, občasné zachrápanie, zamrmlanie, raz krátky vzlyk.

Ležal som na prični v tme. Vonku plynul nočný život Poodle Springs. Ľudia jedli neskoré občerstvenie, milovali sa, pozerali filmy v televízii, pokojne spali so psom pri nohách postele a chladnička pritom ticho vrčala v kuchyni. Väzenie bolo spojené s policajnou budovou, a tak som počul prichádzať a odchádzať hliadkové vozy: zvuky ich vysielačiek tlmené nocou, chrapčanie kolies na štrku, raz dokonca sirénu, keď voz v rýchlosti vyrážal. Zväčša však nebolo čo počúvať a nebolo čo robiť.

Premýšľal som, či by Lippyho boli zabili, keby som bol policajtom povedal všetko, čo som vedel. Keby som im bol povedal aspoň toľko, koľko som povedal Blackstonovi. Chlapíci ako Lippy sa zväčša pohybujú na okraji priepasti, lenže smrť je difinitívny pád do nej. Blackstone nemal dôvod zabiť Lippyho, ani ak by zistil, že prenasledoval Lesa kvôli peniazom. Šéfovo slovo tu mohlo stačiť. No Les dôvod mal. A takisto mal dôvod zabiť Lolu Faithfulovú - vydieranie na základe fotografie. Ten, kto zabil Lolu, vybral aj fotografie z Larryho fascikla - v tme som sa usmial sám pre seba. Keď bol v Poodle Springs, volal som ho Les, keď bol v Los Angeles, volal som ho Larry. Niet sa čo čudovať, že som bol popletený - alebo im šlo vari práve o fotografie? Prečo vrah vyraboval celý fascikel? Hľadal, alebo hľadala niečo, a pritom nebolo dosť času prezrieť si ich všetky. Ak by ju zabil Larry, vedel, čo je na fotografiách. Nemusel ich brať všetky. Ale zase mohol, lebo zároveň vedel, že policajti by ich našli, a možno nechcel, aby zistili, že Larry je autorom obrázkov, čo sa predávajú

v každom novinovom stánku skoro ako úžitková grafika. Aj to ho mohlo dostať do ťažkostí.

Strážca prechádzal po chodbe popri celách, gumové podošvy mu vŕzgali. Pred každou celou zastal, nazrel dnu a pobral sa ďalej.

Na tých aktoch nebola ani jedna slávna žena, okrem Sondry Leeovej. A jej fotografiu som mal schovanú pod podlahou v batožinovom priestore môjho auta. Čo ak Larry súhlasil, že Lole zaplatí vydieračské peniaze, a tak prišla k nemu s fotografiou. On ju zabil a obrázok vzal. Zničil ho, ale mala Lola iba jedinú kópiu? Že by bola taká hlúpa? Tomu som neveril. Vydierači sa tak ľahko nevzdávajú svojho vplyvu. Ani len hlúpi vydierači.

Rozmýšľal som o cigarete. Nemal som ani jednu, a ani fajku, a tentoraz ani šnúrky v topánkach, ani kravatu, ani opasok. Vstal som a prešiel sa zopárkrát v malom kruhu po cele. Neuspalo ma to. Opäť som si ľahol na pričňu. Plachtu som nemal, ale mali tu matrac a prikrývku. Bol som už vo väzeniach, kde nemali ani jedno ani druhé. Ach, Marlowe, ty očarujúci dobrodruh! Prečo tu nie je Larry? Keby len nemal peknú, okatú, drobnú ženu, ktorá ho zbožňuje! Je to vôbec jeho legálna manželka? Možno by som si mal preštudovať zákon o bigamii, až budem vonku. Neskôr možno budem riešiť ešte veľa prípadov bigamie.

Zhlboka som sa nadýchol.

Kde však ten obrázok je? Lola určite mala kópiu. U nej doma nebola. Keby ju boli našli policajti, k niečomu by ich priviedla. A tí boli rovnako v koncoch ako ja. Vlastne ešte väčšmi, lebo nepoznali fakty, kvôli ktorým som bol v koncoch ja. Kópia by mohla byť v bezpečnostnej schránke v nejakom trezore. Lenže kde je kľúč? A staré fľandry ako Lola zvyčajne nemávajú bezpečnostné schránky v trezoroch. Možno si schovala negatív u nejakého priateľa. Lenže staré fľandry s prepitým hlasom ako Lola nemávajú dôveryhodných priateľov.

Zasa tu ako najjednoduchšia odpoveď vychádzal Larry, a v

Lippyho prípade bol najjednoduchšou odpoveďou Les. A Les bol Larry.

Ešte raz som sa zhlboka nadýchol.

Niekedy nadránom som napokon zadriemal a snívalo sa mi, že som zaľúbený do obrovskej fotografie nahej Lindy a vždy, keď som ju už mal na dosah, odtiahli ju dvaja drobní mužíčkovia, jeden za osemnásť a druhý bez dvoch za dvadsať, a ušli preč v dokonalej harmónii.

O šiestej ráno mi priniesli horúcu kávu a včerajší rožok. Sadol som si na pričňu a jedol. Hlava ma bolela, v kolene mi ešte vždy behali mravce. Dotkol som sa miesta, kam ma Crump udrel. Bolo napuchnuté a boľavé. Keď som dopil kávu, pocítil som žalúdočnú nevoľnosť. Spal som azda len dve hodiny.

O desať tridsať sa ozvali na chodbe kroky nového strážcu a zastali pred mojou celou.

„V poriadku, Marlowe," oslovil ma. „Ste voľný."

Celý dolámaný som vstal a krivkal za ním po chodbe o tri poschodia vyššie do vestibulu policajnej budovy. Čakala tam Linda a chlapík v bielom obleku a krikľavej košeli.

Chlapík v krikľavej košeli povedal: „Pán Marlowe, som Harry Simpson. Prepáčte, že to trvalo tak dlho. Musel som čakať, kým ráno otvoria súd, kvôli súdnemu príkazu."

Bol opálený a mal lesklé čierne mokasíny s malou zlatou retiazkou nad priehlavkami. Pod košeľou rozopnutou hádam, až po pupok ukazoval nahú hruď, čo vyzerala ako kožená roleta so sivými chlpmi. Mal malé husté fúziky a vlasy ako postriebrené drôty. Ruku mu zdobil ružovkastý prsteň. Poodlespringský právnik. O chvíľu ma začne volať bejby.

Linda stála za ním. Mlčala. V očiach upretých na mňa mala taký vážny výraz, až ma zatláčalo do zeme. Dostal som nazad svoje veci, podpísal ich príjem a vyšli sme hlavným vchodom. Neozval sa nijaký poplašný signál. Lindin cadillac parkoval pod značkou Zákaz parkovania. Vyhradené pre políciu vedľa mercedesu so sklápacou strechou, teraz sklopenou. Ako som o chvíľu zistil, patril môjmu advokátovi. „Kde máš auto?" spýtala sa Linda. „Tam vzadu," odvetil som.

„Zoberiem ťa domov a pošlem Tina, nech ho privezie."

oznámila. „Vyzeráš hrozne.“

Ale ešte vždy lepšie, než som sa cítil. Simpson sa pridal. „Možno budete musieť svedčiť, pán Marlowe. Pokúsim sa to zariadiť. Ak mám byť úprimný, meno pána Pottera má svoju váhu, ale veľa zaručiť nemôžem.“ „Viac, než môžem ja,“ odvetil som. Linda mi otvorila pravé dvere cadillacu. „Nastúp, miláčik,“ požiadala ma.

„Mám dačo odkázať vášmu ockovi?“ opýtal sa Simpson. „Len mu za mňa poďakujte,“ povedala. „Zavolám mu.“ Potom obišla auto, nastúpila a domov sme sa viezli mlčky. Doma sa Linda ozvala prvá. „Myslím, že by si sa mal osprchovať a ísť si pospať. Pozhovárame sa neskôr.“

Bol som príliš unavený, aby som diskutoval o tomto bode alebo o čomkoľvek inom. Urobil som, ako navrhovala, aj keď v zmenenom poradí.

O šiestej popoludní som už bol zasa takmer človekom. Osprchovaný a oholený som sedel pri bazéne v hodvábnom župane s vreckom plným ľadu na napuchnutom kolene. Tino priniesol dvojitý gimlet z vodky s ľadom pre mňa a jednoduchý pre madam. Hľadel som na zlatožltú priezračnú farbu nápoja v hrubom hranatom pohári. V ľahkom vánku, ktorý sa objavil navečer, sa voda v bazéne mierne vlnila. Napil som sa a pocítil, ako mi nápoj uvoľňuje celé telo a odplavuje stopy nervozity. Pozrel som na Lindu. Sedela na ležadle s nohami na zemi a kolenami spolu, trocha sa nakláňala dopredu a oboma rukami držala v lone pohár. „Ocko zúri,“ poznamenala. „To mi môže byť ukradnuté,“ odvetil som. „Dostal ťa von,“ upozornila ma.

„Aj tak mi to môže byť ukradnuté,“ zopakoval som. „A čo ty?“

Pomaly pokrútila hlavou a hľadela do pohára, akoby na jeho dne hľadala odpoveď, ktorú ešte celkom nepoznala.

„Bol som v base už aj predtým, Linda. To je riziko povolania,

tak ako nuda a boľavé nohy.“

„Polícia vraví, že si bránil výkonu spravodlivosti.“ „Polícia vraví to, čo sa jej hodí,“ odvetil som. „Chceli odo mňa, aby som im povedal niečo, čo podľa mňa nemusia vedieť.“

„A za to ťa dali do väzenia? Je to legálne?“ „Asi nie, ale robí sa to bežne. Po čase to pochopíš.“ „Je legálne nepovedať im, čo chcú vedieť?“ „Na to je rovnaká odpoveď, nazdávam sa. Lenže človek nemôže robiť moju prácu a vážiť si pritom sám seba, ak dovolí polišom rozhodovať, čo má a čo nemá spraviť.“

„Ak mám byť úprimná, nechápem, ako môžeš robiť svoju prácu a vážiť si pritom sám seba,“ pokračovala Linda.

„Len preto, že je spojená s občasným pobytom vo väzení? Len preto, že si vyžaduje styk s nižšími vrstvami?“

„Ja tvojho anciáša, Philip, to nie je fér,“ odvetila. „Nie je moja vina, že mám bohatého otca.“

„Nie,“ súhlasil som. „Nie je. A ani moja. Lenže zapamätaj si jedno: Zbohatnúť v tejto krajine ako Harlan Potter môže človek len vtedy, ak je dosť bezohľadný, ak porušuje pravidlá a trávi čas s ľuďmi, ktorých by si sa nedotkla ani malíčkom.“

Linda niekoľkokrát dôrazne pokrútila hlavou.

„O tom neviem. Ani ma to dokonca nezaujíma. Viem však, že nerozumiem tomuto manželstvu. Najmenej polovicu nocí si preč. Neviem, kde si, ani čo robíš. Mohli by ťa zavraždiť. Ráno vstanem a telefonujú mi, že si vo väzení. Môj manžel! Tu, v Poodle Springs! Vo väzení!“

„Čo budú vravieť na obed?“ doplnil som ju. „Ja tvojho anciáša, Marlowe, nebuď taký hnusný nafúkaný snob! Mám tu priateľov, záleží mi na nich. Chcem, aby im záležalo na tebe. Nechcem sa dopočuť, že sa mi za chrbtom vysmievajú kvôli môjmu manželovi.“

„To sa ti v každom prípade budú,“ odvetil som. „Nie preto, že som detektív. Nie preto, že som strávil noc vo väzení. Budú sa zo

mňa vysmievať, lebo som neúspešný človek. Nemám nijaké peniaze. V tejto veľkolepej krajine sa ľudia posudzujú podľa toho, moja milá!“

„Ale ja mám peniaze, mám dosť pre nás oboch.“

„A práve to je to! Celý čas sa ti to pokúšam vysvetliť. Ja si ich nemôžem vziať. Jediný spôsob, ako sa zachrániť pred nálepkou neúspešný človek, je ostať nezávislý. Byť absolútne sám sebou. Ja, Marlowe - Galahad, rytier stoky. Sám rozhodujem, čo urobím. Nedám sa kúpiť, ani do ničoho nanútiť, dokonca ani pomocou lásky. Človek je úspešný, ak má peniaze. Potom sa však musí vzdať mnohých vecí.“

Bol to na mňa dlhý prejav. Spláchol som ho trochou gimletu. Nepomohlo. Gimlety patria k skorému popoludniu v pokojných baroch, kde sa stoly blyštia od leštidla a svetlo sa filtruje cez sklo fliaš a barman má naškrobenú bielu košeľu s vyhrnutými manžetami. Gimlety patria k rukám držiacim sa ponad stôl, keď sa nevraví nič a chápe sa všetko. Položil som pohár na stolík. Linda sa svojho ani nedotkla. Mala ho len na to, aby sa doň pozerala.

„Keď si doma,“ začala fádnym hlasom, „a ideme do postele, na stolíku vedľa peňaženky a kľúčov od auta leží pištoľ.“

„Zvykol som spávať s pištoľou medzi zubami.“ odvetil som. „Zistil som však, že tu, v púšti, je to bezpečnejšie takto.“

Linda odvrátila zrak od pohára a pozrela na mňa.

„Takto to nejde,“ oznámila napokon. Vstala, pričom ešte vždy držala pohár v obidvoch rukách. „Nevravím, že je to tvoja vina ... ale nejde to.“

Obrátila sa a vošla do domu.

Zdvihol som pohár s takmer nenačatým dvojitým gimletom a chvíľu som naň zízal bez toho, aby som sa napil. Potom som jednoducho obrátil zápästie a vylial ho oblúčikom na zem. Prázdny pohár som pozorne odložil hore dnom na stôl, vystrel som sa na ležadle a počúval, ako sa mi topí ľad vo vrecku priloženom na

koleno.

Noc som strávil v hosťovskej izbe. Ráno som vyrazil z domu zavčasu. Dal som si kávu v bufete na ceste do Riverside. kde predávali aj plnené placky a malé retiazky na kľúče s príveskami z pravých zlatých nugetov. Viezol som sa k domu Muriel Valentinovej, a púšť sa zdala nehostinnejšia než kedykoľvek predtým. Zem s jej drsným rozrušeným povrchom vyzerala ako nazlostená vdova a kaktusy sa tvárili grobianskejšie, než som si ich pamätal zo včerajška. Na tvrdej nezúčastnenej oblohe nebolo ani obláčika a horúčava sucho dobiedzala, zatiaľ čo som kráčal po chodníku k Murielinmu domu. Na zazvonenie mi otvoril sluha, nechal ma stáť v hale a išiel zavolať pani Valentinovú.

Zjavila sa a vyzerala takisto pochmúrne ako púšť. Podľa očí sa zdalo, že plakala a ústa mala úzke. „Nie je tu," oznámila.

„Váš manžel?" spýtal som sa

„Áno. Neviem, kde je."

Objavil sa konček jazyka, dotkol sa spodnej pery a zmizol.

„Kedy odišiel?"

„Odišiel na druhý deň, ako ste ho tu nechali," dodala.

„Viete, že Lipshultz je mŕtvy?" overoval som si.

„Áno."

„Vedeli ste, že bol zamestnancom vášho otca?" spýtal som sa.

Ustúpila dozadu, akoby som jej ukázal živého hada.

„Agony klub patrí vášmu otcovi," vysvetlil som.

Nepovedala na to nič. Len na mňa zízala s napätou tvárou, konček jazyka sa občas vystrčil a oblizol spodnú peru. Pozeral som na ňu. Nič iné sa už nestalo. Napokon som sa obrátil a vyšiel von a zavrel za sebou dvere. Bolo jej horšie než mne. Nastúpil som do oldsmobilu a chvíľu hľadel do prázdna, potom som zaradil rýchlosť a zamieril do Los Angeles.

Angel som našiel sedieť na dvore a pozorovať pláž. Na tanieriku ležala vychladnutá hrianka a v šálke černel čaj od vrecúška ponoreného vnútri. Angel sedela na hojdacej sedačke, kolená zdvihnuté až pod bradu si oblápala rukami. Hojdačka sa mierne kolísala, ale nebolo to skutočné hojdanie. „Nie je tu," oznámila mi. „Čakáte naňho?" opýtal som sa.

„Áno. Nešla som ani do práce. Nemôžem. Musím tu byť, keby náhodou prišiel."

„Stratil sa mi," začal som. „Nie je tam, kde som ho nechal."

Hojdačka sa trochu pohla. Angel nevravela nič.

Jediným prirodzeným zvukom za mnou bol zvuk príboja stlmený tým, že narážal do piesku a prevaľoval sa na ňom. Po pláži okolo chodili oboma smermi ľudia. O kus ďalej hučal buldozér, ktorý zhŕňal piesok na nové ihrisko.

„Nestojí za to, Angel," oslovil som ju. „Ten človek nemá chrbtovú kosť."

„Milujem ho," dodala a pokrčila plecami. Hojdačka sa opäť trochu pohla a zastala.

Myslel som na Muriel, na jej tvár zbavenú všetkého okrem číreho utrpenia. Pozrel som sa na Angel. Dokázala by Angel odpustiť aj tamto, druhú ženu? Dofrasa, druhú manželku? Tento hnusný plaz mal dve milujúce manželky. Ja som bol na najlepšej ceste prísť o jedinú. „Vôbec netušíte, kde by mohol byť?" spýtal som sa.

Pokrútila hlavou.

„Určite príde sem," odvetila. „Skôr alebo neskôr."

„Nie som si taký istý, Angel," vravel som ďalej, „že nezabil Lippyho."

„Neurobil by to," odvetila.

„Ak zabil Lippyho, mohol zabiť aj Lolu."

Angel jednoducho, ale nekompromisne pokrútila hlavou a ďalej hľadela na pláž.

Nemal som už čo povedať. Ak zabil Lolu, a ja som mu pomohol ujsť, potom som bol za Lippyho smrť rovnako vinný ako on. Pokúsil som sa na ňu aspoň kyslo usmiať, obrátil som sa a šiel. Keď som sa obzrel, ešte vždy nehybne hľadela na pláž.

Z Venice som sa odviezol do mesta navštíviť Bernieho Ohlsa. Sedel vo svojej kobke za prázdnym písacím stolom len s telefónom, na otáčavej stoličke, s klobúkom zaveseným na háku na dverách.

„Dostal vás von Harlan Potter?“ opýtal sa, keď som vstúpil. „Alebo ste sa prekopali tunelom?“

„Bol to Potter,“ odvetil som.

„Stavím sa, že bol z toho celý šťastný, rovnako ako jeho dcéra,“ podotkol.

„Ako losos po vytrení,“ prikývol som. Sadol som si na obyčajnú stoličku oproti stolu. Na stenách neboli nijaké obrázky, nijaké hlbokomyseľné citáty, dokonca ani okno. Vedel som, že Ohls zabil najmenej deväť chlapov, mnohých v situácii, keď si mysleli, že ho majú na muške.

Jeho kancelária bola neosobná ako pohľad vrchného.

„Nevyzeráte dobre, Marlowe,“ oslovil ma. „Vyzeráte ako človek, čo zle spal a mal biedne raňajky.“

„Les Valentine a Larry Victor sú jedna a tá istá osoba,“ povedal som.

Ohls sedel s jednou nohou vyloženou na otvorenej spodnej zásuvke písacieho stola. Zložil ju, obrátil sa so stoličkou dokola a obidve nohy pomaly položil na zem.

„To je fakt?“ opýtal sa. Takmer som videl, ako to v mysli preberá zo všetkých strán.

„Nie je každý z nich ženatý?“ spýtal sa.

„Áno.“

„A vy to už istý čas viete!“

„Vedel som to už pred vraždou Loly Faithfulovej,“ priznal

som sa.

„Keby ste nám to boli hneď povedali, možno Lipshultz nemusel zomrieť,“ vyčítal mi Ohls.

„Áno.“

Ohls pootočil stoličku a opäť si vyložil nohu na zásuvku. Zakliesnil si prsty a zložené ruky založil za krk.

„Marlowe z púšte,“ odfrkol. „Detektív každým cólom.“

Nechal som ho. Zaslúžil som si, čo malo prísť.

„Nemyslíte, že ste tentoraz poriadne prestrelili, vy mudrlant? Ochraňujete chlapíka, ktorého netreba. Povedzme, že si to Lippy zaslúžil viac než iní. No tentoraz si to naozaj nezaslúžil, a ešte od takého chlapa.“

„Nikto si to nezaslúži, Bernie.“

„Len si doprajte trochu ľútosti, Marlowe. A zatiaľ mi môžete vysvetliť, prečo ste nám zatajovali informácie!“

„Nebol som presvedčený, že to spravil,“ odvetil som.

„Vy ste neboli presvedčený, že to spravil!“ zopakoval Ohls. „Kto vás na to splnomocnil? Toto je policajná záležitosť, kamarát!“

„Je to životný stroskotanec a plaz bez chrbtovej kosti, ale má zlatú peknú ženu, ktorá ho miluje takého, aký je.“

„Iba jednu?“ opýtal sa sarkasticky Ohls.

Pokrčil som plecami. „Aj k tomu sa dostanem. Ešte vždy neviem, či to spravil, ale musím pripustiť, že to vyzerá čím ďalej, tým pravdepodobnejšie.“

„Takže vy ste kryli chlapíka, ktorého sotva poznáte, lebo má zlatú ženu?“

„Vyzerali spolu šťastní, Bernie. Také čosi sa nevidí príliš často. A predstavil som si, že ak ho dostanete, zapadne vám do prípadu tak dobre, že bude mať slučku na krku prv než verejný obhajca otvorí aktovku.“

„Nezvyknem dostávať ľudí do väzenia nezákonným

spôsobom, Marlowe.“

„Vy, Bernie, určite nie, ale ani neodmietnete hlavného podozrivého. S prvou z obetí sa predtým pohádal a okrem toho má veľmi problematickú povesť. A guráže má asi toľko ako tortové želé...“ Obrátil som ruky dlaňami nahor a roztiahol ich.

„Barman vraví, že spor medzi ním a Lolou začal, keď mu ukázala nejaký obrázok. Viete o tom dačo?“

„Larry mal plný fascikel obscénnych fotografií,“ vysvetlil som. „Poprezeral som si ich, keď som objavil jeho kanceláriu.“

„Teraz tam nie sú,“ poznamenal Ohls. „Čo to boli za fotografie?“

„Hlavne ženy. Fotografie toho druhu mohli zarobiť väčšiu sumu peňazí ešte tak pred dvadsiatimi piatimi rokmi.“

„Dnes by sa z toho ťažko dali vytĺcť slušné prachy,“ zahlásil Ohls. „Ibaže by sa použili na vydieranie.“

Pokrčil som plecami.

„Dobre, Marlowe,“ zhrnul to Ohls, „poviete mi to celé od začiatku, pekne pomaly, jednoduchými výrazmi, aby som z toho nebol jeleň. A až si to všetko vypočujem a uznám, že ste ma nechceli prekabátiť, potom zavoláme stenografku, prejdeme si to ešte raz a ona to zaznamená.“

Vyložil si obidve nohy na stôl, šuchol sa chrbtom trochu nižšie na stoličku a ruky si zložil na solar plexus.

„Začnite,“ prikázal.

Vyrozprával som mu všetko po poriadku. Len to som mu nepovedal, že mám obrázok Sondry Leeovej v kufri auta. Keď som sa dostal k časti o Blackstonovi, sám pre seba si ticho hvízdol. Dokončil som a Ohls sa ma spýtal: „A ešte vždy si myslíte, že Larry či Les, či ako sa to vlastne volá, to nespravil?“

„Neviem, Bernie. Som tu. Povedal som vám, čo viem. Obaja rovnako veľmi dobre vieme, ako dlho ten človek ostane medzi živými, keď sa Clayton Blackstone dozvie, že jeho dcéra je vydatá

za bigamistu.“

„Malá prácička pre rýchleho Eddieho,“ odvetil Ohls.

„Celkom malá,“ súhlasil som.

„Mohli by sme vás obviniť zo znemožňovania výkonu spravodlivosti,“ povedal Ohls. „Ďalej by tu bolo bránenie v plnení služobného výkonu policajnému úradníkovi, napomáhanie pri páchaní trestného činu a pri úteku podozrivého, spoluvina pri spáchaní vraždy, podvodné získavanie informácií o motorových vozidlách, vydávanie sa za policajného úradníka a osobná hlúposť väčšia než u troch somárov.“

„Prekročil som ešte aj výpožičnú lehotu v knižnici,“ dodal som. „To len pre úplnosť!“

„Zmiznite odtiaľto,“ zavrčal Ohls.

„A čo stenografka?“ spýtal som sa.

„Čert ber stenografku!“ zahrešil. „Marlowe, ak vás prichytím, že ste čo aj len vkročili na trávnik, kde je to zakázané ...“ kývol rukou a naznačil mi, že mám vypadnúť. Akoby odháňal komára.

Tak som teda vstal a šiel.

Pohyb je občas dobrá náhrada za činnosť. Nemal som čo robiť a nemal som sa na koho ísť pozrieť, a tak som sa odviezol do západnej časti Los Angeles navštíviť Sondru Leeovú. Plavovlasá recepčná s dlhými stehnami tam bola opäť. Oznámila mi, že Sondru Leeovú očakávajú v priebehu nasledujúcej polhodiny, a tak som si sadol na jednu zo strieborných pohoviek bez bočných operadiel, ktoré stáli na ľavej strane miestnosti. V strieborných rámoch tam viseli momentky manekýnok, ktoré agentúra zastupovala. Čiernobiele, teatrálne osvetlené, s výrazom koketnosti, ktorú dokážu zachytiť len módni fotografi. Sondra bola jednou z nich, na fotografii z profilu hľadela do nadpozemských diaľav s abnormálne veľkým čiernobielym klobúkom na hlave. Čo bolo omnoho viac, než mala oblečené na obrázku, ktorý som mal zrolovaný vo vrecku.

Čas sa posúval pomaly ako nemotorná húsenica. Vošla vysoká chudá vyobliekaná žena, prevzala od recepčnej nejaké odkazy a odišla. Ďalšia žena - havranie vlasy, bledá pleť, karmínový rúž - vstúpila, povedala čosi recepčnej a pokračovala ďalej do niektorej z vnútorných miestností. Poobzeral som sa okolo, zbadal som popolník na striebornom podstavčeku, pritiahol si ho, vybral som si cigaretu a zapálil ju. Použitú zápalku som pustil do popolníka a vtiahol dym. Na stene za recepciou viseli veľké hodiny v tvare bendža. Tikali tak ticho, že mi chvíľu trvalo, kým som zachytil ich zvuk. Z času na čas ticho zamraučal telefón a recepčná sa vždy ozvala jasným hlasom: „Agentúra Triton, dobrý deň.“ Kým som tam sedel, povedala to najmenej štyridsaťkrát bez akejkoľvek obmeny. Z cigarety mi ostal len ohorok. Zatlačil som ho v popolníku a vystrel si chrbát. Kým som sa vystieral, vošla Sondra Leeová. Mala krátke žlté šaty a veľký žltý klobúk. Nespoznala ma,

dokonca ani keď som vstal a oslovil ju: „Slečna Leeová!“

Obrátila sa a pozrela na mňa s neosobným priateľským výrazom v tvári, ktorý mávajú slávni ľudia, ak ich niekto spozná.

„Som Marlowe,“ pripomenul som sa jej. „Pred pár dňami sme sa rozprávali u vás doma o Lesovi Valentinovi a o iných veciach.“

Úsmev ostal neosobný, len už bol menej priateľský.

„A?“ spýtala sa.

„A bavili sme sa tak dobre, že by som sa chcel s vami ešte chvíľu pozhovárať.“

„Prepáčte, pán Marlowe. Obávam sa, že nemôžem. Dnes popoludní mám fotografovanie.“

Pristúpil som k nej a zároveň som vytiahol z vnútorného vrecka fotografiu, na ktorej pózovala nahá, a vyrovnal som ju. Podržal som jej ju tak, aby na ňu videla len ona, nie recepčná.

„Zdržím vás len celkom krátko,“ začal som. „Myslel som, že by ste mi mohli pomôcť s touto fotografiou.“

Pozrela sa na ňu a jej tvár neprezrádzala nič.

„No dobre,“ odvetila. „Môžeme sa pozhovárať vnútri.“

Zaviedla ma do malej šatne s veľkým zrkadlom obstavaným žiarovkami. Toaletný stôl pred ním bol plný kelímkov a túb a púdrov a štetcov. Pri stene vpravo odo dverí stála váľanda a vysoká rozkladacia plátenná stolička. Na čiernom plátne operadla bolo bielymi literami napísané Sondra. Sadla si na ňu a nohy ledabolo vystrela pred seba.

„Takže vy ste ďalší malý špinavý vydierač,“ začala rovno.

„Nie som taký malý,“ odvetil som.

„Len pre vašu informáciu, vy odporný šváb, za ten obrázok vám nedám nič. Pre mňa je bezcenný. Pošlite ho do časopisov, povylepujte ho na autobusových staniciach, je mi to jedno. Fotografie ako táto by niekomu mohli ublížiť tak pred tridsiatimi rokmi.“

„Larrymu Victorovi teda veľa nevyniesli,“ povedal som.

„Nie viac ako vám, mizerák,“ odvetila. Vybrala cigaretu pastelovej farby s filtrom, vložila si ju do úst a zapálila priehľadným zapaľovačom, v ktorom je vidieť, koľko kvapaliny sa už minulo.

„Ale skúšal to,“ zaujímalo ma.

„Samozrejme, že skúšal. Neskúšajú to vari všetci z tohto bahna?“

„Povedali ste mu, aby sa stratil,“ pokračoval som.

„Tommy mu to povedal,“ dodala.

„A vy ste sa k tomu možno pridali,“ poznamenal som.

Sondra pokrčila plecami. „Máte šťastie, že tu Tommy nie je,“ prehodila.

„Jasné,“ súhlasil som, „minule som si ledva ledva zachránil holý život.“

Tvár jej prezrádzala, že z minula si toho veľa nepamätá.

„Bol som u vás doma,“ pripomínal som jej, „aby som sa opýtal na fotografa menom Les Valentine.“

„Nasávala som?“ bola zvedavá.

„Áno. A domnievali ste sa, ak sa nemýlim, že by som možno chcel nasávať s vami.“

Ak sa pamätala, nedala to najavo. Neukázala ani náznak rozpakov.

„Tommy to neznáša,“ vysvetľovala. Neznelo to však, že by ju zaujímalo, či to Tommy znáša alebo nie. „Tak teda čo chcete, Marlowe? Alebo ste jeden z tých, čo im robí dobre, keď sa môžu zhovárať so ženou a prezerať si ju pritom vyzlečenú na obrázku?“

„Je to jedna z mojich najobľúbenejších činností. Tentoraz sa však pokúšam nájsť Larryho Victora.“

Zdvihla hlavu a na chvíľu sa na mňa zahľadela.

„Larryho? O čo tu vlastne ide?“

„O prípad, na ktorom robím,“ vysvetlil som.

„Nepokúšate sa ma teda pumpnúť?“

„To by som sa neodvážil,“ prehodil som. „Čo mi môžete povedať o Larrym?“

„Cudzopasník v plne rozvinutej podobe,“ začala Sondra. „Vyrábal treťotriedne fotografie a živil sa fotografovaním nahých dievčat do porno časopisov a pre obchody určené výhradne pánom. Fotografoval aj mnohé z nás, keď sme začínali a pokúšali sa zarobiť si na živobytie, alebo keď sme chceli, aby si nás niekto všimol. Mal slušný zoznam, ktorý obsahoval množstvo modeliek. Bohvie prečo, ale nosil príčesok a celý čas sa mu potili ruky. Lenže ...“ Pokrčila plecami. „Ľudia sú všelijakí!“

„Fotografoval teda dievčatá, a keď sa z niektorej stala známa modelka, snažil sa ju vydierať.“

„Alebo keď sa niektorá z nás dostala k filmu,“ upresnila. „Štúdiá majú z podobných afér vždy hrôzu. Dievčence, čo sa dostali k filmu, pravdepodobne platili.“

„Nie je to zlý spôsob. Predať svoje výrobky raz, a potom neskôr možno ešte raz a za vyššiu cenu.“

„Ako účastiny, ktorých hodnota stúpa,“ dodala Sondra. Usmiala sa a potiahla si z dohorievajúcej cigarety, podržala v sebe dym, a potom ho s úsmevom vyfúkla. „Lenže pomery sa zmenili. Po čase už ľudí prestalo zaujímať, či ktosi ukazuje svoju nahotu verejne, a Larryho obchody začali závratne upadať.“

„Zastarali zmenou pomerov,“ podotkol som, „ako sluhovia v livrejach. Vedeli ste, že sa neskôr oženil?“

„Stratila som Larryho z dohľadu už dosť dávno. Keď som sa vyškriabala zo stoky, v ktorej sa pohyboval on.“

„A nepoznáte fotografa Lesa Valentina?“

„Nie.“

„Muriel Valentinovú? Muriel Blackstonovú? Angel Victorovú?“

Za každým menom, ktoré som spomenul, pokrútila Sondra hlavou.

„Nespomínate si na dákych jeho dôverných priateľov z tých čias?“ spýtal som sa.

Krátko sa zasmiala. „Priateľov? Nič také. Ak ten potkan mal nejakých priateľov, určite to neboli chlapi.“ Opäť pokrútila hlavou. „Tomu som nikdy nerozumela.“

„Nespomínate si na nejaké meno?“ opýtal som sa.

Zase vtiahla dym a vyfukovala ho v kúdoloch. Pokrútila hlavou.

„Nie,“ odvetila. „Nespomínam.“

„A neviete náhodou, kde by asi mohol byť teraz?“

„O to vám teda ide!“ svitlo jej. „Je nezvestný?“

Prikývol som.

„Nie,“ odvetila. „Nie. Nemám ani najmenšiu predstavu.“

Ešte vždy som držal v ruke jej fotografiu. Podal som jej ju. Vzala ju a pozrela na ňu.

„V tých časoch som bola kus,“ poznamenala.

„Ešte vždy ste,“ odvetil som.

Usmiala sa na mňa. „Ďakujem,“ povedala. Zberal som sa na odchod.

„Marlowe,“ ozvala sa.

Zastal som s rukou na kľučke a obzrel sa.

„Pamätám si všetko, čo sa odohralo, keď ste ma minule navštívili,“ vyhlásila.

„Aj ja,“ odpovedal som.

Opäť sa na mňa usmiala. „Moja ponuka ešte vždy platí,“ dodala.

„Ďakujem.“ venoval som jej jeden vražedný úškrn a odtiahol som.

Viezol som sa po Westwood Avenue do Village a potom po Weyburn a Hilgar Avenue okolo univerzity na Sunset Boulevard a ďalej na východ.

Larryho Victora som takmer nepoznal a už som z neho začínal byť chorý. Manželstvo sa mi rúcalo, policajti medzi sebou súťažili, kto vymyslí lepší plán, ako ma dostať na čo najdlhšie pod zámok, Clayton Blackstone a Eddie Garcia striehli za rohom a všetko, čo som sa o Larrym Victorovi dozvedel, ma nútilo čudovať sa, prečo som sa kvôli nemu vôbec hnal do takých ťažkostí. Možno naozaj zabil Lolu, možno bol aj taký hlúpy, že ju zabil vo vlastnej kancelárii. Možno zabil aj Lippyho, možno bol tuhší chlapík, než som si o ňom myslel. Ak je však niekto taký cvok, aby zabil ženu vo vlastnej kancelárii, keď sa s ňou predtým pohádal na verejnosti, dokáže vôbec odstrániť z cesty dvoch telesných strážcov, aby mohol zabiť Lippyho, kým oni kdesi nasávajú a Lippy pozerá von oknom?

Prešiel som okolo bláznivo narúžovo omietnutého hotela Beverly Hills, napoly skrytého za palmami. Na oboch stranách lemovali Sunset Boulevard veľké domy, drahé a škaredé tým zvláštnym spôsobom, ktorý dokážu vyprodukovať len peniaze v Južnej Kalifornii. Filmové hviezdy, režiséri, producenti, agenti, tí všetci objavili spôsob, ako obaliť prázdnotu, aby sa dala predávať ako sny.

Lola musela Larryho vydierať na základe fotografie. A určite nebola taká hlúpa, aby šla na schôdzku so svojím jediným exemplárom. Musela mať rezervu. Lenže kde? Jej dom som preosial ako žito, a nenašiel nič. Ani omrvinku. Kam to teda mohla skryť? Kam by som čosi podobné skryl ja?

Bol som už na Sunset Strip s vývesnými tabuľami spevákov, o

ktorých som nikdy nepočul, a s honosnými butikmi, ktoré vyzerali ako francúzske vidiecke chalupy. Z Horn Avenue odbočil na Sunset chlapík s dlhými čiernymi kučerami v dvojsedadlovom športovom aute, ktoré bolo dlhšie než môj oldsmobil. Pneumatiky mu zakvílili, keď zošliapol brzdu pred svetlami o štyridsať metrov skôr, ako musel. Voz to bol škaredý, nepraktický, nápadný, neekonomický a nevhodný nájazdu vo veľkomeste. Ale bol drahý.

Prešiel som cez Hollywood a odbočil na Kenmore Street k Lolinmu domu. Čosi mi zišlo na um.

Trávnik pôsobil ešte neudržiavanejšie, všetko ostatné však vyzeralo tak isto ako minule. Ľudia zomierajú, srdcia im pukajú, dynastie sa rúcajú a tráva ustavične rastie a priečelia domov zvetrávajú veľmi pomaly. Zaparkoval som pred domom, vyšiel po schodíkoch a zastal pod chladivým previsom verandy. Schránka bola plná pošty, ktorú už Lola nikdy neprečíta: katalógy a reklamné letáky sa nahromadili na zemi pod schránkou. Pošte zrejme nikto nič neoznámil. Vybral som obálky zo schránky. Väčšinou to boli účty, nič osobné. Zasa som otvoril dvere rovnako ako minule a zasa som vošiel. Dnu to vyzeralo tak, ako som to minule zanechal. Poštu som položil na stôl v hale a poobzeral sa po dome. Predtým som hľadal fotografiu. Tentoraz som hľadal niečo iné, kľúčik, potvrdenku, náznak, čo mi prezradí, kam fotografie schovala. Muselo to tu byť. A aj bolo. Asi o hodinu som to našiel. Medzi nezaplatenými účtami v priehradke písacieho stola som našiel potvrdenku z úschovne balíkov na hlavnej stanici.

Trvalo mi pol hodiny, kým som sa tam dostal, zaparkoval, našiel úschovňu a predložil potvrdenku. Postarší černoch sa odšuchtal do katakomb skladišťa a vynoril sa asi po troch týždňoch s plochou hnedou obálkou na zhyboch prelepenou priehľadnou lepiacou páskou. Na jej lícnej strane bolo ozdobným rukopisom napísané Lola Faithfulová. Bodku na i v slove Faithfulová tvoril veľký krúžok. Vzal som obálku a šiel, v čakárni som si sadol na

prázdnu lavičku a otvoril ju. Bola v nej lesklá fotografia osemnásťkrát dvadsaťštyri a malá priesvitná obálka s negatívom. Fotografia zachytávala Muriel Blackstonovú Valentinovú v kožených čižmách na vysokých opätkoch a v ničom inom. Jej nahé telo ponúkalo všetko, čo sľubovalo.

Usmievala sa zvodným úsmevom, ktorý bol trochu nesúmerný. Pohľad mala sklený. Zdvihol som negatív a pozrel sa naň proti svetlu. Zodpovedal fotografii. Vhodil som negatív aj pozitív späť do obálky a zamieril von, popod oblúky staničnej budovy a okolo stanovišťa taxíkov k môjmu autu.

Vrátil som sa do Venice. Na pláži som zašiel do kaviarne kombinovanej s kníhkupectvom, v ktorej pracovala Angel ako servírka. Zástup obedujúcich sa už rozišiel, zostalo tu len zopár typov, čo boli na mol už takto zavčasu. Popíjajúc pri stolíkoch sa veľmi usilovne snažili budiť dojem, že tu iba zabíjajú voľný čas. Sadol som si a objednal kávu. Angel mi ju priniesla.

„Počkajte chvíľku," požiadal som. „Musím vám dačo ukázať."

Nohou som spod stola vytlačil stoličku.

„Nesmieme posedávať so zákazníkmi," vysvetlila mi Angel, „ale teraz mám nárok na prestávku. Môžete ísť so mnou dozadu."

Vstal som a prešiel za ňou cez kuchyňu do skladu, kde boli pri stenách z neomietnutých škvarových kvádrov naukladané veľké päťlitrové konzervy paradajok a fľaše olivového oleja. Pri dverách stála metla a vedro.

Vybral som Murielin obrázok a podal ho Angel.

„Poznáte ju?" opýtal som sa.

Angel pokrútila hlavou. Líca jej sčerveneli. V poslednom čase som videl priveľa nahých tiel na obrázkoch, takže som akosi pozabudol, že by ju to mohlo priviesť do rozpakov. Páčila sa mi za to ešte väčšmi.

„Prepáčte," ospravedlnil som sa jej. „Ale mám len túto fotografiu."

„Nič sa nestalo," odvetila. Opäť sa pozrela na obrázok. „Má nádherné telo," dodala.

„Áno," súhlasil som. „Ten obrázok robil Larry."

„Larry?"

„Dokázať to nemôžem, ale viem, že túto fotografiu ukázala Lola Larrymu. keď sa vtedy pohádali. S ňou sa ho pokúšala vydierať."

„Lebo je na nej nahá žena?“

„Lebo toto je jeho manželka,“ vysvetlil som.

Angel sa na mňa váhavo usmiala.

„Nerozumiem,“ prehodila.

„Larry používa aj meno Les Valentine,“ objasňoval som. „A ako Les Valentine sa oženil s touto ženou, Muriel Blackstonovou, teraz Muriel Valentinovou.“

„Larry je ženatý so mnou,“ namietla Angel.

„Áno.“ súhlasil som, „a Les je ženatý s ňou. Les a Larry sú jedna a tá istá osoba.“

„Tomu neverím,“ odvetila Angel.

„Nečudujem sa, že tomu nemôžete uveriť,“ dodal som. „Ale je to pravda, a ja som sa snažil nepovedať vám ju, pokiaľ sa to len dalo.“

„Neviem, prečo za mnou chodíte a vravíte mi takéto klamstvá,“ ohradila sa Angel. „Musíte byť veľmi zlý alebo veľmi chorý.“

„Unavený,“ upresnil som. „Som unavený, lebo sa jednostaj brodím v tomto kale. Možno váš manžel dakoho zabil, a možno nie, ale opäť ušiel, a ja neviem, kde je a ani ma to nezaujíma. Viac tajomstiev nemám.“

„Ešte vždy neviete, kde je Larry?“ spýtala sa. Akoby sa všetko ostatné, čo som jej povedal, bez stopy vyparilo.

„Nie,“ odvetil som. „Vy to viete?“

„Nie. Myslíte si, že sa mu niečo stalo?“ ,

„Nie, myslím, že spravil to, čo jediné vie. Ušiel.“

„On by ma neopustil,“ namietla Angel.

Iba som pokrútil hlavou. Naozaj som nevedel, čo je tento prekliaty Larry alias Les schopný urobiť a kam je schopný ísť. Začínal som pochybovať, či to vôbec budem dakedy vedieť.

„Neopustil by ma,“ zopakovala.

Vylovil som z peňaženky vizitku a podal jej ju.

„Ak zistíte, kde je,“ dodal som, „zavolajte mi.“

Vzala vizitku a ani na ňu nepozrela. Pochyboval som, že zavolá. Pochyboval som, že ešte vôbec niekto v budúcnosti zavolá. Hocikedy.

Vyšiel som z reštaurácie a vracal sa po pláži. Tichý oceán sa pomaly prisúval ku mne. Vlny vyzerali unavene, vzdúvali sa a nad plážou opadávali, nahromadili sa, pomaly sa odsúvali a opäť dvíhali a zasa padali na pláž.

Bol čas vrátiť sa do Poodle Springs.

Linda chodila po obývacej izbe popri organe Hammond zabudovanom do baru, popri sklenenej stene s motýľmi a naspäť okolo rozmerného kozuba. Obrázok nahej Muriel Blackstonovej stál na bare. Nikto sa naň nedíval.

„Pripúšťam, že ma to prekvapilo," vyhlásila Linda. „Vôbec by mi nezišlo na um, že Muffy Blackstonová ..." Pokrútila hlavou.

„Možno veľká väčšina žien žije tichý zúfalý život," dodal som.

„Možno, ale musím povedať, že nevidím dôvod, prečo to musí vyhrabávať práve môj manžel. Philip, chcem sa spýtať," ukázala na obrázok, „naozaj ti to nie je trápne?"

„Prešlo veľa času odvtedy, čo mi bolo niečo trápne," odvetil som.

„Ale to je chyba. Mne je to trápne." „Milá dáma, ja som detektív. Vedela si to, keď si si ma brala."

„Asi som si nemyslela, že detektívom aj zostaneš." „Alebo si sa nazdávala, že si nechám narásť tenké fúziky, budem popíjať portské a dumať, kto zavraždil Sue. Sue, sesternicu lady Posselthwaithovej v zámockej záhrade grófa Boslewicka, a to bez toho, aby som si vôbec zablatil topánky," dodal som. „A možno by sme mohli občas pozvať na večeru zábavného policajného inšpektora."

„Marlowe, ja tvojho anciáša, nevidíš, ako mi je? Nemôžeš aspoň trochu ustúpiť?"

„Záleží na tom, v čom chceš, aby som ustupoval," vysvetľoval som. „Môžem ustúpiť, pokiaľ ide o to, ako a kde budeme bývať, s kým sa máme stýkať, kde tráviť medové týždne. Ale ty odo mňa žiadaš, aby som ustupoval v tom, aký som. V tom, čo som. A to nemôžem. Som, aký som. Chlap, ktorý skončí ako prechovávač obscénnych obrázkov."

„A pri dvoch vraždách,“ dodala Linda, „a pri historke o akejsi bigamii.“

„Aj pri vraždách, aj pri bigamii a pravdepodobne ešte pri množstve horších vecí, ktoré prídu,“ prisvedčil som. „Tak si zarábam, na živobytie. Tak sa zo mňa stal človek, ktorého si si pôvodne vybrala za manžela.“ „A keby som bola chudobná?“

„Ale nie si. Ja som chudobný, nie ty,“ odvetil som. „Načo vravieť o tom, čo nie je.“

„Čo urobíš s touto Muffinou fotografiou?“ opýtala sa Linda.

„Neviem,“ priznal som sa. „Tomuto prípadu som nikdy nerozumel, a teraz mu rozumiem ešte menej.“ Linda podišla k baru a vzala fotografiu. „Najradšej by som ju roztrhala,“ vzdychla. „Roztrhaj,“ odvetil som, „ale mám kópie.“ „Myslíš na všetko, však?“ podotkla. „Na všetko nepodstatné,“ pripustil som. „Nemôžem prísť na to, kto zabil Lolu Faithfulovú a Lippyho. Nemôžem prísť na to, kde je Les Valentine. Nemôžem prísť na to, ako zabrániť polišom, aby mi napokon neroztrhali licenciu, z ktorej kópie nemám.“

Linda položila obrázok naspäť na bar. „Možno sa nechala od Lesa vyfotografovať len pre nich dvoch, chápeš!“ povedala. „Možno.“

„Miláčik,“ začala Linda, „poďme zasa do Mexika. Dnes, hneď teraz. O hodinu môžem mať zbalené.“

„Aj keby si sa zbalila o dve hodiny,“ odvetil som. „Ty zaplatíš za výlet, a keď sa potom vrátime, aj tak si budem musieť zarábať na živobytie.“

„Ja tvojho anciáša,“ zakliala Linda. „Čert aby ťa vzal!“ Prešla k vyhliadkovému oknu obrátenému na dvor a oprela si oň čelo.

„Keď sa mám stretnúť so svojimi priateľmi, cítim sa trápne kvôli tomu, čo robíš. Vieš si predstaviť tie reči v klube, keď som si po teba musela ísť do väzenia? Celý čas, čo nie si doma, prežívam hrôzu a ponižuje ma, keď musím chodiť na večierky sama, a

pritom dokonca ani neviem, kde práve si.“

Na to som mohol reagovať len mlčaním. A tak som aj reagoval.

„Viem, že to pre teba vyzerá hrozne snobsky a triviálne,“ pokračovala. Čelo si ešte vždy opierala o sklo. „Ale je to môj život a viem ho žiť iba takto. A zároveň mi na ňom záleží.“

„Viem to,“ prikývol som.

Obrátila sa od okna a uprela na mňa pohľad.

„Tak čo budeme robiť?“ spýtala sa.

„Ty musíš žiť svoj život,“ odvetil som. „A ja musím žiť svoj.“

„A nepodarilo by sa nejako ich dať dokopy?“ opýtala sa Linda.

„Nie, zdá sa, že to nejde,“ odvetil som.

Dlho sme mlčali.

„Poviem svojmu právnemu zástupcovi, aby podal žiadosť o rozvod,“ ozvala sa napokon Linda. „Chcem, aby ti niečo ostalo.“

„Nie,“ namietol som. „Nič si nevezmem. Nie je to moje.“

„Viem,“ dodala.

Opäť sme zmĺkli. Za okennými sklami vletel do kríkov buganvílií párik lastovičiek a zmizol v lístí.

„Dnes prespím v hosťovskej izbe,“ dodal som. „Zajtra sa odsťahujem do Los Angeles.“

Prikývla. Po tvári jej stekali slzy.

„Dočerta, Marlowe,“ vzlykla. „Veď sa milujeme!“

„Viem,“ odvetil som. „Preto je to také kruté.“

Našiel som si zariadený byt na začiatku Ivaru, na sever od bulváru v omietnutej budove s dvorom uprostred, postavenej v časoch, keď bolo v Hollywoode viac filmových hviezd ako šľapiek. Moja voľakedajšia kancelária v budove Cahuenga bola ešte vždy neobsadená, a tak som sa do nej zasa nasťahoval. Písací stôl, dve registračné skrine a starý kalendár vnútri prežili, vstupná kancelária bola ako vždy prázdna. Na podlahe hneď za dvermi, ktoré ešte vždy hlásali Philip Marlowe, Vyšetrovateľ, ležali dve mŕtve muchy. Do spodnej zásuvky písacieho stola som uložil novú fľašu bourbonskej. Vo výlevke v kúte som opláchol dva poháre a bol som pripravený začať plniť úlohy.

Lenže som nijaké nemal. Sesternica mŕtvych múch zo vstupnej kancelárie letargicky bzučala a narážala do obločného skla za písacím stolom. Vyložil som si nohy na stôl. Mucha prestala bzučať a hľadela pred seba na priehľadný priestor, do ktorého nemohla preniknúť. Prednými nohami si pošúchala hlavu a zasa zabzučala, ale bez veľkého nadšenia. Bol to vopred prehratý boj. Chvíľu narážala do skla, potom pristála na podobločnici a stála s rozčapenými nohami. Vstal som a opatrne otvoril oblok. Mucha ostala chvíľu bez pohnutia, potom zabzučala a lenivo sa vzniesla cez okno von do výfukových plynov, tri poschodia nad Hollywood Boulevard. A bola preč. Zavrel som a opäť si sadol. Nikto nevošiel, nikto nezavolal. Nikto sa nestaral, či som nedostal besnotu, alebo neodcestoval do Paríža.

Napoludnie som zišiel von a v stánku na bulvári som si dal obložený chlebíček so šunkou a kávu. Vrátil som sa do kancelárie a skúsil som sedieť s nohami tentoraz na druhom konci stola. Obrázky nahej Muffy som mal ešte vždy v strednej zásuvke stola. A ešte vždy som nevedel, čo s nimi. Negatív ležal zamknutý v

starom trezore v podlahe za dvermi vnútornej kancelárie. Ešte vždy som nevedel, kde je Les alias Larry, a nemal som klienta.

Počul som otvoriť sa a zavrieť vonkajšie dvere. A potom vstúpil do kancelárie Eddie Garcia, preletel ju pohľadom, ustúpil nabok, a za ním vošiel Clayton Blackstone. Eddie postúpil ďalej a neprítomne sa oprel o jednu registračnú skriňu. Blackstone si sadol do kresla pre návštevníkov. Oblečený mal dvojradový oblek s jemným pásikom, drahší než moje auto.

„Odišli ste od nás z púšte," začal.

„Zlé správy sa šíria rýchlo," poznamenal som.

Clayton sa usmial. „Je mi ľúto, že vám manželstvo nevyšlo."

„Aj mne," zašomral som.

„Dostali ste sa už na koreň všetkým tým zmätkom?" Blackstonove ruky bez pohybu ležali na opierkach kresla. Nechty mal vyleštené. Prstenník pravej ruky mu zdobil veľký diamant.

„Možno to všetko ani nemá nijaký koreň," odvetil som.

„Takže ste sa k nemu nedostali, ak tomu dobre rozumiem," pokračoval.

„Správne," prikývol som.

„Povedzte mi, čo viete."

„Prečo?"

Garcia sa zasmial. Akoby krátko zaštekal.

Blackstone pokrútil hlavou bez toho, aby sa naňho pozrel. Siahol do vnútorného vrecka saka a vybral peňaženku z bravčovej kože, príliš veľký predĺžený typ, ktorý sa vám nevojde do vrecka nohavíc. Vybral päť stodolárových bankoviek a rozložil ich jednu vedľa druhej na písací stôl.

„Pre toto," odvetil.

„Chcete ma zamestnať?" opýtal som sa.

Eddie sa zasa zasmial chrapľavým vyšteknutím. „Vidíte, pán Blackstone, vravel som vám, že je to bystrý chlapec."

Blackstone prikývol.

„Áno,“ odvetil. „Chcem vás zamestnať. Chcem, aby ste zistili, kde je môj zať. Želám si, aby ste doviedli vyšetrovanie tých dvoch vrážd k logickému záveru. Želám si, aby moja dcéra opäť žila usporiadaným a príjemným životom.“

„Čo ak logický záver ukáže, že obidvoch odbachol váš zať?“ spýtal som sa.

Blackstone pokrčil plecami.

Pozrel som na päť stovák. „Neberiem taký veľký honorár,“ ozval som sa.

„Odrátajte si z toho zvyčajný honorár a zvyšok si nechajte ako zálohu na výdavky.“

Prikývol som. „Prečo ja?“ bol som zvedavý. „Prečo si nekúpite zopár policajtov alebo sudcu alebo okresného žalobcu? Celá vec by bola vybavená.“

„Moja dcéra chce späť manžela,“ odvetil Blackstone. „Vaše otázky neberú do úvahy tento fakt.“

„V poriadku,“ odvetil som. Natiahol som sa dopredu, zobral som stovky a vložil ich do peňaženky. Nebolo v nej nič, čo by im robilo spoločnosť.

„Ak sa budete chcieť so mnou spojiť, zavolajte Eddieho. Skontaktuje nás. Má moju plnú dôveru.“ Opäť sa naklonil a položil na stôl bielu kartičku. Nebolo na nej nič, len telefónne číslo napísané čiernym atramentom.

Pozrel som na Eddieho. „Aj moju,“ dodal som.

„Marlowe, moja jediná podmienka je, že mi o všetkom podáte správu. Nezamestnávam vás na to, aby ste tárali pred policajtmi.“

„O všetkom budete informovaný ako prvý,“ oznámil som. „Môžu sa však objaviť fakty, ktoré budem musieť oznámiť. Mám licenciu súkromného vyšetrovateľa. Viac pre klienta nemôžem urobiť.“

„Stačí, ak budem prvý,“ súhlasil Blackstone. „Ak sa vyskytne niečo nové, už si s tým nejako poradíme.“

„Skvelé,“ odvetil som.

Vstal a obrátil sa. Najskôr sa však pohol Eddie Garcia a z dverí vyšiel prvý. Blackstone šiel za ním. Ani jeden z nich nepozdravil.

Opäť som mal prácu. Okrem toho faktu, že som mal v peňaženke peniaze, som sa necítil ináč, ako keď som prácu nemal. Ešte vždy mi nezišlo na um, čo robiť, aby som si zaslúžil svoj honorár a zálohu na výdavky. Len pre zmenu som sa obrátil na stoličke dozadu a zahľadel sa von oblokom na Hollywood Boulevard. Prvá mi zišla na um myšlienka, že dolu v bufete by si mali vymeniť tuk v hrnci na smaženie. Južne od losangeleskej zátoky sa kopili hrozivo vyzerajúce búrkové mračná. Vežiaky dolu v meste zatiahla oblačná clona, ktorá sa zastavila kúsok pred Hollywoodom. Tu ešte svietilo slnko. O chvíľu sa búrkové mračná prevalia na sever, vhupnú medzi vrchy a začne sa liať. Dačo podobné som už zažil.

Chvíľu som pozoroval, ako sa búrka blíži smerom ku mne, potom som sa obrátil, vybral jednu z Murieliných fotografií a vložil ju do obálky. Vytiahol som vizitku, na ktorú som napísal: „Nechcete mi niečo porozprávať o tejto fotografii?“ Pripísal som ešte svoju adresu na Hollywood Boulevard a priložil ju k obrázku. Obálku som zalepil a napísal na ňu adresu. Potom som vstal, zašiel na poštu, poslal som zásielku doporučene a vrátil sa do kancelárie.

Aby mi prešiel čas, dožičil som si jeden pohárik z novej úradnej fľaše. Práve som sa chystal dopiť a váhal som, či si naliať druhý, keď som začul, že sa vonkajšie dvere zasa otvárajú. Možno by som mal zamestnať sekretárku. Prehltol som posledný dúšok a vyčaril na tvári dôveryhodný úsmev a do kancelárie vošiel Les Valentine alias Larry Victor.

„To šlo naozaj ľahko!“ začal som.

„Čo?“

„Niekto si ma práve najal, aby som vás našiel,“ vysvetlil som.

„Kto?“

Pokrútil som hlavou.

„Volal som vás do kancelárie v Poodle Springs. Povedali mi, že vraj máte odpojený telefón, a tak som volal vašej žene. Dúfam, že vám to neprekáža. Od nej viem, že ste sa vrátili sem.“

Prikývol som. Larry vyzeral, akoby bol spával na autobusových staniciach a umýval sa na pánskych záchodoch.

„Môžem si sadnúť?“ spýtal sa.

Kývol som smerom ku kreslu pre klientov. Sadol si, pričom si oprášil nohavice, akoby ich mohol vyžehliť rukami. Keď už sedel, potľapkal sa po náprsnom vrecku.

„Dočerta,“ začal. „Zabudol som na fajčivo. Máte nejaké?“

Posunul som na druhú stranu stola balíček cigariet s plochými zápalkami zastrčenými pod celofánový obal. Vybral jednu, zapálil si a vtiahol dym, akoby to bol čistý kyslík. Na sebe mal bledohnedé gabardénové nohavice, žltú károvanú košeľu so zapínaním až po krk a športové tvídové sako smotanového odtieňa s vreckovkou farby tequily za východu slnka v náprsnom vrecku. Aspoň pôvodne tak jeho oblečenie vyzeralo. Teraz bol celý dokrčený a vpredu na košeli mal fľaky. Ozdobnú vreckovku používal ako utierku a napchal ju do vrecka saka, takže von vyčnieval iba špinavý cíp. Už niekoľko dní sa neholil a na vyrážajúcom strnisku mal sivé škvrny. Aj holú hlavu mal fľakatú a potreboval by ísť k holičovi.

Videl, že si ho prezerám.

„Celý čas som na nohách.“ vysvetľoval. „Nemal som šancu dať sa dnes do poriadku.“

Prikývol som. Úradná fľaša ešte stála na stole. Zízal na ňu ako krava na rozkvitnutú lúku.

„Dáte si slzu?“ spýtal som sa.

„Nezaškodilo by,“ prikývol. „Slnko je už za zenitom, nemám pravdu?“

Vstal som a zobral z výlevky druhý pohár, priniesol ho a nalial

obom riadnu dávku. Schmatol svoj pohár, hltavo vypil takmer tretinu a zasa ho postavil na stôl. Z rúk ho však nepustil, len sedel a pridŕžal ho na doske písacieho stola. Vybral som fajku a začal ju plniť. Odpil ďalšiu tretinu nápoja, a keď pohár položil, vzal som fľašu a dolial mu. Vyzeral, akoby sa z vďačnosti chystal rozplakať. Fajku som mal napchatú a horela mi, tak som si aj ja odpil dúšok zo svojho druhého dnešného pohára.

„Máte to tu pekne zariadené," začal.

„Ešte tak pre potkany," poznamenal som. „Prečo ste ma vlastne prišli navštíviť?"

„Ste na seba príliš prísny. Je to pekná kancelária," namietol. „Nie reprezentačná, to možno nie, ale má všetky prednosti. Videli ste moju. Aj tá ujde. Písací stôl, skriňa na spisy, čo ešte človek potrebuje?"

Opäť sa napil a oprel sa dozadu. Pijatika v ňom uvoľňovala napätie.

„Človeče, poviem vám, toto pochádza z dobrého súdka!"

Vyčkával som. Potreboval predohru, ale pritom som vedel, že je zúfalý. Asi sa so mnou musel veľmi súrne stretnúť, keď volal Linde. Naklonil sa a zobral balíček cigariet.

„Dovolíte?" opýtal sa.

Prikývol som. Zapálil si, vtiahol trocha dymu a zalial to riadnym dúškom bourbonskej, prehltol a vyfúkol dym.

„Predpokladám, že poliši ma ešte hľadajú," začal.

„Áno," prehodil som. „Aj ja."

„Nezabil som tú ženskú," ohradil sa. „Dočerta, dúfam, že mi veríte? Veď ste mi pomáhali ujsť."

„To kvôli Angel," odvetil som.

„Kvôli Angel?"

„Vravel som vám už, že ste vyzerali spolu šťastní. Dojíma ma šťastie vo dvojici."

„Áno. Vám to tuším nevychádza najlepšie," poznamenal.

„Keď ste sa vrátili sem do mesta, a tak ďalej.“

Zabafkal som z fajky.

„Neveríte, že som ju zabil, však nie?“

„Teraz neviem,“ odvetil som. „A čo Lippy?“

„Lippy?“

„Áno. Zabili ste ho?“

„Lippyho? Lippy je mŕtvy?“

„Nevedeli ste o tom?“ zaujímalo ma.

„Ako by som mohol?“ povedal. „Nebol som v Poodle Springs aspoň týždeň.“

„Ako viete, že ho zabili tento týždeň?“ opýtal som sa.

„Ježiši, neviem. Podľa toho, čo som od vás počul, som usúdil, že je to v Poodle Springs novinka.“

„Aha!“ zareagoval som.

„Nezabil som nikoho, Marlowe. Vy ste jediný, s kým sa môžem zhovárať, pred kým sa môžem správať otvorene.“

„Ako vtedy, keď som vás vyložil u Muriel? Keď ste mali ostať tam, aby som vás mohol v prípade potreby nájsť?“

„No áno, ja viem. Viem, že som vás nechal v kaši. Ale musel som. Musel som odtiaľ zdrhnúť. Neviete si predstaviť, aká je. Jej peniaze, jej otec, čo potrebuje, čo chce, čo musím ja ... Dusil som sa tam, Marlowe.“

Siahol som do zásuvky a vytiahol odtiaľ lesklú kópiu snímky Muriel Valentinovej osemnásťkrát dvadsaťštyri. Ukázal som mu ju.

„Porozprávajte mi o tom,“ povedal som.

„Ježiši,“ vydýchol. „Odkiaľ to máte?“

„Je to obrázok, čo vám ukázala Lola Faithfulová v bare predtým, než bola zavraždená, však?“ bol som zvedavý.

„Kde ste to vzali? Vravte, Marlowe, kde?“

„Dobrá víla pričarila,“ odvetil som.

Napil sa ešte, zahasil ohorok cigarety v okrúhlom sklenenom

popolníku na písacom stole a vybral ďalšiu bez toho, aby o ňu požiadal.

„Takto som sa s ňou zoznámil," začal.

„Robila modelku na obscénne fotografie?" spýtal som sa.

„Páčilo sa jej to," odvetil. „Ľudia z branže ju poznali. Môžete sa hocikoho spýtať. Perverzná bohatá slečna príde a nechá sa fotografovať nahá. Svojím spôsobom to bolo čudné, lebo musela vedieť, že fotografie sa budú ďalej distribuovať. Ona chcela, aby sa predávali. Potrebovala si byť istá, že jej obrázok si vyberie nejaký chlapík a bude sa naň pozerať."

„A tak ste ju hneď požiadali o ruku," zahlásil som.

„Nie! Ježiši, Marlowe, vy ste ale sarkastický všivák."

„Robím, čo môžem," odvetil som. „Vzali ste ju rovno domov a predstavili Angel?"

„Dočerta, bola to moja jediná príležitosť. Striehol som na ňu roky. Človeče, som len praobyčajný umelec a na živobytie som si mohol zarábať iba obscénnymi obrázkami. A táto ženská mala viac prachov ako Howard Hughes. A boli rovno tu, len si ich zobrať, všetky prachy, čo som potreboval. Samozrejme pre seba, ale aj pre Angel. Anjeli ako ona si zaslúžia mať všetko."

„Aha, čo jej ostalo!" ukázal som naňho.

„Neviem, čo robiť, Marlowe," pokračoval. „Ak ma poliši dostanú, všetko vyjde najavo."

„Ako to, že sa nedozvedela, že ste Larry Victor, keď ste ju fotografovali?" bol som zvedavý.

„Vtedy som používal meno Valentine. Umelecké meno, viete? Mal som ateliér na Highland Avenue neďaleko Melrose. Pod vlastným menom som sa pokúšal robiť seriózne fotografie. A keď sa mi naskytla príležitosť oženiť sa s ňou, naplánoval som si, že si neskôr zariadim ateliér pod svojím skutočným menom."

„A Angel mala stáť od toho bokom?" spýtal som sa.

„Jasné. Vôbec som nechcel Lesa Valentina spájať s Angel.

Nikdy nevedela, že to meno používam.“

„Vie vôbec vaša matka, kto ste?“ zaujímalo ma.

„Marlowe, nikoho som nezabil, ale ak ma poliši dostanú, všetko vyjde najavo. Dozvie sa to Angel a dozvie sa to Muriel.“

„A dozvie sa to jej starký, ktorý pošle za vami ostrého chlapíka menom Eddie Garcia, aby sa vás povypytoval, ako ste mohli narobiť toľko zmätkov v manželstve Blackstonovej dcéry.“

Vybral som jednu zo stovák, ktorú mi dal jeho bigamiou získaný svokor a podal ju cez stôl Victorovi.

„Hneď tu, dolu na Wilcox Street, je malý motel,“ začal som. „Južne od bulváru. Volá sa Stanvalk. Ubytujte sa v ňom, dajte sa do poriadku, najedzte sa a počkajte tam na mňa. Urobím, čo je v mojich silách. Keď vás tam nenájdem, až vás budem potrebovať, poviem všetkým všetko a potom si robte, čo chcete.“

Victor vzal bankovku a hľadel na ňu.

„Aké je vaše skutočné meno,“ opýtal som sa. „Victor alebo Valentine?“

„Victor ... vlastne, pôvodne Schlenker, ale zmenil som si ho.“

„Na Victora?“ opýtal som sa. „Na Larryho Victora?“

Prikývol.

„V poriadku, Larry. Choďte tam a čakajte na mňa.“

„Ako dlho?“ chcel vedieť. „Potrebujem čosi robiť. Nedokážem sa len tak potĺkať v nejakej malej blchárni.“

„Keď si vás nájde Blackstone, budete sa len tak potĺkať vo veľkej nebeskej blchárni,“ dodal som. „Urobím, čo je v mojich silách.“

Prikývol až priveľmi intenzívne a rýchlo. Vstal, vložil si moje cigarety do vrecka košele a napoly zloženú stovku do vrecka nohavíc.

„Fľašu mi nechajte,“ dodal som.

Automaticky sa usmial a dlaňou si pošúchal bradu.

„Ozvete sa mi?“ chcel ešte vedieť.

Prikývol som. Obrátil sa k dverám.

„Povedal som Angel o Muriel,“ oznámil som mu.

Zastal chrbtom ku mne.

„Čo na to ona?“ opýtal sa bez toho, aby sa obrátil.

„Neverila mi,“ odvetil som.

Ešte vždy obrátený chrbtom ku mne mi položil otázku: „Povedali ste o tom aj Muriel?“

„Nie.“

Prikývol a už sa neobzrel. Podišiel k dverám, otvoril ich a vyšiel von.

Zavolal som Eddiemu Garciovi na číslo, ktoré mi dal Blackstone, a on súhlasil, že sa so mnou stretne na móle v Bay City. Keď som dorazil na schôdzku, už tam bol. Opieral sa o zábradlie na vzdialenejšom konci a pozoroval morské vtáky, ktoré sa vrhali za rybami do vĺn a krúžili nad mólom, hľadajúc odpadky. Mračná zo zátoky sa už dovalili a oceán vyzeral sivý a hladký, príboj sa lenivo prevaľoval pod oblačnou clonou. S búrkovými mrakmi sa prihnal aj vietor, šľahal a dvíhal vlny a uvoľňoval z nich drobné spŕšky vody. Garcia mal oblečený ľahký plášť s vyhrnutým golierom, aby sa chránil proti vetru.

Keď som sa priblížil ku Garciovi, obrátil sa chrbtom k zábradliu s rukami na ňom a pozeral na mňa.

„Vytiahli ste ma do pekného počasia, námorník," začal.

„Vy ste si vybrali mólo," ohradil som sa.

„Dobré miesto na diskrétny rozhovor," odvetil.

Prikývol som. „Dostatok otvoreného priestoru. Človek sa aspoň nechytí do pasce," dodal som.

Za denného svetla a takto zblízka som rozoznal vejárovité vrásky okolo Garciových očí a ďalšie, hlbšie, okolo úst. Nevyzeral unavený, len starší, než za akého som ho pokladal.

„Tak, čo to bude, námorník?"

„Porozprávajte mi o Muriel Blackstonovej," požiadal som.

Akoby sa mu hlboko v očiach čosi pohlo. Tvár ostala bez výrazu.

„Prečo?" opýtal sa.

„Predsa záväzne spolupracujem, Eddie," odvetil som. „Pravdepodobne nájdem Victora, však? A keď sa tak stane dozriem, aby sa vrátil domov k Muriel, ale nie som celkom presvedčený, že je to pre všetkých to najlepšie riešenie."

„Prečo nie?“ opýtal sa Garcia.

„Nie je to nijaký úžasný chlapec,“ odvetil som.

Garcia sa krátko, štekavo zasmial.

„To vieme všetci,“ dodal.

„Sú v tom zapletení ďalší ľudia,“ pokračoval som.

„Mňa zamestnáva Blackstone,“ odpovedal Garcia. „A vás takisto.“

„Zamestnáva ma, ale nevlastní,“ zareagoval som. Nemal som tým na mysli nič konkrétne. Potreboval som len vydať zvuk, získať čas, pokúsiť sa zistiť, čo z toho môžem vytrieskať.

„Ani mňa nevlastní,“ pridal sa Garcia. „Takže čo?“

„Vie Blackstone o tom, že je úchylná?“

Eddie sa trochu vystrel zo svojej pohodlnej polohy pri zábradlí. Oči sa mu zúžili.

„Úchylná?“ zopakoval.

Aj ja som mal na sebe ľahký plášť. Každý lepšie oblečený drsný chlapík taký nosí. Siahol som do vnútorného vrecka a vybral jednu Murielinu fotografiu. Pripadal som si ako pouličný predavač francúzskych pohľadníc. Garcia obrázok vzal a pozrel naň naoko ľahostajne. Keď mi ho podával späť, rozprskla sa na ňom dažďová kvapka. Jediná, ale obrovská, veľká takmer ako štvrťdolár. Na mólo, kde sme stáli, začali dopadať ďalšie podobné. Utrel som fotografiu o kabát a vložil ju nazad do vnútorného vrecka.

Garcia sa na mňa pozrel s mdlým úsmevom. „Keby tu teraz bol pán Blackstone, boli by ste už mŕtvy,“ dodal.

„Ak sa tak rozhodne, Chico, viete, kde ma nájdete,“ odvetil som.

Chvíľu sme v daždi civeli jeden na druhého, okolo nás ani živá duša, len dotieravý vietor. Stáli sme na konci móla nad širym sivým oceánom, tak veľmi vzdialení od Poodle Springs.

Bol čas na večeru, keď som sa vrátil zo stretnutia s hrozivým Eddiem Garciom. Dlho som sa sprchoval, vzal som si suché šatstvo a pripravil silnú škótsku so sódou. Usadil som sa a zavolal Lindu. Telefón vzal Tino.

„Pán Marlowe," začal. „Je mi ľúto, že ste preč. Dúfam, že sa čoskoro vrátite."

Zašomral som čosi povzbudivé a čakal, kým zavolá Lindu. Keď sa ozvala, hlas mala čistý ako mesačný svit.

„Miláčik," začala, „si v suchu a teple?"

„Chcel som ti dať moje telefónne číslo," oznámil som a nadiktoval jej ho. „Je to zariadený byt na Ivare. Bez sluhu, bez bazéna, bez klavíra v bare. Neviem, či to prežijem."

„Strašné, ako sú ľudia ochotní bývať, však?" odvetila Linda. „Dúfam aspoň, že tam dostaneš civilizovaný gimlet."

„Určite," povedal som. „V Hollywoode dostaneš všetko, čo len chceš. To predsa vieš."

„Necítiš sa opustený, miláčik?"

„Ja a opustený? Len čo sa roznieslo, že som nazad v meste, zhromaždil sa na Western Avenue zástup všetkých filmových hviezdičiek zo spoločnosti Paramount."

Chvíľu sme obidvaja mlčali. V drôtoch medzi nami slabo bzučalo.

„Miláčik, nenahnevaj sa teraz, ale ocko otvára v Long Beach akýsi podnik na guľôčkové ložiská a navrhol, či by si nepouvažoval o mieste, ehm, bezpečnostného riaditeľa."

„Nie," oznámil som.

„Mohli by sme bývať v La Jolla, máme tam nejaké majetky, a ty by si mohol denne jazdiť do práce a každý večer byť o pol siedmej doma."

„To nejde, Linda.“

„Viem,“ odvetila. „Vedela som to, už keď som to hovorila, ale miláčik, veľmi mi chýbaš! Chýbaš mi celý čas, a najmä v noci. Nenávidím, keď musím spať sama, miláčik!“

„Aj ty mi chýbaš,“ odvetil som. „Najmä keď odídu tie hviezdičky.“

„Ty somár,“ zareagovala. „Prečo si taký, prečo musíš byť za každú cenu taký tvrdohlavý, prečo sa nemôžeš trošku prispôsobiť?“

„Lebo je to to jediné, čo mám,“ odvetil som. „Nemám peniaze. Nemám vyhliadky. Mám len seba. Mám len zopár mojich súkromných pravidiel, podľa ktorých sa riadim.“

„Počúvam ťa, ale nech sa prepadnem, ak viem, čo tým myslíš. Ja len viem, že ťa milujem a chcem, aby si bol so mnou. Čo je na tom také zlé?“

„Nič. Je to v poriadku. Chceš však, aby som bol iný, než som. Lenže keď sa zmením, zmiznem. Pretože na mne nie je nič, len to, čo som.“

Telefón dlho mlčal, potom Linda ticho povedala: „Dofrasa s tebou, Marlowe! Čert aby ťa vzal!“ Ticho položila, ja som ešte chvíľu držal slúchadlo a potom som ho aj ja zľahka položil na vidlicu.

Dožičil som si poriadny dúšok škótskej a obzrel si prenajatú izbu s prenajatým nábytkom. Malo to všetky pôvaby zásielkovej firmy Sears & Roebuck. Vstal som, prešiel k obloku a pozrel sa von. Bola tma. Nevidel som nič, len môj vlastný odraz v čiernom skle, mokrom od dažďa. Štyridsaťdvaročný chlap popíjajúci sám v prenajatom byte v Hollywoode, zatiaľ čo nad oblakmi sa pomaly valia na východ vesmírne diaľavy ponad temné pláne sveta.

Odvrátil som sa od okna a vybral sa do kuchyne, aby som si dolial.

Na druhý deň ráno ešte pršalo, dážď vytrvalo padal z ťažkých oblakov, ktoré človeku vnucovali myšlienku, že to nikdy neskončí. Striasol som vodu z plášťa a zavesil ho v kúte kancelárie. Zdola som si priniesol kávu v papierovom pohári a hneď som si sadol za stôl, aby som sa z nej napil. V puzdre pod pazuchou som mal tridsaťosmičku. Eddie Garcia mal totiž dosť drsné reči a navyše, ak by naozaj neprestalo pršať, mal som takto ešte vždy šancu prestrieľať si cestu na Noemovu archu.

Káva bola prihorúca, dala sa len chlipkať, a tak som ju po prvom ochutnaní odložil na roh stola, aby bola poruke, až vychladne. Dvere na vstupnej kancelárii sa otvorili a zavreli. Ozvalo sa ostré klopkanie opätkov a dnu vošla Muffy Blackstonová, celá mokrá. Mala oblečený jasnočervený plášť do dažďa a klobúk z toho istého materiálu. Cez plece jej visela veľká čierna kabelka a obuté mala lesklé čierne čižmy na vysokých opätkoch. Ruky mala vo vreckách plášťa. Jednu vytiahla, aby za sebou zavrela dvere kancelárie, potom podišla až k písaciemu stolu a zahľadela sa na mňa.

„Počasie, že by človek psa nevyhnal," začal som priateľsky. Civela na mňa ďalej. Kývol som smerom ku káve na rohu stola. Vinula sa z nej úzka stužka pary.

„Nechcete ochutnať?" ponúkol som ju. „Druhý pohár nemám, ale dnes ráno som si umýval zuby."

Vytiahla ruky z vrecák, otvorila kabelku a vybrala odtiaľ hnedú obálku, ktorú som jej poslal.

Bez slova mi ju hodila na stôl. Siahol som za ňou, vzal ju a vybral fotografiu. Pozrel som sa na obrázok, a potom pozorne na ňu, pričom som naklonil hlavu, aby som jej videl do tváre z toho istého uhla ako na fotografii.

„Jejdanenko!“ zvolal som. „To ste predsa vy!“ „Odkiaľ to máte?“ opýtala sa. Tvár mala veľmi napätú, ale hlas prekvapivo spevavý.

„Lola Faithfulová to mala schované.“ odpovedal som. „A ja som to našiel v úschovni batožiny na hlavnej stanici.“

„Prečo ste to poslali mne?“ zaujímalo ju. Hlas mala naozaj doslova spevavý. Ale uvedomil som si, že to nebol znak pokoja. Bola to intonácia začínajúcej hystérie.

„Od začiatku tohto prípadu sa pohybujem len po jeho okrajoch. Nazdával som sa, keď sa už sám nemôžem prepracovať priamo do centra, že prinútim niekoho vyjsť von.“

„Teraz sa pokúšate...“ Hlas jej vypovedal poslušnosť. Podobný zvuku flauty vystúpil do výšky a potom zlyhal. Preto začala o niekoľko registrov nižšie. „Teraz... sa pokúšate... zruinovať... moje manželstvo,“ zatrilkovala.

Pokrútil som hlavou. „Nie. Pokúšam sa nájsť vášho manžela a pokúšam sa zistiť, kto zabil Lolu Faithfulovú a Lippyho,“ vysvetlil som. „A zatiaľ som v tom všetkom neprišiel ani na mäkké f.“

„Kto... komu... ste ukázali... ten obrázok?“

„Neukázal som ho vášmu otcovi,“ obrátil som to.

„Môjho otca z toho vynechajte, vy jeden špinavý...“ slová sa z nej vyhrnuli náhlivo, nevládala ich zastaviť. Nezišlo jej však na um nič dostatočne vulgárne, aby sa to hodilo na mňa.

„Myslel som, že chcete vaše obrázky dostať medzi ľudí,“ poznamenal som. „Prečo potom máte z tohto nervový záchvat?“

„Ako ste prišli na takú myšlienku?“ opýtala sa a z hlasu sa jej vytratila všetka spevavosť. Zunel jej až v hrudi. V ľavom kútiku úst sa jej zjavila malá bublinka slín. Celý čas stála pred písacím stolom s nohami rozkročenými, s rukami už zasa vo vreckách plášťa. Ústa mala namaľované jasnočerveným rúžom a na očiach mala množstvo všeličoho, ale v tvári bola bledá ako krieda, akoby nikdy nebola žila v púšti.

„Viem, že ste sa zoznámili s Lesom, keď fotografoval na Highland Avenue. Viem, že ste radi pózovali nahá. že ste chceli, aby sa vaše fotografie distribuovali a aby sa na ne ľudia pozerali. Viem, že váš život bol samý problém: drogy, alkohol, zväzky s nevhodnými chlapmi a viem, že váš starký sa usiloval vytiahnuť vás z toho bahna.“

„Alebo vždy poslal Eddieho,“ dodala. Bublinku zo slín tam ešte mala.

Vyčkával som. Trochu si zahryzla do spodnej pery. ale iba si rozmazala nahrubo nanesený rúž. Oblizla si kútiky úst špičkou jazyka. Najskôr pravý, potom ľavý. Bublinka zmizla.

„Zamestnáva vás môj otec?“ spýtala sa.

„Najal ma, aby som našiel Larryho a priviedol vám ho späť.“

„Nevolajte ho tak,“ požiadala hlasom, ktorý ešte vždy vychádzal z hrude. „Nevolajte ho Larry.“

„Dobre,“ súhlasil som.

„Nechce, aby ste ho priviedli späť ku mne. Máte ho nájsť preto, aby ho Eddie mohol zabiť.“

„Prečo by to robil?“ zaujímalo ma.

„Pretože nikomu nedovolí, aby ma mal. Nikdy ma nenechá odísť. Vždy si nájde spôsob.“

„Ako to, že vám dovolil vydať sa za Lesa?“ pýtal som sa ďalej.

„Ušli sme, a keď sme sa vrátili, boli sme zosobášení,“ odpovedala. „Už bolo neskoro.“

„Pre chlapíka Blackstonovho formátu to predsa nemohol byť problém,“ poznamenal som. „Taká drobnosť ako manželstvo! A celkom určite by to nebol problém ani pre Eddieho Garciu!“

„Viem, ťažko vám je uveriť mi,“ pokračovala. Hlas jej začínal opäť stúpať do flautových výšok. „Nikto mi neuverí. On zničí aj toto... ako zničil všetko... a vy mu budete pomáhať.“

V kútiku úst sa jej opäť zjavila slina a hlas prechádzal do

vlnových dĺžok, ktoré sluchom zachytávajú len psy. „Prečo si nesadnete, pani Valentinová?“ ponúkol som ju. Opäť vytiahla ruky z vreciek a v pravej držala zbraň. Nie veľmi veľkú. Bola striebristá a pokiaľ som videl, mala perleťovú rukoväť. Rozkošná vecička určená dámam na vlastnú ochranu, čarovná malá pôvabná automatická pištoľ, asi dvadsaťpäťka. Pravdepodobne nezaregistrovaná. Mierila na mňa a kruté čierne oko hlavne sa ani nepohlo. Neurobí mi na čele priveľkú dieru. Možno ani nevyjde zátylkom, len sa vnútri odrazí, takže obhliadač mŕtvol ju bez veľkých ťažkostí nájde pri pitve.

Držala pištoľ oboma rukami rovno pred sebou, trochu pokrčená v kolenách, nohy pevne rozkročené, tak, ako ju to ktosi naučil. V otvorených ústach sa jej jazyk pohyboval rýchlo zboka nabok po spodnej pere. Dýchala nosom a trochu pritom fučala.

„Miluje ma.“ prehodila. „A ja... vám... to nedovolím... zničiť...“

Všetko sa odvíjalo veľmi pomaly. Dážď za oblokom vzadu za mnou padal nekonečne ležérne. Z Murielinho plášťa som videl stekať zablúdenú kvapku dažďovej vody.

„Všetci sa to pokúšali zničiť, však?“ opýtal som sa jej.

„Všetci,“ zašepkala.

„A vy ste ich museli zabiť!“

„Áno,“ opäť šepla. vysúkala to slovo ako dlhé zasipenie.

„Lolu,“ pripomenul som. Pomaly prikývla. „Aj Lippyho.“ Zasa prikývla.

Zvoľna som vystrel ruku a vzal som si kávu. „Ale mňa nie.“ pokračoval som. „Ja vám chcem pomôcť. Viem, kde je Larry.“

Pokrútila hlavou. Veľmi pomaly.

„Vy... to... nezničíte,“ vyhlásila.

Pustil som pohár. Spadol mi na stehná, odtiaľ na zem a káva sa mi rozprskla na nohavice.

„Hop!“ povedal som a rýchlo sa za ním zohol, zošuchol som

sa zo stoličky za písací stôl a vytiahol pritom spod pazuchy svoju tridsaťosmičku. Ľavým plecom som narazil na zem. Nado mnou sa ozvalo tupé šteknutie, potom ešte jedno a do steny za stoličkou sa zavŕtali dve guľky. Vystrelil som priamo do stropu, aby som jej ukázal, že mám zbraň. Prevalil som sa pod stolom na kolená a čakal s tridsaťosmičkou prichystanou pri kraji stolovej dosky. Počul som, ako rýchlo, nie však zhlboka dýcha.

„Nechcem vás zastreliť," vyhlásil som a skrčil som sa k rohu stola. Začul som klepot opätkov a vrznutie dverí. Vstal som a uvidel, ako sa zatvárajú dvere vstupnej kancelárie. Prešiel som k oknu a zahľadel sa dolu na Hollywood Boulevard. O necelú minútu som ju zbadal vychádzať na mokrú ulicu. Zabočila doprava smerom na Hollywood a rýchlo kráčala so sklonenou hlavou a rukami vo vreckách plášťa.

Väčšina áut na bulvári mala v toto bridlicovosivé predpoludnie zapnuté svetlá. Osvetľovali mokré chodníky a miesili sa s odrazom farebných neónov a leskom striech mokrých áut. O chvíľu mi zišla z očí, kráčajúc na západ k Čínskemu divadlu okolo obchodíkov so suvenírmi a obchodov s priesvitnou bielizňou.

Obrátil som sa, vybral som z bubienka revolveru prázdnu nábojnicu, nabil ho a vložil nazad pod pazuchu. Niekoľkými papierovými obrúskami som utrel rozliatu kávu a zahodil papierový pohár. Pozrel som sa na diery po guľkách v stene a na strope. Nemohol som s nimi nič robiť. Len ich tam nechať. Aspoň to trochu vylepší obraz o mne. Zasa som si obliekol plášť a vyšiel som, aby som si z parkoviska pri Cahuenge vyzdvihol auto.

Nemal som naponáhlo. Vedel som celkom určite, kam šla. Inde nemohla ísť.

Niekedy sa mi zdá, že Južná Kalifornia vyzerá v daždi lepšie než za akéhokoľvek iného počasia. Dážď zmyje všetok prach, vyleští chudobu a nedostatky a pretvárku, oživí stromy, kvety a trávu, vyprahnutú od slnka. Bel Air vyzeral pod rozpršanou oblohou celý smaragdový, šarlátový a zlatý, s cestami blyštiacimi sa od dažďa.

Chlapíkovi pri bráne sídla Claytona Blackstona som sa ohlásil: „Marlowe. Pracujem pre pána Blackstona."

Strážca sa vrátil do strážnej búdky. Len v Bel Air sa to mohlo nazývať búdka. V Thousand Oaks by to bol býval ranč s dvoma spálňami a záhradou. Po dvoch až troch minútach strážca vyšiel a oznámil: „Počkajte tu, Eddie si po vás príde."

Sedel som a pozoroval stierače, ako na prednom skle maľujú nedokončený pravý uhol. O ďalšie asi tri minúty prišiel znútra k bráne voz, vystúpil z neho Eddie Garcia, brána sa pred ním otvorila a Eddie v plášti s vyhrnutým golierom podišiel k môjmu autu. Nastúpil ku mne.

„Choďte za tamtým autom," povedal.

Prešli sme po kľukatej príjazdovej ceste obklopenej mokrou vegetáciou a došli pred veľké vchodové dvere. Prvé auto zastavilo, vystúpil z neho J. D. a obzrel sa na mňa. Garcia vystúpil na jednu a ja na druhú stranu. Mykol hlavou, čím naznačil, aby som šiel za ním do pracovne. Zaviedol ma cez knižnicu k Blackstonovi. Ani jeden z nás nič nevravel.

Blackstone sedel aj dnes za veľkým písacím stolom, tentoraz v dvojradovej modrej bunde a bielej tenisovej košeli. Na náprsnom vrecku bundy mal nejaký emblém. Vedľa baru stála Muriel s pohárom v ruke. Presne ako som očakával. Jej rozkošnú zbraň som nikde nevidel. Keď sme vošli, zavrel Eddie za nami dvere a ostal

stáť ani nie pol metra chrbtom od nich. Ja som prešiel ďalej a sadol si do toho istého kresla pri Blackstonovom stole ako minule.

„Prší,“ začal Blackstone neprítomne.

„Dokonca aj v Bel Air,“ odvetil som.

Prikývol. Vyhýbal sa mi pohľadom, díval sa na dcéru.

„Marlowe, keď ste tu boli minule, správali ste sa ku mne otvorene.“

Vyčkával som.

„Ale čosi ste si nechali pre seba,“ dodal.

„Nikdy som netvrdil opak.“

Rozprával pomaly a hlas mu takmer nemoduloval. Bol ako človek, ktorý rozmýšľa o čomsi inom: o premárnených láskach, o deťoch hrajúcich sa na pláži, o podobných veciach. Naklonil sa dopredu, vybral cigaru zo škatule a pozorne ju orezával nožíkom, ktorý si vzal zo strednej zásuvky stola. Zapaľoval ju rovnako pozorne, pomaly obracajúc jej konček v plameni, potom si potiahol, vyfúkol dym a sledoval, ako sa rozptyľuje v klimatizovanom vzduchu. Kým sa táto scéna odohrávala, nikto neprehovoril. Cez vyhliadkové okno som videl, ako dážď víri hladinu blankytne modrej vody v bazéne.

„Tak, Marlowe, čo mi poviete teraz?“

„Dnes sa u mňa v kancelárii zastavila vaša dcéra,“ začal som. „Predtým než prišla sem.“

„Áno?“ pozrel na Muriel. Tá ďalej oboma rukami zvierala pohár. Mala ho takmer plný. Asi zabudla, že sa z neho môže napiť.

„Čoho sa zhruba týkal váš rozhovor?“ spýtal sa.

„Údajne sa silou mocou pokúšate rozbiť jej manželstvo a mňa ste zamestnali ako svojho splnomocnenca na tento cieľ.“

Blackstone sa uprene zahľadel na dcéru. „Čo ty na to, Muriel?“

Neodpovedala. Pridŕžala si pohár na prsiach, akoby chcela nápoj zohriať.

„Povedala, vraj ma zabije, tak ako zabila Lolu a Lippyho,“ pokračoval som, „a potom vytiahla pištoľ, automatickú dvadsaťpäťku s pochrómovanou hlavňou a perleťovou rukoväťou, a začala páliť.“

Blackstone nezmenil výraz tváre, ani sa nepohol. Hľadel na mňa ako človek ponorený do hlbokých úvah.

„Lippy aj Lola boli zastrelení dvadsaťpäťkou,“ dodal som nakoniec.

Blackstone pomaly prikývol, ale na mňa sa nepozrel. Cez celú miestnosť hľadel iba na dcéru. Napokon vstal. Videl som, že má oblečené biele nohavice a obuté biele mokasíny. Prešiel na druhú stranu miestnosti a zastal asi meter od nej.

„Muffy, nejestvuje nič, čo by som nedokázal kúpiť, alebo z čoho by som mal strach. Nič nemôže byť také pokazené, aby som to nedokázal opraviť.“

Nepozrela naňho.

„Porozprávaj mi o tom,“ vyzval ju Blackstone. „O pištoli, o Lole, o Lippym. Povedz mi o všetkom, čo tu spomínal pán Marlowe.“

„Lola mala jednu moju škaredú fotografiu,“ začala Muriel detinským tónom. „Z tých, čo som na ne voľakedy pózovala.“

Blackstone prikývol. „Teraz už také veci nerobíš, však nie, Muffy?“ spýtal sa.

Pokrútila hlavou a ďalej hľadela do zeme a zvierala na hrudi pohár.

„Povedala, že ju ukáže všetkým v Poodle Springs a všetkým povie, že ju robil Les a...“ Pokrútila hlavou, ale na otca nepozrela.

„A?“ povzbudzoval ju Blackstone.

Muriel sa nepohla.

„A tak sa s Lolou dohodla, že sa stretnú v Larryho kancelárii, a keď tam Lola doniesla fotografiu, zastrelila ju,“ dokončil som za ňu. „Fotografiu jej vzala, vybrala ešte Larryho fascikel a šla.“

„Nevedela, že môžu existovať ďalšie kópie?“ opýtal sa Blackstone.

„Nepozná všetky karty, s ktorými sa hrá,“ odpovedal som. „Nevedela, že to zasiahne Larryho a upozorní ľudí na Lesa.“

Rozprávali sme o nej, akoby bola nefritová ozdôbka.

„A čo Lippy?“ obrátil sa k Muriel. „Ani som nevedel, že si ho poznala.“

„Pán Lipshultz si najal pána Marlowa, aby vyhľadal Lesa a uštval ho kvôli peniazom. Les ich dlhoval pánu Lipshultzovi.“

Blackstone na mňa iba raz ostro pozrel. Pokrčil som plecami.

„Vedela si, že pán Lipshultz pracoval pre mňa, Muffy?“

„Nie, kým mi to nepovedal pán Marlowe.“

„Ale aj tak, prečo si neprišla rovno za mnou? Bol by som ti dal peniaze. Veď som ti dal vždy predtým.“

Uprene pozerala do zeme.

„Prečo, Muffy?“

„Hanbila som sa,“ odvetila. „Nechcela som, aby si vedel, že Les sa zadĺžil pri hazardnej hre. A tak som sa išla porozprávať s pánom Lipshultzom.“

„Vedel Lipshultz, že je to vaša dcéra?“ opýtal som sa.

„Nie. Nevedel, že vôbec nejakú mám. Vždy som dôsledne oddeľoval pracovné a rodinné záležitosti.“ Zase sa obrátil k dcére. „Čo sa stalo, Muffy?“

„Požiadala som ho, aby nás s Lesom neobťažoval, ale on povedal, že obchod je obchod, a vraj ho šéf stiahne z kože a priklincuje mu ju na dvere klubu, ak príde o takú veľkú sumu len preto, že prijal dlžobný úpis. A ja som mu povedala, že síce peniaze nemám, ale poznám aj iný spôsob, ako by som mohla zaplatiť.“

„Ježiši Kriste,“ zakvílil ticho Blackstone.

Jeho dcéra mlčala.

„A tak Lippy nahodí úsmev ako veľký Maco Medveď,“

nadviazal som, „a oznámi pištoľníkom, nech vyrazia na cesty, naleje škótsku a povie: ‚Pusinka, ako sa vám páči môj výhľad na púšť,' a...“ a vystrelil som z imaginárnej pištole z vystretého ukazováka a palca priloženého k prostredníku a prstenníku.

„Bol by... nám to... zničil,“ dodala Muriel. Ten tón v jej hlase som už raz počul.

Blackstone len stál a dlho pozeral na dcéru. Potom sa obrátil, prešiel nazad k stolu a zviezol sa na stoličku. Zdvihol cigaru, a keď videl, že ešte horí, potiahol si z nej. Zaklonil sa dozadu a mlčky civel na dcéru cez celú miestnosť. No keď sa ozval, patrilo to mne.

„Poslal som Eddieho sledovať Larryho Victora,“ začal. „Zistiť, aké podvody to pácha.“ Odmlčal sa a zahľadel sa na cigaru. „Vy viete, že má ženu.“

„Áno,“ odvetil som. „Vedel som to celý čas.“

„A vôbec vás nenapadlo povedať mi to, hoci ste si odo mňa vzali päť stovák!“

„Pokiaľ som nemal celkový obraz,“ vysvetlil som, „nazdával som sa, že by to mohlo celej veci len ublížiť.“

„O čom to rozprávate?“ zamiešala sa Muriel. „O čom... to... rozprávate?“

„Má inú manželku, Muffy,“ odpovedal jej Blackstone. „Chlapík, kvôli ktorému si zabila dvoch ľudí, má inú manželku.“

„Čo... tým... chceš... povedať... inú manželku?“

„Jednoducho bol ženatý s inou ženou v tom istom čase, keď bol ženatý s tebou, Muffy,“ vysvetlil Blackstone. „Je to bigamista.“

Ticho v miestnosti pôsobilo ako vákuum, bolo čoraz beznádejnejšie, ako keď sa hviezda prepadáva do čiernej diery. Eddie Garcia pri dverách vyzeral, akoby spal, len z času na čas apaticky pohol očami.

„To... nie je... pravda,“ zareagovala Muriel spevavým šepotom. „Toto... nie!“

Blackstone sa teraz pozrel na mňa.

„Na čej strane ste, Marlowe?“

„Zabila dvoch ľudí,“ poznamenal som. „Nemôžem z toho len tak vytancovať.“

„A ja nemôžem dopustiť, aby ju strčili do chládku,“ odvetil.

Muriel sa pri bare vystrela, trochu sa obrátila a oboma rukami opatrne postavila pohár na bar.

„Nebudem tu stáť a počúvať vaše klamstvá,“ oznámila. Hlas mala hlboký.

Blackstone pokrútil hlavou. „Nie, Muffy,“ namietol. „Si teraz, príliš otrasená a potrebuješ sa na chvíľu upokojiť.“

„Ty si tu sedíš a vymýšľaš klamstvá,“ pokračovala. Ešte vždy hovorila hlbokým hlasom, avšak dych sa jej krátil, a tak slová z nej vychádzali skôr ako hlboké basové vzdychy. „Chceš... mi zničiť manželstvo.“ Pomaly začala prechádzať na druhú stranu miestnosti s rukami vo vreckách. Eddie stál vo dverách, akoby pozoroval Veľký voz. „Nikdy nepripustíš, aby ma mal niekto rád... Nikdy... Všetko... Zničíš.“

„Muffy,“ oslovil ju Blackstone. Hlas mal teraz oveľa ostrejší.

Zrazu sa obrátila. Vytiahla ruky z vreciek a v pravej mala zbraň. Ľavou rukou zovrela pravú, zaujala strelecký postoj a strelila dve rany Blackstonovi do čela. Napoly som sa stihol obrátiť v kresle, keď sa ozvalo ťažké zadunenie Garciovho Magnumu a aj jej vystrekla z boku hlavy krv a Muriel urobila polobrátku a zrútila sa tvárou na zem.

Prezrel som oboch v zunivom tichu, ktoré zvykne vystriedať streľbu. Vo vzduchu bolo cítiť pušný prach. Obidvaja boli mŕtvi. Garcia stál pri dverách a ešte zvieral zbraň. „Pol sekundy,“ ozval sa. „Zmeškal som len o pol sekundy.“

Prikývol som.

„Pred desiatimi rokmi,“ pokračoval Garcia ticho, „pred desiatimi rokmi by som ho bol zachránil.“

„Poliši vám to pripíšu, Eddie, ak si vás s týmto dajú dokopy,“ upozornil som ho.

„Tí ma nenájdu, Marlowe.“

„Aj tak to bol veľmi slušný zásah,“ povedal som. „Mala oproti vám výhodu.“

„Pol sekundy,“ zopakoval, „o pol sekundy som bol pomalší.“ Potom otvoril dvere, zavrel ich za sebou a bol preč.

Pomaly som prešiel k Blackstonovmu písaciemu stolu, zdvihol slúchadlo a vykrútil číslo, ktoré som poznal lepšie, než mi bolo milé.

Policajti ma pustili až popoludní. Nechcelo sa im, ale nemali ma kvôli čomu zadržať. Azda len preto, že som slabý detektív, a to boli aj oni sami. Cestou po diaľnici do Venice popri pobreží som sa usiloval prísť na to, aký zlý detektív som. Keď som došiel do Santa Moniky, rozhodol som sa, že to nebudem skúmať a budem si jednoducho myslieť, že som dobrý detektív, napriek veľkému rozdielu medzi dobrým a zlým detektívom.

Zaparkoval som za reštauráciou, v ktorej pracovala Angel, vošiel som a povedal jej: „Povedzte šéfovi, že máte niečo súrne a poďte so mnou."

Vyvalila oči, ale na nič sa nepýtala. O päť minút sme sedeli v oldsmobile a smerovali do Hollywoodu.

„Nejde o nič súrne," začal som v aute. „Povedal som to len preto, aby som vás odtiaľ dostal."

„Našli ste Larryho?"

„Áno, našiel," odvetil som. „Veziem vás k nemu."

„Ach, panebože!" vzdychla. „Je v poriadku?"

„Samozrejme," prikývol som. Hoci som si nebol istý, či Larry Victor bude vôbec niekedy v poriadku.

Ďalej sme sa viezli mlčky. Dážď sa začal meniť na mrholenie, len aby nejako zamestnal stierače.

„Pokiaľ ide o to manželstvo s inou ženou..." začal som.

„Viem, že to nie je pravda," dokončila.

„Áno, tak je," prikývol som. „Mýlil som sa."

Kým sme zastali pred motelom, v ktorom bol ubytovaný Larry, celkom prestalo pršať.

Motel patril k tomu typu stavieb, čo majú každé dvere natreté inou farbou a okolo celého prvého poschodia balkón. Na obidvoch koncoch balkóna boli schody. Kancelária bola vysunutá vpravo

vzadu a priečelie mala obložené akýmsi umelým kameňom.

Angel a ja sme vyšli po schodoch k Victorovej izbe. Zaklopal som.

„To som ja, Marlowe,“ ozval som sa.

Okamžite som začul kroky, potom sa dvere otvorili ani nie na desať centimetrov a Victor vyzrel von. Odstúpil som, aby uvidel Angel.

„Larry,“ ozvala sa. „Larry, to som ja!“

Zavrel dvere, odistil retiazku, opäť ich otvoril a Angel sa mu vrhla do náručia.

„Larry,“ šepkala. „Ach, bože, Larry.“

Na niekoľko minút som sa oprel o stenu vonku pri dverách, fajčil cigaretu a pozeral na pohyb dažďových mračien, ktoré sa začínali trhať. Potom som vošiel do izby. Angel a Larry sedeli na posteli a držali sa za ruky. Pozerala naňho, akoby bol kráľom všetkých Peržanov.

Oznámil som: „Muriel Blackstonová je mŕtva. Jej otec takisto. Bude z toho veľký poplach, lebo to nebol hocikto. Vaša starosť, ako sa s tým vysporiadate.“

„Ako?“ spýtal sa Victor. „Kto?“

„Na tom nezáleží,“ odvetil som. „Neboli ste to vy a nebol som to ja.“

„To je tá žena, o ktorej ste vraveli, že je s ňou Larry zosobášený?“ opýtala sa Angel.

„Bola to len ilúzia, ktorej som podľahol,“ odvetil som.

„Áno, to je pravda,“ dodal Victor. „Človek občas podľahne ilúzii.“

„Vôbec neviem, že ste tu,“ pokračoval som. „Neviem, kde ste.“ Vybral som z peňaženky zvyšné štyri stovky, ktoré mi dal Blackstone a položil ich na lacný písací stôl pri dverách.

„Nevolajte mi!“ prikázal som. „Nenavštevujte ma!“

Obrátil som sa na odchod. Victor sa pobral za mnou.

„Počkajte chvíľu,“ požiadal ma a vyšiel na balkón. „Čo ak prídu poliši?“

„Tí určite prídu,“ odvetil som. „Ak vás nájdu.“

„Ale čo mám robiť?“

„Vyhýbajte sa mi,“ povedal som mu. „A dávajte pozor na Angel. Ak sa dopočujem, že ste na ňu boli zlý, nájdem si vás a rozšliapem vám ksicht.“

„Ale Marlowe, načo také reči! Dofrasa, prežili sme toho spolu predsa dosť.“

„Áno,“ prikývol som. „Zapamätajte si, čo som vám povedal!“

Obrátil som sa a odišiel. Za chrbtom som ešte počul Victorov hlas. „Marlowe, pre boha živého, Marlowe!“

Šiel som ďalej.

Začul som Angel. „Do videnia, pán Marlowe. Ďakujem.“

Zakýval som bez toho, aby som sa obrátil. Potom som už bol v aute a prechádzal po Wilcox Avenue.

Bolo prineskoro na to, aby som sa vrátil do kancelárie a priskoro na to, aby som sa vrátil do svojho zariadeného bytu a zratúval steny. Možno neskôr. Zostavím si šachový problém. Dám si zopár pohárikov alebo si zapálim fajku. Lenže zatiaľ nie. Ak začnem teraz, večer bude príliš dlhý.

A tak som pomaly krúžil po Hollywoode, pozeral na podvodníkov a pasákov, na turistov a šľapky, na ľudí z Plainfieldu a z New Jersey hľadajúcich hviezdy, kráľovné korza zo Shakopee a z Minnesoty, veteránov, ktorých už nikto nepotrebuje. Všetci boli tu, na bulvári, bojazliví, dychtiví, vystrašení, zúfalí, správni aj nesprávni. Miesili sa, ponáhľali, postávali okolo, snažili sa dostať dopredu, dostať na nohy, dostať príležitosť. Čakali na láskavé slovo. Hľadali peniaze, lásku, miesto na prenocovanie, snažili sa získať dáke drogy, dáky alkohol, dačo pod zub. Väčšinou boli všetci osamelí a opustení.

Našiel som miesto na zaparkovanie pri chodníku, vystúpil som a šiel do baru na Roosevelt Avenue. Objednal som si dvojitý gimlet s vodkou a posadil sa na kraj baru. Dovnútra začali prúdiť kŕdle úradníkov, ktorým sa práve skončil pracovný čas. Cez zlatožltý gimlet som pozeral na barové svetlá. Bolo to veľmi dávno, čo som tu v bare sedel s Terrym Lennoxom, dávno, čo som tu prvý raz stretol Lindu Loringovú, dcéru Mariana Pottera. Jej zlato, diamanty, hodváb a parfumy stáli viac, než som zarobil za týždeň. Bolo to dávno, už sa to skončilo a ja som ešte vždy sedel na kraji baru a popíjal sám.

Je to zlé, Marlowe! Naozaj zlé, že to inak nejde!

Dopil som zvyšok gimletu, vstal, vyšiel von a zaviezol sa domov.

Byt bol cítiť zatuchlinou, pachom zavretých miestností, v

ktorých celý deň nie je ani noha. Nechal som dvere na chodbu otvorené, vošiel som, otvoril obidve okná obývačky a urobil som prievan. Mračná sa už roztrhali a odtiahli a západ sa sfarbil večernými zorami. Nechal som okná a dvere otvorené a zašiel do kuchyne naliať si. Do pohára s trochou škótskej som vložil ľad, dolial sódou a odniesol to do obývačky. Stála tam Linda. Medzičasom vošla a zavrela dvere. Vedľa nej ležal na zemi malý kufrík s vecami na prenocovanie. Oblečený mala ľahký ružový kostým a smiešny ružový klobúčik ako rohožku, biele rukavičky a biele topánky. Kufrík bol takisto ružový s bielymi okrajmi a iniciálami L. M.

„Prišla si do mesta na dlhšie?“ spýtal som sa.

Neodpovedala, len sa na mňa pozerala, oči mala obrovské a zároveň aj tmavé, aj žiarivé.

„Toto všetko je erárne,“ začal som. „Prišla si si po polovicu mojich zásob?“

„Prišla som sa s tebou pomilovať,“ oznámila.

„Myslel som, že sa rozvádzame,“ poznamenal som.

„Áno,“ priznala, „rozvádzame sa. Ale to neznamená, že sa nemôžeme milovať.“

„Zdá sa mi, že si si hrozne istá sama sebou,“ odpovedal som. „S tým kufríkom a všetkým ostatným. Čo ak poviem nie?“

Linda sa usmiala a pokrútila hlavou. Cítil som, že ak sa jej dlhšie zahľadím do očí, stratím sa v nich.

„Máš pravdu,“ súhlasil som. „Asi nepoviem nie.“

Mlčky sa usmiala ešte žiarivejšie a hlboko v očiach mala skrytú večnosť. Zdvihla ruku, vytiahla ihlicu zo smiešneho ružového klobúčika a položila ho na konferenčný stolík.

„Rád by som vedel, čo to všetko pre nás znamená,“ uvažoval som nahlas.

Pomaly prikývla.

„Znamená to,“ začala akýmsi vzdialeným hlasom, akoby hrala

na nástroj za sprievodu orchestra, ktorý odtiaľto nepočuť, „že sa milujeme tak veľmi, že jednoducho jeden bez druhého nemôžeme byť. Môžeme ukončiť manželstvo, ale nie lásku. Asi sa nám nepodarí spolu žiť. Ale prečo by sme nemohli byť milenci?“

„Ach,“ vzdychol som. „Už chápem. Teda tak je to.“

„Áno.“

„Dobre, to by šlo,“ vyhlásil som.

Linda si rozopla a vyzliekla kabátik, roztvorila zips sukne a stiahla ju. Zhodila bielizeň, nechala ju padnúť na zem a ostala tak stáť, usmievajúc sa na mňa ešte viac.

„Želáš si, aby som ťa znásilnil tu, na dlážke v obývačke, alebo dáš prednosť tomu, aby sme sa uložili v spálni?“ spýtal som sa. Zdalo sa mi, že som stratil spojenie s vlastným hlasom. Ako keď filmová kamera sníma kohosi, kto otvára ústa, no jeho text vraví niekto iný. Linda neodpovedala.

„Čomu dávaš prednosť?“ počul som sa zopakovať.

„Myslím, že obidvom,“ počul som jej odpoveď. A neskôr, oveľa neskôr, v tme, keď svet ležal kdesi ďaleko, počul som jedného z nás, ako sa pýta „navždy?“ a druhý, neviem už kto, naše hlasy totiž splynuli, odpovedal „navždy“.

Vydala Práca, vydavateľstvo a nakladateľstvo odborov na Slovensku, Štefánikova 19, 81271 Bratislava, roku 1991 ako svoju 3074. publikáciu
Z anglického originálu Poodle Springs, vydaného nakladateľstvom G. P. Putnam's Sons. New York, 1989, preložila Veronika Redererová
Zodpovedná redaktorka Alena Šťastná
Jazyková redaktorka PhDr. Darina Šimečková
Výtvarná redaktorka Gabriela Šťastná
Technická redaktorka Daniela Marušincová
Obálku navrhol Dávid Popovič
Knižnica Triumf, zväzok 3/91
Vydanie prvé
Počet strán 176. AH 9,96. VH 10,02
Zadané do tlače v apríli 1991
Vytlačila Kníhtlačiareň Svornosť, š. p., Bratislava

ISBN 80-7094-239-S